

BORILAČKE DESTINE

BROJ 14

CENA 50 DINARA

NINJA

CRVENI PESAK SMRTI

SR NEMACKA 4.5 DM FRANCUSKA 12.00 FF SAD 3 US \$ SVAJCARSKA 4.00 Sfr AUSTRIJA 30.00 Asch SVEĐSKA 13.00 Skr

Derek Finegan

CRVENI PESAK SMRTI

SERIJA
Borilačke veštine

NINĀA

Naslov romana:
CRVENI PESAK SMRTI

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Fotoslog NIRO Dečje novine

© DEN PRESS

**PONY WEST BORILAČKE VEŠTINE – NINĀA 14 – VANREDNO IZDA-
NJE – JUL 1984. godine. Cena 50 dinara. Izdaje NIRO Dečje novine,
32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića br. 4. Glavni i odgovorni
urednik Mirjana Šterijevski. Izdavački savet: Milica Bogojević (pred-
sednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić,
Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara,
Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković, Gojko Štulo-
vić. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 714-250 prodaja. Teleks:
13731. Štampa »Glas«, Beograd.**

Derek Finegan

CRVENI PESAK SMRTI

Za ukus i bogatstvo koji je ras-košni nameštaj pokazivao svakom svojom linijom taj salon (radna soba) bio je odista premali, i to je smetalo oku naviknutom na nai-zgled beskrajne prostore salona i radnih soba u kojima se njihov vlasnik obično kretao.

Ipak, zaključivši čovek sa jednim okom, ovo nije loše, nimalo nije loše. Pukovnik je čovek od ukusa, to priznanje mu se mora odati, a u odnosu na sve prednosti koje ova prostorija pruža njene dimenzije zaista ne igraju nikakvu ulogu... Najzad, sve ovo neće valjda dugo trajati...

– Još nisam čuo kako vam se ovde sviđa, Farele?

Pukovnik je govorio okrenutih

leđa, preciznim pokretima mešajući sadržaje nekoliko flaša sa poznatim etiketama, ali je Farel video da su u ogledalu ispred bara sive oči uperene pravo u njega i nelagodno se promeškolio. Ova udobna atmosfera navodila je čoveka na opuštanje, a to sa Pukovnikom sebi nipošto nije smeo da dozvoli...

– Prijatno, pukovniče – usiljeno se osmehnu Farel, zaokruživši pogledom oko sebe. – Veoma prijatno. Naravno.

– Naravno, nema dovoljno prostora i dovoljno posluge – govorio je Pukovnik svojim kultivisanim glasom noseći čaše sa koktelima na malom poslužavniku – ali... – on izražajno sleže ramenima.

– I to ima svojih prednosti – složi se Farel ozbiljno. – U vaše zdravlje, Pukovniče . . .

– Zaboravimo na činove, bar na ovom mestu – promrmlja domaćin zadovoljno njuškajući oko svoje čaše. – Hmmm . . . miris je divan, danas sam bio raspoložen za koktele . . . generale . . .

– Taj čin sam previše kratko nosio da bi nešto vredelo – prezrivo se isceri Farel. – Pogotovu ovde. Dobro ste rekli, najbolje da zaboravimo činove . . .

– Da, da – zamišljeno reče domaćin, ali su hladne, sive oči i dalje fiksirale Farelovo lice. – Pa, u redu, da predemo na stvar . . . pretpostavljam da znate zbog čega sam vas zvao?

– Potrebne su vam moje usluge.

– Veoma.

– Drago mi je da to čujem – Farel dozvoli sebi zadovoljan osmeh. – Ta reč stajaće vas nešto više od uobičajene tarife, a verujem da znate i kolika je.

– Da. Kao što znam i koliko ste dobar trgovac. Što se novca tiče, neće biti nikakvih problema, Farele . . . svaka razumna cena biće vaša.

– Razumna? – podiže Farel obrve i ožiljak na desnom obrazu malo izobličio njegovu grubo, glatko izbrijano lice. – Šta je razumno u onom današnjem šašavom svetu, Pukovniče.

Zavaljen u fotelji, domaćin je proučavao to lice koje nije odava-

lo nikakva osećanja; njegov precizni mozak se još jednom vratio na hrpu podataka iz podebelog dosijea koji je pažljivo proučavao nekoliko dana pre ovog sastanka.

Džems Rodni Farel, četrdeset dve godine, rođen nije važno gde, profesionalni vojnik u nekoliko armija, uglavnom onih koje su u datom trenutku najbolje plaćale, bilo to u Africi, Aziji ili Južnoj Americi, na svakom mestu gde politička previranja ne obezbeđuju sigurne saveznike u borbi za vlast.

Farel je bio najsigurniji saveznik u takvim situacijama. Naravno, za svoju nimalo nisku cenu koja se na kraju, ipak, isplaćivala. Njegovo ime bilo je poznato; grubi kodeks vojničke časti nije mu, a ni njegovim ljudima, dopuštao da izdaju poslodavca, bez obzira na kasnije ponuđenu cenu od druge strane . . .

– Kako ste se izvukli poslednji put? – zainteresovano upita pukovnik obrćući čašu među dugim, vitkim prstima.

– Bilo je tvrdo – priznade Farel i bora na čelu postade malo dublja. On malo pomeri svoje ogromno telo u fotelji kao da ne može mirno da razmišlja o svemu što se nedavno dogodilo. – Predsednik je nekako nanjušio da se sprema državni udar i garda je podigla utvrđenja oko rezidencije i opkolila je tenkovima. Srećom, očekivao sam to, moja dva helikoptera nosila su protivtenkovske rakete i sve

bi se lepo završilo da su predsednikovi oficiri bili malo disciplinovani... I pored najstrožih naredjenja komandanta vazduhoplovstva, lovci su se podigli sa najbližeg aerodroma da brane palatu. Dalje već znate – Farel sleže ramenima.

– Izgubili ste mnogo ljudi?

– Prilično. Srećom ne onoliko koliko je pisalo po novinama – on se prezirivo osmehnu. – A i to je imalo svojih prednosti...

– Da, suma je podeljena na manje zainteresovanih. Lepa suma.

– Lepa suma – klimnu Farel glavom. – Naravno, nije bilo bonusa, jer udar nije uspeo, ali...

– Ali to nije bilo vašom krivicom. Recite, da li bi vam za ovaj posao odgovarao dvostruki iznos?

Farel ga pogleda proračunatim pogledom poluzatvorenih očiju.

– Nisam siguran da ste dobro obavešteni o toj sumi, Pukovniče. Dvostruka cifra prilično je visoka, znate. Bar na prvi pogled... naravno, još nisam čuo o kakvom se poslu radi.

– U pitanju je jedan čovek, Farele.

– Jedan čovek? – isceri se Farel. – Žao mi je, ali time se ne bavim, Pukovniče, kao što znate. Ima dovoljno plaćenih ubica za takve poslove, vi ste odabrali pogrešnog.

Preko Pukovnikovog lica prelete izraz trenutnog nestrpljenja.

– Dozvolite da dovršim, Farele.

Mislim da će vas posao ipak zanimati...

Farel oprezno srknu iz svoje čaše, ubeđen da će na kraju ipak odbiti posao. Jedno od njegovih pravila bilo je da ne pije dok je na poslu ili samo pregovara o njemu. Ovoga puta se od tog pravila moglo odstupiti...

– Verovatno ste mislili da je u pitanju šef države ili krunisana glava? – blede se osmehnu Pukovnik. – Ništa od toga, Farele... za politička ubistva postoje drugi, kako rekoste, mnogo kvalifikovaniji od vas. Posao, na žalost, ni izbliza nije tako jednostavan...

– Je li? – nezainteresovano upita Farel. – Ipak, Pukovniče, jedan čovek? U svakom obezbeđenju postoji rupa, to ste naučili još u Dalasu.

– Ovo nije običan čovek, Farele, niti koristi uobičajene mere bezbednosti...

Pukovnik je natmurenog lica zurio u svoju čašu i Farel se nelaagodno promisekolji u fotelji. Prokletstvo, čovek koji toliko može da uplaši njegovog domaćina svako nije obično ljudsko biće. Ali, ipak...

– Koliko ljudi ga čuva?

– Ne znam. Ne znam čak ni gde se može naći, njegovo ime, opis... bukvalno ništa!

– Vi?

– Da – blede se osmehnu Pukovnik. – Ja to ne znam, Farele. Samo po sebi veoma zanimljiv

podatak, zar ne? Ali ni ja nisam svemoćan, inače mi vaše usluge ne bi ni bile potrebne...

– Da – složi se Farel. – Teško je ubiti čoveka o kome ne znate ništa. Ali, do đavola, mora da postoji neki trag! Prvo i prvo, šta je učinio da vam se toliko zameri?

Farelova čaša je sada mirovala na niskom stočiću pored fotelje. Bio je to znak da posao počinje da ga zanima...

Pukovnik je nekoliko trenutaka ćutao, a onda podiže pogled. Sive oči bile su još hladnije nego maločas.

– Nazvao sam ga Senka, Farele. »Nevidljivi čovek« bio bi, možda, još bolji naziv... on za sobom ostavlja samo jedan trag – mrtva tela!

– Takvih ima dosta – isceri se Farel. – Čak i talentovanih amatera, zar ne?

– Amater nije u svakom slučaju – pukovnik odmahnu glavom, i Farel zainteresovano primeti da su mu prsti pobledeli od snažnog stiska oko kristalne čaše. – Ubija brzo, tiho, vešto... hladnim oružjem, rukama, svejedno. I nestaje bez traga.

– Zbog čega se upravo vama toliko zamerio?

– Dokaza, naravno, nemam, ali sam ubeđen da su poslednja dva poduhvata propala zbog njega. A to nisu bili sitni poslovi, Farele! Da ne govorimo o tome koliko je mojoj organizaciji važno da održi steče-

ni ugled i veze... prokletstvo, prodavaca oružja na ovoj planeti ima koliko hoćeš!

Farel klimnu glavom. Čak je i psovka na Pukovnikovim usnama mnogo govorila. Taj čovek... Senka... zaista nije mogao da bude običan čovek ako je sve to uspeo da izvede – sam...

– Sigurni ste da je bio sam?

Pukovnik ga bespomoćno pogleda. – Kako bih, do đavola, mogao da budem siguran? Ipak je najverovatnije da radi sam, suviše je strašno i pomisliti da postoji više toliko sposobnih ljudi na ovoj planeti!

– Hmmm...

– Tako stoje stvari, Farele – uzdahnu Pukovnik. – Moram ga se otresti, i to brzo. Plan već imam... potreban mi je pouzdan čovek koji će ga izvesti. Razmislite... ali brzo!

Spustivši čašu pukovnik je hitrim, elastičnim korakom prišao zidu i pritisnuo jedno dugme. Jedna ploča skliznula je u stranu i kroz elipsasti prozor u prostoriju prodre svetlost sunca, neobično nisko na horizontu, privlačeći i Farelov pogled. Kroz prozor se nije videlo ništa drugo, ali Farel to nije ni očekivao.

Nekoliko trenutaka Pukovnik je buljio u prazni okean dvadesetak hiljada stopa ispod sebe. Morli, njegov pilot, znao je svoj posao. Po tihom vremenu ogromni DC-10 klizio je nebom bez najmanjeg po-

tresa, obezbeđujući za njega i Farel najidealnije mesto za poverljiv razgovor.

Okrenuo se lagano i Farel sa iznenađenjem shvati da mu je lice izobličeno maskom gneva. I još nečeg...

Straha?

– Farele... – Pukovnikov glas bio je jedva čujan. – Farele, skoro sam siguran da je taj čovek... NINDA!

* * *

Po prirodi svog posla Lija Anson je sretala mnogo muškaraca, iskusnim okom procenjujući stepen njihovog interesovanja za nju, koje nije uvek bilo u skladu sa brojem nula na njihovim računima u banci. Korelacija između te dve činjenice nije nikada bila naročito visoka; relativno mladi i zgodni muškarci najčešće nisu imali dovoljno novca za njene želje. Oni drugi, opet, uglavnom su prevazišli fazu u kojoj bi ih vitko telo i krupne oči Lije Anson mogle toliko zaludeti da ne vode računa o nulama pri pisanju čekova. Ukratko, Lija Anson ih praktično se sreća sa zakonom sve manjih profita o kojem je nešto maglovito načula u razgovoru svojih bogatih prijatelja.

Sve u svemu, kućica na obali mora, njena sopstvena, sa nekoliko članova posluge i prihodima dovoljnim za pristojan i zanimljiv

život nije izgledala nimalo bliže nego nekoliko godina ranije, kada je konačno shvatila da titula mis Ajdaho nije automatski propusnica za Holivud i da je reklama za providne spavačice na televiziji najviše do čega bi mogla dospeti.

Naravno, muškaraca je uvek bilo oko nje i ona je sebi obezbeđivala udoban život, bez mnogo raskoši.

Samo, koliko to još može da traje?

Sa lakim uzdahom Lija zbaci laku kućnu haljinu s nagog tela i kritički se zagleda u svoju sliku u velikom ogledalu. Statistika je tvrdila da sedamdeset odsto muškaraca voli plavuše. U redu, ona je sada bila plavuša, ugodne i privlačne boje zrelog žita koja je lepo isticala tamne oči i svetao ten oko punih jogunastih usana. Prstima je oprezno dotakla podočnjake; ne tu još nije bilo razloga za uzbuđivanje, lice joj je bilo mnogo svežije nego što bi se to moglo očekivati uzimajući u obzir datum njenog rođenja, jedan od najbrižljivije skrivenih podataka još iz vremena kada je postala mis Ajdaho.

Svakodnevna gimnastika i masaža bili su zamoran i skup sport, ali i sport koji se isplatio; Lija sa zadovoljstvom pređe rukama preko čvrstih, kruškastih grudi čije su bradavice još uvek prkosno gledale naviše, preko tvrdog, glatkog trbuha i vitkih, dugih bokova kojima je u hodu znalački njihala.

Duge noge i dalje su ostale njen prvi adut; srećom, mini se ponovo vraća u modu, što će znatno umanjiti konkurenciju na ulicama San Franciska.

Nije bilo razloga da bude nezadovoljna govorila je sebi dok se tuširala. A opet...

Istina, Kroker je sve češće i sve upadljivije nalgašavao kako mu poslovi ne idu baš najbolje i kako prodaja poljoprivrednih mašina nije zanimanje koje odgovara njegovoj stručnosti i talentu, ali je i dalje revnosno ispunjavao čekove za stanarinu, haljine, vikende na obali. Lija se nije zavaravala; taj mali trgovački putnik svakako je imao ženu i troje dece negde u Fresnu, ili odakle je već dolazio, pre ili kasnije njegova žena će otkriti da on dobar deo svoje zarade ostavlja kod jedne plavuše u San Francisku, ali dotle...

A tu je bio i Zik...

»Životinja«, pomisli ona sa uživanjem trljajući telo pod mlazevima vode. Ogromna, snažna muška zver koja je prosto uništavala u krevetu, a to je ipak tako dobro i tako lepo... oh, kako lepo...

»I Zik ima para«, vratila se praktičnijim razmišljanjima, čak više para od Krokera, iako još ne znam ni čime se bavi. Do đavola, uopšte malo znam o tom čoveku. Jednostavno je seo pored mene u onom baru i pitao šta pijem, onim dubokim, promuklim glasom od kojeg sam se odmah naježila. Pola sata

kasnije bili smo u hotelu onda...«

Odmahnula je glavom i izašla ispod tuša, energično se trljajući grubim peškirom, kao da želi da spere sa sebe želju koju je iznenada osetila. Prema Ziku su svi muškarci, s kojima je do tada bila, bili pravi početnici.

A opet, vodio je ljubav s njom tako nezainteresovano, kao uzgred, razmažen od mnogih lepih žena koje je do sada svakako imao. Suviše je lako dolazio do njih, zaključila je Lija čim ga je sreća. I to je razlog zbog kojeg od nje ga nikada neće izvući ništa više od večere i pića, možda poneke haljine... ako bude izuzetno dobro raspoložen.

Prešla je naga preko mekog tepiha u svom apartmanu i klonula na divan, odgurnuvši od sebe roman sa šarenim koricama. Dosađno je. Kroker će tek prekosutra stići sa jednog od svojih putovanja, a za Zika nikada ne zna kada će se javiti. I da li će se ikada javiti, proklet bio! Nijednom još nije pristao da zakažu naredni sastanak... čak ni da joj ostavi telefonski broj ili adresu.

Zagonetan čovek. Nikada ni reći o sebi i svom poslu... Lija je postajala sve ubeđenija da je on gangster ili nešto slično...

Lenim pokretom je prešla preko tastera za daljinsku komandu televizora. Reklame... disko... vesti... reklame... ves-

tern...

Što da ne? I to je način da se ubije vreme. Udobnije se smestivši, Lija dohvati cigaretu sa stočića i pojača ton. Vriska i rzanje konja, urlici i pucnjava ispuniše prostor oko nje...

Gotovo da nije čula telefon. Skočila je kao oparena i podigla slušalicu.

– Da?

– Kod tebe je izgleda počeo treći svetski rat? – ču se prigušen glas sa druge strane. Zik!

– Gledam neki glupi vestern – nasmeja se Lija. – Sačekaj, sad ću utišati...

– Ne trudi se – len, nemaran, nezainteresovan glas zbog kojeg ona gnevno stisnu usne. – Samo proveravam da li si kod kuće... doći ću do tebe.

Kratak, oštar zvuk koji je označavao da je veza prekinuta. Ona sa psovkom tresnu slušalicu na aparat. Prokleta bila ako je danas onako lako dobije kao obično! Taj prokleti muškarac mora da shvati da mora malo da se potruži oko nje, da nije dovoljno samo da onako leno pruži ruku...

Prkosno zabacivši kosu unazad, ona gnevnim pokretom isključiti televizor i pride plakaru. Da, ova spavačica mora da uzbudi svakog punoletnog muškarca... malo šminke, cipele sa visokim potpeticama koje će njene noge učiniti još dužim...

Sa nadmoćnim osmehom na

licu prišla je da otvori vrata sa kojih se čulo zvonč svega nekoliko minuta kasnije. I ovoga puta zvao je da se najavi tek iz neposredne blizine njenog apartmana. Na trenutak se zabavljala pomišlju da je Zik ljubomorani i proverava da li će neko žurno izaći od nje posle njegovog poziva...

Otključala je vrata i oprezno ih odškrinula, ne skidajući lanac.

– Zik!

– Zdravo, devojčice – klimnu on ravnodušno glavom. – Doveo sam i jednog prijatelja...

– Šta?

Zik stupi korak u stranu i njegova široka pleća otkriše omanjeg čoveka sede kose i mršavog lica, obučenog sa neupadljivom elegancijom. Liji se nije dopadao pogled njegovih hladnih očiju.

– Šta je, devojčice, nećeš nas pustiti da uđemo? – Zikov glas bio je podsmešljiv.

– Oh... izvini... – ona nervozno poče da petlja oko lanca.

Zik sa lakim osmehom pređe pogledom preko tela u providnoj spavačici. – Danas si u formi, mala.

Ona obori pogled izmičući se u stranu. Kao i obično, pored ogromnog Zikovog tela činilo joj se da nema dovoljno prostora za nju, da je samo mala devojčica u nerazumljivom svetu odraslih koji imaju neke druge želje i namere, za nju daleke i neshvatljive.

– Mis Anson – progovori mirnim

glasom Zikov prijatelj – oprostite što sam upao ovako bez najave. Moje ime je Karlton, Džeremi Karlton.

– Zaista, nisam znala – osmehnu se ona. – Inače bih obukla nešto ... pristojnije ...

– Ne smeta – dobaci Zik. On se već smeštao u fotelju koja zaškri-pa pod njegovom težinom, gledajući je svojim crnim očima pod nemirnim pramenom kose. – Džeri voli zgodne ženske koliko i ja. Šta imaš da se popije?

– Kao i obično. Mister Karlton?

– Viski sa sodom biće sasvim dovoljan – odgovori stariji čovek sa bledim osmehom. Malo se pribavši, Lija je već procenjivala broj nula na njegovom računu. Hmmm, posetilac koji obećava ...

»I to u pravom trenutku«, pomisli prkosno Lija. Posluživši piće, smestila se ponovo na divan, ali tako da ostane poluokrenuta Karltonu, a ne Ziku. Vreme je da shvatiš, dečko, kako nisi jedini muškarac na ovom svetu.

Ako je Karltona uzbuđivao pogled na nju, to svakako nije pokazivao. Oprezno je srknuo piće iz čaše, a zatim skrenuo pogled na Zika.

– Ne znam – počeo nesigurnim glasom – da li bi ti heo da počneš ...

– Što da ne? – brundao je Zik. – Mister Karlton želi da ti ponudi jedan posao, Lija.

– Posao? – ona se promeškolji

na divanu. Nimalo slučajno, spavačica se malo otvori otkrivajući ružičastu kožu punih grudi. Garantovan način da se dekoncentrišu muškarci koji počinju razgovor o poslu.

– Da, posao – klimnu Karlton glavom. – Vidite, potrebna nam je inteligentna, snalažljiva i zgodna ženska osoba. U ovo poslednje već sam se uverio – on se lako nakloni prema devojci – a Zik me uverava i u ove prve dve osobine, koje će možda biti čak i važnije od treće ...

– O? – podiže Lija obrve. – Zvuči zanimljivo ...

Karlton je dobio prstima po svojoj fotelji. – Tačno. Posao će biti zanimljiv, premda ...

– Nastavite – ohrabri ga Lija, bacajući ispod oka pogled na Zika. Ovaj je rasejano zurio nekud u ugao prostorije, što je nju zbog nečeg ljutilo.

– Pa evo, biću otvoren – osmehnu se Karlton, ali pogled njegovih očiju ostade hladan. – Potrebno je da stupite u vezu sa jednim čovekom i doznate što više o njemu. Taj čovek, međutim, veoma je opasan, pa će vam biti neophodna sva vaša inteligencija i snalažljivost. Naravno, spremni smo da isplatimo svaku razumnu sumu, plus bonus, kada posao bude obavljen na naše zadovoljstvo.

Lija srknula piće iz čaše, zatvarajući spavačicu na grudima. Posao o kojem je starčić govorio zasluži-

vao je svu njenu pažnju. Sem toga, već joj je bilo jasno da njeni aduti kod Karltona neće upaliti tako lako i brzo.

– Mi? – upita mirnim glasom. – Ko je to – mi? Vi i Zik?

– Nas dvojica smo samo deo jedne već organizacije – objasni Karlton. – Više detalja za sada vam zaista nije ni potrebno, mis Anson.

– Šta treba da učinim s tim čovekom?

– Rekao sam – strpljivo ponovi Karlton. – Da o njemu doznate što više... Kada jednom stupite u vezu s njim, dobićete specifičnije instrukcije. Za sada jedino mogu da vas pitam prihvatate li ili ne?

– Koliko?

Zik se kratko nasmeja i Liji se učini da u tom zvuku ima i malo divljenja prema njoj. Najzad!

– Deset hiljada. I još toliki bonus ako posao uspe.

Lija tiho zviznu.

– Taj čovek je, znači, zaista opasan.

– Izvestan rizik postoji – prizna de Karlton obarajući pogled.

– Naravno, procenili smo da je za ženu taj rizik daleko manji nego za muškarca...

Lija duboko udahnu. Ovo je bila prilika kakva se u životu pruža samo jednom...

– Dvadeset – reče hladno. – I bonus na kraju.

Karltonu se na licu ne pomeri nijedna crta.

– U redu, mis Anson.

»Trevalo je da tražim pedeset«, pomisli Lija. »Dao bi bez reči, ovaj matori klipani! Ali, do đavola, ni tri-deset hiljada nije mala cifra«.

– Dakle, šta treba da učinim? Ko je taj čovek i gde mogu da ga nađem?

Karlton se vrpolio u fotelji, obarajući pogled.

– Vidite, mis Anson, to nije tako jednostavno... mi ne znamo ko je on i gde ga možemo naći... on na neki način mora da dođe do vas...

– Aha – klimnu Lija glavom. – U tom vašem poslu, gospodo, ja sam, dakle – mamac?

– Malo grubo – trže se Karlton – ali... ali je to možda ipak najbolji izraz... Niste se predomislili, nadam se?

– Ne, nisam – osmehnu se ona ustajući. – Verujem da ćete biti zadovoljni, mister Karlton.

Zik se nasmeja svojim dubokim glasom.

– Drago mi je što si prihvatila, devojčice. Mister Karlton se plašio da nećeš odgovarati njegovim specifikacijama, ali...

– Mogu ti reći, Zik, da je mis Anson čarobna žena – osmehnu se Karlton i oči mu po prvi put pomi-lovaše telo pod providnom spavaćicom. – Sve sam uvereniji u uspeh našeg poduhvata. Da popijemo u to ime!

Sve troje podigoše čaše i bez reči ispiše njihov sadržaj. Na Ziko-

vom licu lebdeo je zagonetan osmeh.

– Slušaj, mala – počeo lenim glasom – govorio sam Džeriju o tvojoj veštini ... veruje mi, ali bi ipak želeo da se i sam uveri u to ...

– Oh? Je li to tačno, mister Karlton?

Mali starac gotovo postišeno obori pogled.

– Tačno je, mis Anson ... naravno, moje ... ah ... godine ne dopuštaju mi da to lično proverim, na žalost ...

– Pa onda? – glas mlađe žene bio je leden.

Zik se lagano uspravljao, šireći svoje ogromne grudi.

– Ne brini, mala. Pravićemo se da Džeri uopšte nije ovde ... biće nam lepo kao i uvek ...

* * *

Poručnik Toland iz policije San Franciska začuđeno podiže pogled. Ovakav poziv svakako je došao neočekivano od kolege Mortona, s kojim se već nekoliko puta sukobio zbog dijametralno suprotnih mišljenja u vođenju dve ili tri istrage njihovog odeljenja.

– Da pređemo kod Sema na piće? – ponovi kao da nije dobro čuo. – Ti i ja?

– A što da ne? – podsmešljivo ga je merio Morton stojeći kraj stola. – Prokletstvo, Sendi, nismo neprijatelji ako smo se koji put i zakačili! A imam i jedan razgovor s

tobom, verujem da će te stvari zanimati ...

Toland odmahnu glavom, u pogledu mu se još uvek videla neverica. U čitavom odeljenju Morton je bio poslednji s kim bi pošao na piće, ali posle ovoga što je čuo do šefa ... Boga mu, to i nije tako loša ideja ...

– Pa dobro – reče, slegnuvši širokim rameima, ustajući od radnog stola pretrpanog hartijama. – Bog zna da će mi jedan gutljaj dobro doći ...

– Posle razgovora sa matorim, a? – dobaci Motron sa svojim poznatim ljigavim osmehom. Otvorio je vrata i propustio Tolanda da prođe, što nije nimalo bilo nalik na njegovo drsko, gotovo prezrivo ponašanje prema starijem kolegi.

Morton jednostavno nije bio simpatičan nikome u odeljenju, dobro uhodanoj ekipi iskusnih detektiva koja se nekako borila sa plimama kriminala koje su bez neke naročite zakonitosti zapljuskivale grad. Novo lice teško se uklapa u svaki intimniji krug, to je Toland iz iskustva znao. Naročito kada je, kao Morton, u pitanju čovek pun arogancije, neproverenih ideja i neskrivenog prezira prema dotadašnjem metodu rada, i pored svog relativno neiskustva na tom poslu.

»On misli da zna sve o zločincima«, gorčinom je jednom prilikom primetio Korenski, jedan od najstarijih u odeljenju. »Nikako ne

može da shvati šta mi veterani ovde tražimo kad se on sam može obračunati s celokupnim kriminalom na Zupadnoj obali! Uveren je da mu mi samo smetamo, do đavola!»

»Ali je Mortonova lud sreća za kratko vreme postala zaštitni znak našeg odeljenja«, sa uzdahom pomisli Toland dok su se čutke spuštali rasklimanim, škripavim liftom. Tom čoveku kriminalci su prosto sami uletali u šake... ili pred cev revolvera. U poslednja tri meseca ubio je četvoricu. Trojicu više od Tolanda koji se ovim poslom bavio petnaest godina.

– Čudi te moj poziv? – dobaci Morton gledajući iskosa Tolandoo umorno lice i odeću koja je gotovo visila na njemu, izlizana od dugog nošenja. On sam predstavljao je suštu suprotnost starijem kolegi: visok, vitak, sveže izbrijan, u odelu kakvo su obični detektivi nosili samo nedeljom, i to kad nisu bili na poslu.

– Prilično – sleže Toland ramenima. – Premda u ovom poslu pre ili kasnije prestaneš da se čudiš...

Kod Sema, u malom bistrou gotovo preko puta stanice, u ovo doba dana nije bilo mnogo sveta. Na Mortonov znak rukom pred njima su se stvorila dva viskija i Toland zadovoljno otpi dug gutljaj, klimnuvši glavom kolegi koji ga je posmatrao sa nekom vrstom podsmeha u očima.

»Neka te nosi đao«, pomisli miroljubivije Toland. »Plaćaš viski, imaš prava i da se podsmevaš. Samo... nemoj da preteraš u tome...«

Nije mu promakao pogled kojim je Morton okružio po bistrou pre nego što se poverljivo nagnuo preko stola.

– Slušaj, Sendi... kapetan ti je govorio o pacovima, zar ne?

– Kapetan mi je rekao da o našem malopredašnjem razgovoru niko ne sme da dozna ni jedne jedine reči – suvo odvrati Toland.

– Znam – nadmoćno se osmehnu Morton, ali mu se u glasu osećalo nestrpljenje. – Vidiš, ja sam mu savetovao da tako učini...

– Ti?

– Ne veruješ mi?

– Što da ne – sleže Toland ramenima. – Onda je to kapetan zaboravio da pomene... što znači da ću se držati njegovog naređenja.

Mortonov glas postao je tiši, pogled gotovo molećiv.

– Ne budi šašav, Sendi! Hoćeš li da ti ponovim šta ti je sve kapetan rekao?

– Ako nemaš pametnija posla – Toland je već pomalo uživao u uzbuđenju obično tako nadmoćnog i nepopustljivog Mortona, ne trudeći se da pronađe motive za takvo ponašanje. Uostalom, motiv je verovatno bio veoma jasan: Morton je naćuo da se nešto sprema i želi takvu priliku da iskoristi i da gurne

svoj radoznali nos u Tolandove poslove. Sve u cilju novog uspeha i nove slave za detektiva – narednika Džozefa Mortona, naravno.

– U pitanju je stvar koja me jako zanima – nastavljao je Morton tihim, uzbuđenim glasom. – Zato sam i preporučio kapetanu da se time pozabavi, znaš...

– Samo što nisi očekivao da će taj zadatak poveriti meni – nasmeja se Toland. – Žao mi je, Džoi, dešava se...

Instinkt policajca u njemu lagano se budio, i pored umora i prijatne topline koja se posle prvog jutarnjeg viskija razlivala njegovim telom. Zbog čega se Morton toliko uzbuđuje?

– Bojim se da se varaš – produži Toland, smeškajući se. – Ovo neće biti posao koji donosi slavu, odlikovanja i unapređenja, Morton. Maločas si dobro rekao – u pitanju su obični pacovi. Sitni kriminalci, preprodavci droge, ulične ženske.

– Ali kapetan želi da dozna zbog čega je toliko njih poubijano u poslednja tri meseca, zar ne?

– Normalno. To mu je posao – sleže Toland ramenima. – Kao i tebi i meni.

– Obično se ne uzbuđujemo mnogo zbog ljudi iz polusveta. »Obračun bandi«, uobičajena formacija za štampu, je li tako?

– Naravno. Dovoljan je posao što nekako štitimo miran svet. Pa?

– O tome i govorim. Zbog čega kapetan insistira da se sada otkrije ubice tih ljudi?

Toland se zacereka.

– To ćeš mi ti reći, Džoi. Ja nemam pojma. Sam si tvrdio kako si kapetanu preporučio da se tim slučajevima pozabavi.

– Kapetan ti nije pomenuo da među tim ljudima ima nečeg zajedničkog? Među žrtvama, mislim.

– Ne – odmahnu Toland glavom. – I ne zaboravi: nisam ti rekao ništa. Jasno?

– Sendi, do đavola, ja znam sve! – pobuni se Morton. – Još jedan viski?

Ćutali su nekoliko trenutaka dok se pred njima nisu pojavile dve nove pune čaše.

– Dakle? – prvi progovori Toland.

Morton se ponovo osvrte oko sebe.

– Postoji jedna grupa ljudi u ovom gradu – moćnih ljudi – Sendi, koja želi da se ubice tih ljudi nađe...

Ubica?

– Da, Sendi. Ubica. Sve više je onih koji misle da je ta ubistva izvršio jedan jedini čovek.

– Oho? Neka vrsta Džeka Trboseka, misliš?

– Upravo tako. Čovek koji toliko mrzi zločince da ih ubija sopstvenim rukama. Sendi... proučio si materijal?

– Kada? Tek sam preuzeo slučaj, do đavola... mada se pone-

čeg sećam iz novina . . . čudno, izgleda da si u pravu. Ubijeni su na dosta neobičan način, zar ne?

– Veoma neobičan način, Sendi. Tome se mora stati na kraj.

Toland se zavalj u svojoj stolici, proučavajući Mortonovo lice zamišljenim pogledom.

– Džoi . . . za koga ti radiš?

Nervozan osmeh.

– Šta ti je, Sendi? Kakvo je to pitanje?

– Jednostavno. Voleo bih da doznam kakav je odgovor.

Morton pređe rukom preko čela.

– Lukav si, Sendi – reče sa bleđim osmehom. – Pa u redu . . . visoki krugovi u gradu i državi smatraju da je »epidemija« loša reklama za San Francisko. Kapetan je dobio izričito naređenje da preuzme istragu, ali stara budala nije dovoljno pametna da bi umela da čita između redova. Prihvatio je to kao rutinski slučaj, umesto da angažuje najbolje detektive i . . .

– Angažovao je mene, umesto tebe – prezrivo se osmehnu Toland. – To si hteo da kažeš, zar ne? Hmmm . . . kapetan je zabrljao, dakle. Zašto mu se to ne kaže?

– Ne budi šašav, Sendi – šapatom reče Morton. – To su ugledni ljudi, boga mu . . . šta bi se pomislilo kada bi neko doznao koliko se zalažu da se otkrije ubica zločinca?

– Da i oni uzimaju deo profita od prijavih poslova, šta bi drugo? –

isceri se Toland. – Kao što i jeste, Džoi. Nismo deca . . .

– U to ne želim da ulazim – izraz na Mortonovom licu bio je tvrdo-glav. – Reći ću ti nešto što čak ni kapetan ne zna, Sendi . . . zainteresovani ljudi dogovorili su se da isplate lepu nagradu čoveku koji im obavi taj posao. U gotovom bez prijave poreza i tako to . . .

– Lepo – klimnu Toland glavom. – I ti predlažeš da ti i ja podelimo tu nagradu, zar ne? Koliko je para u pitanju? Hiljadu dolara, dve?

Morton se nadmoćno nasmeši, kao da se najzad našao na sigurnijem tlu.

– Deset hiljada, Sendi. Deset hiljada. Šta kažeš na tu cifru?

– Lepa cifra . . . naročito za policajca sa bednom platom – reče Toland ustajući. – Hvala na piću, Džoi. I na ponudi . . .

– Hvala ne, ili hala da? – izraz na Mortonovom licu sada je bio proračunat, hladan.

– Uvek ćeš ostati loš policajac, Džoi – osmehnu se Toland. – Čak i uz tu tvoju neverovatnu sreću . . . trebalo je odmah da shvatiš da si odabrao pogrešnog čoveka!

* * *

Sve se odvijalo kao u dobro režiranom filmu i na tu pomisao Laki Perkins dopusti da mu se tanke usne na trenutak razvuku u osmeh. »I mnogo bolje nego na filmu, dečko«, podseti sebe. Ovde nema

prilike da se kaže »stop«, pa sve ispočetka . . .

Ni u filmu nema opasnosti da će svakog trenutka zaurlati policijske sirene i ljudi u plavom preplaviti prazan mračan prostor na dokovima . . .

Perkins se toga, u stvri, nije naročito bojao. Ove noći se policija neće pojaviti u blizini, sem možda slučajno. Njihov čovek je dobro obavljao svoj posao, a ekipa je filozofski prihvatila ne mali trošak za njegove potrebe. »Sve je to dobra investicija, momci«, ponavljao je šef. »Nemojte žaliti pare, do đavola, i policajci od nečega moraju da žive, a bolje da žive od naših para, nego od slave koju bi im donelo hvatanje ekipe . . . «

»Šef nije više ono što je bio«, mislio je Perkins, »ali mu još uvek nema ravnog u ovom poslu«. Ne ispuštajući iz vida prizor pred sobom, sagao se i primeo upaljač cigareti koju je već dugo držao u ustima. Ni tračka svetlosti ne pojavi se iz velikih crnih kola koja su bila pravilno parkirana na prostoru označenom uz slepi zid ogromnog skladišta.

Prigušeno brundajući motorima, kamioni su u ravnomernom tempu prilazili nečujnoj i jedva vidljivoj šapi dizalice. Hitri, okretni ljudi u tamnoj odeći bez jedne jedine reči, bez nepotrebnog šuma, prebacivali su teške sanduke na platformu koja bi nekoliko trenutaka kasnije nestala u mračnom otvoru

brodskog skladišta neupadljivog obalskog teretnjaka koji je video već i bolje dane.

»Još dva kamiona i gotovo«, pomisli Perkins bacajući pogled na svetleći brojčanik sata. »Tačno u sekund, boga mu!« sve je trebalo da bude gotovo za osam minuta, što je značilo da je sada red na njega.

Lenim pokretom izvukao se sa sedišta, ne trudeći se da priguši zvuk zatvaranja vrata na kolima. Ljudi kraj kamiona nisu ni podigli glave kada je prošao pored njih i zakoračio na uski drveni mostić prebačen između keja i boka broda. Nad njegovom glavom dizalica je u avetinjskoj tišini prebacivala još jednu gomilu teških jednakih drvenih sanduka.

Benigsen je bio nervozan, to je Laki odmah primetio. I ne samo to; i kada je bio nervozan, a i kada nije, Benigsen je pio. »Suviše za ovaj posao«, pomisli Laki. »Moram porazgovarati sa šefom . . . mada u krajnjoj liniji Benigsen nije naša briga. U trenutku kad i poslednji sanduk pređe u skladište, naš posao je završen, a Benigsenov tek počinje«.

U prostoriji koju su nežno osvetljavali samo instrumenti na tabli i nešto svetlosti koja je dopirala kroz ogromne staklene prozore, bilo je zagušljivo i Laki s gađenjem nabra nos. »Benigsen se znoji kao konj, boga mu, a i nije veliki ljubitelj vode«.

– Koliko još ima? – prostenja kapetan i Laki se nadmoćno nasmeši.

– Zar nisi brojao? – upita podrugljivo.

– Idi do đavola . . .

– Pre ili kasnije to me i čeka – s filozofskim mirom dobaci Perkins paleći novu cigaretu. – Ne brini, sve će biti u redu. Još dva minuta i možeš da kreneš . . .

Benigsen nešto nerazgovetno promrmlja. Ljudi su se po palubi kretali oko njih nečujno, kao senke, a lica su im bila bleđa u svetlosti koja je dopirala kroz veliki otvor skladišta.

– Šta si rekao?

– Rekao sam da jedva čekam da krenem – gundao je kapetan. Kao da prkosi Lakiju, on oštrim pokretom otvori ormarčić pred svojim nogama i prinese flašu ustima. Uzdah olakšanja izazva novi osmeh na Perkinsovim tankim usnama.

– Ne pij previše – isceri se – inače ćeš promašiti mesto sastanka, pa će biti gužve . . .

– To se tebe ne tiče . . .

– Tačno – Laki ponovo baci pogled na sat. – Moji momci su završili posao, kao što vidiš, Benigsen. Gde su pare?

– Tu su tvoje proklete pare – progundao kapetan. Nogom je iz mračnog ugla gurnuo prema Lakiju tešku kožnu tašnu sa specijalnom bravom za koju su postojala samo dva ključa, po jedna tamo

gde se otvarala da se novac stavi i ponovo izvadi. Nije bilo nikakve opasnosti da kuriri, a bilo ih je mnogo, padnu u iskušenje i izvuku bar nekoliko krupnih novčanica.

Naravno, bilo je načina da se tašna otvori i bez ključa, ali takvu mogućnost niko nije shvatao ozbiljno. Sve pare na svetu ništa ne vrede mrtvima . . . a kuriri su to dobro znali.

– E, pa, srećan put, Benigsene – podrugljivo dobaci Laki. – Vidimo se ponovo za četrdeset dana, zar ne?

Lice kapetana bilo je napeto i Laki se trže. Nešto nije bilo u redu . . .

– Šta se dogodilo? – šapnu, premeštajući tašnu u levu ruku. Desna mu skliznu u džep kaputa.

– Otvor skladišta . . . još nije zatvoren . . .

Paluba je odzvanjala pod brzim koracima nekoliko ljudi, i Laki u tom kretanju oseti strah. Na keju je nestajao poslednji kamion iza ugla i Laki odahnu. Bar su njegovi ljudi bili na sigurnom . . .

– Kapetane . . . neko je u skladištu . . . – prošaputa čovek koji je gotovo odgurnuo Lakija da bi uleteo u kabinu. U polumraku lice mu je izgledalo izobličeno od straha.

– Policija? – zastrašeno upita Benigsen.

– Ne znam . . . ne verujem . . . jedan čovek . . .

– Sto mu gromova! Jedan čovek, – zaurla Benigson. – A vas je

šest!

– Leni i Marinjo ... ubio ih je ... – cedio je čovek.

Iz fioke pod kapetanovom rukom pojavi se ogroman revolver. Stežući zube, kroz koje je cedio psovke, Benigsen se zatetura prema izlazu.

Laki odmahnu glavom. Ovo ga se zaista više nije ticalo, ali ...

– Jesu li ti ljudi naoružani, Benigsene? – prošaputa idući za kapetanom.

– Sada jesmo – potvrdi čovek koji je došao po njih. Nervozno obilizujući usne, on pokaza revolver koji je, ko zna zbog čega, dotle skrivao pod kratkom mornarskom jaknicom.

Na mračnoj palubi Laki se osvrte oko sebe, neupadljivo zaostajući korak-dva za kapetanom i trojicom ljudi koji su mu se bešumno priključili izlazeći iz nekog zaklona.

– Hajde, Arki – procedi Benigsen čoveku koji je ostao uz Lakija. – Šta čekaš?

Odmahnuvši glavom, Perkins neodlučnim korakom pođe prema mostiću, ka svojim udobnim kolima koja su ga čekala. Šta ga se tiče ovaj obračun u mraku, do đavola ... pare su kod njega i njegov posao je devedeset devet odsto obavljen.

– Požuri, Perkinse ... – sada je kapetanov glas bio ispunjen prezirom. – Ako onaj momak dole zna šta smo utovarili, stara »Betsi« će

odleteti u vazduh tako brzo da nećeš stići ni da se pomoliš!

Perkins se još jednom osvrnu na mostiću, jedva održavajući ravnotežu. Noge su mu zbog nečeg drhtale. Oko nejasno osvetljenog otvora skladišta naslučivali su se pokreti Benigsenovih ljudi. Nešto ljutito fijuknu kroz vazduh, kao bič i začu se mek, težak udar tela o metalnu palubu. Neko glasno opsova i tišinu keja razori dug rafal iz automatskog oružja.

– O-ho – prostenja Laki – to nije dobro, momci, nije dobro ...

Brzim koracima je hitao prema kolima, zastavši samo na trenutak da debeli lanac tašne obavije sebi oko ruke i zaključa bravicu ključem koji je već bio spreman na privjesku okačenom o pojas njegovih elegantnih pantalona.

Zalupio je vrata za sobom i žurno okrenuo ključ motora koji je nežno zabrundao. Nije mogao da odoli da ne baci još jedan pogled prema zamačenom brodu.

Tamo je sada vladala neugodna, zloslutna tišina i Laki Perkins se naježi. Jedan čovek, boga mu ... a njih četiri ... ne sad samo tri ...

Jedna krupna prilika istetura se u nešto osvetljeniji deo palube na koji je padao tračak svetlosti sa udaljene velike lučke dizalice. Benigsen ...

Kapetan zastade, njišući se kao pijan na široko raširenim nogama, stežući ogromnim šakama grudi.

Laki proguta pljuvačku. Šarena kapetanova majica sada je bila potpuno crna.

Od krvi . . .

Nije čekao da vidi kako se kapetan s tupim treskom stropoštao na palubu. Stežući zube, prince je ruku menjaču s jednom jedinom mišlju . . . dalje, što dalje sa ovog opasnog mesta!

Suprotna vrata se otvoriše i jedno teško telo baci se na sedište pored njega. Perkins kriknu od straha: to telo nije imalo lica, prema njemu je bila okrenuta samo prazna crna površina glave, prekrivena glatkom crnom tkaninom . . .

Desna ruka koja je poletela prema džepu kaputa utrnu od oštrog kratkog udarca i Perkins vrisnu, shvatajući ipak s nekom vrstom olakšanja da čovek kraj njega ipak ima lice; iz uskih proreza na crnoj kapuljači sada su u njega gledala dva ledena svetla oka.

– Ko . . . ko . . . ?

Čovek je ćutao, ali su pokreti njegovih ruku bili neverovatno brzi. Pre nego što je Perkins i shvatio šta se događa, protivnik je pronašao ključ od lanca i oslobodio njegovu levu ruku tašne. Samo na trenutak; lanac se ponovo obavio oko ruke, zahvatajući sada i volan. U magnovenju Perkins ponovo pokuša da se dočepa revolvera, ali ga desna ruka jednostavno više nije slušala.

Oštrim pokretom nepoznati otr-

že privezak sa Perkinsovog pojasa i začu se tih metalni zvuk kada je ključ skliznuo po asfaltu keja.

»Šta on to radi? Kao da ne želi novac, do đavola!«

Odgovor na Lakijevo nelzrečeno pitanje je već stizao. U ruci nepoznatog stvori se kratak nož neobičnog oblika. Sa nekoliko veštih pokreta on uništi jednu od tri brave na tašni. Perkins zaurla od straha!

– Ne, ludače! Zaboga, u tašni je bomba . . . eksplodiraće za trideset sekundi . . . ne điraj bravu . . . neeee!

Pogled očiju u uskim prorezima maske ostao je nepokretan.

– Znam – reče nepoznati tiho. Isto onako nečujno, kako je i ušao, nepoznati izlete iz kola, noseći sa sobom i njihove ključeve. Perkins je i dalje urlao od straha, osećajući kako mu se niz leđa sliva potok hladnog znoja . . .

Očajnički je trzao ruku prikovanu čvrstim lancem za volan i smrtonosnu tašnu. Nemoguće . . . to ne može da bude istina . . . njemu, Lakiju Perkinsu se ne sme dogoditi da umre . . . da umre ovako glupo . . .

Široko otvorene Perkinsove oči stigle su da registruju plamen koji je liznuo iz još uvek otvorenog skladišta broda, ali do njega nije doprla moćna, potmula eksplozija, niti udar koji je potresao kamenito tle pod njim i njegovim kolima.

Okrutna, mala bomba u tašni

pod njegovom rukom eksplodirala je samo delić sekunde kasnije . . .

* * *

Toland s gađenjem baci poslednji pogled na krvave ostatke koje je neko nemarno pokrio skupim, lepim čebetom sa nedirnutog zadnjeg sedišta kola.

– Čovek koji je postavio bombu znao je svoj posao – dobaci Dodig, policijski fotograf. Vrativši svoju glomaznu opremu u kola, sada je stajao i hladnokrvno povlačio dimove iz cigarete. Kravi prizor pred njim nije mogao da uzbudi čoveka koji je mnogo šta video kroz objektiv svog foto-aparata.

– Stručnjak – potvrdi Toland glavom. – Minimum eksploziva, maksimalan efekt.

– Taj momak svakako nije ni znao šta se dogodilo. Sreća za njega.

Toland se isceri. Bila je to jedna od retkih prilika kada se čak i iskusni Dodig prevario.

– Ne bih voleo da umrem na ovaj način – reče prilazeći fotografu. – Zapazio si onaj lanac na podu?

Dodig ga uvređeno pogleda.

– Jesam, pa?

– Momak je bio vezan za volan. Sigurno je znao da će bomba u tašni eksplodirati. Mora da je osećao za tih nekoliko sekundi.

– To ćemo teško utvrditi – isceri se Dodig – kad bolje pogledaš šta mu je ostalo od glave . . . – on za-

čuta i snažno povuče dim iz cigarete.

Policijski čamci, ispunjeni ljudima u uniformama i civilu, vrteli su se oko olupine koja je štrčala kraj keja. Prostor oko njih bio je posut metalnim krhotinama koje su ljudi u belim mantilima pažljivo skupljali, obeležavajući kredom na asfaltu svako pojedino mesto.

– Pogledaj ove stručnjake – poluglasno dobaci Dodig, pokazujući glavom. – Mašinerija . . . izgubiće tri dana skupljajući parčad za koju im odmah mogu reći od čega potiču . . .

– Verovatno je veoma važno da utvrde da li su u skladištu tog broda eksplodirale hiljadu dve ili hiljadu tri mine – nasmeja se Toland. – Sva sreća da je ono bilo otvoreno, pa se snaga eksplozije prenela naviše; ova fasada ovde ne bi izgledala ovako lepo kao sad.

– Misliš da ovaj momak ima veze s tim? – pokaza Dodig glavom na Perkinsa.

– A ti ne misliš?

– Dva i dva – uzdahnu Dodig bacajući cigaretu. – Eksplozija na brodu koji je neko napunio hranom za minobacače, a sto jardi dalje mrtav momak u kolima sa tašnom punom dolara. Šverc oružja, naravno. Šteta što verovatno nećemo doznati kojem su malor. prljavom ratu bile namenjene ove mine . . .

– Da, odmah bismo znali i kome nije odgovaralo da one stignu do

minobacača – nasmeja se Toland. – I dobro je što je tako ... za sat ili dva u centralu će stići nalog odozgo da istraga preuzima FBI ili neko drugi, a ja ću moći da se vratim na svoj redovni mirni posao. Sve tvoje lepe snimke pokupiće neki fino obučeni momak sa diplomom Jela ili Harvarda, a tebi će ostati samo parče hartije s kojim možeš da uradiš znaš šta ...

– Lenštino! – odmahnu Dodig glavom. – Zato ti ne žuriš da pišeš izveštaj!

– Naravno. Ne verujem da bi i kapetan stigao da g apročita sleže Toland ramenima. – Hoćemo li?

– Što se mene tiče, možemo, ali bojim se da smo zakasnili – uzdahnu Dodig.

Toland klimnu glavom. Prema njihovim kolima već je dolazio krupan, kratko ošišan čovek grubog lica i širokih ramena koje je s mukom sputavao elegantni sako.

– Dodson – reče on kratko klimnuvši glavom. – Mornarička obaveštajna služba. Gospodo, moram vas obavestiti da sada mi preuzimamo ovaj slučaj.

– Jasno, admirale – isceri se Toland sa uživanjem. – Nemam ništa protiv, ali znate kako to ide ... memorandum, pečati i ostalo.

– Potrebni koraci već su preduzeti – hladno odvrati Dodson. – Molio bih vas takođe da sve materijale predate našem čoveku koji će doći po njih. Naravno, podra-

zumeva se apsolutna tajnost, to već svakako znate.

– Naravno, naravno – ozbiljnog lica klimnu glavom Dodig.

Dodson hladno klimnu glavom i vrati se prema keju, a njih dvojica uđuše u kola, već usijana na vrelo suncu.

– Kuda, poručniče? – leno zevnu vozač.

– U stanicu ... Da ostavimo Dodiga i pogledamo šta se sve u međuvremenu događalo.

S mukom su se probili kroz gomilu ljudi i kola koja su se naizgled besciljno muvala oko ovog dela luke, odvojenog već preprekama i policijskim stražama. Začudo, nije bilo mnogo radoznalaca oko prepreka, ali su zato dve ili tri TV kamere sa teleobjektivima bile uperene prema olupini »Betsi« sa krova vozila živih boja.

– Vozi brže – procedi Toland. – Pre nego što novinari vide da sam to ja i zaustave kola ...

Dodig je veselo mahao rukom kolegama sa foto-aparatima oko vrata koji su tumarali unaokolo, bacajući razočarane poglede prema mestu zbivanja.

Vozač opsova, jer se jedna kola naglo isprečiše ispred njih, izlazeći sa parkinga. Tolandu nije pomoglo što je oborio glavu i malo zaklonio lice rukom, jer je kolima već energičnim koracima prilazila oniska, puna žena raščupane crvene kose, sa debelim slojem šminke na licu. Haljina na njoj, ši-

vena za daleko mlađu ženu, previše je otkrivala opušteno grudi, ali čitava ta neuredna slika nije zavaravala policajca: Meri Anderson bila je jedan od najsposobnijih reporterica u gradu i nije birala sredstva da dođe do svog cilja, što je pokazivala i epizoda sa kolima koja su im preprečila put.

Toland umorno uzdahnu i spusti staklo na svojoj stani.

– Meri, dušo, možeš li danas da me zaobiđeš? – zamoli on tihim glasom. – Ionako nećeš moći da objaviš ni reči.

– Tako ti postupaš sa starim prijateljima, Sendi – odgovori žena, ali je ispod oka već motrila kolege koje su se u trku približavale zaustavljenim Tolandovim kolima. – Zaista?

– Časna reč. Stvar za koji minut neće imati nikakve veze sa policijom, već je preuzima neka od slavnih i poštovanih obaveštajnih službi – cerio se Toland. – U stvari... zašto da ti ne kažem – dodade osvetnički. – Mornarička obaveštajna služba, neki Dodson, poznaćeš ga po tome što mu i odelo stoji kao uniforma.

– Hvala, Sendi – razvuče žena pune usne na kojima su se nazirali ostaci napadnog ruža, u osmeh. – Misliš da se isplati da još ovde ostanem?

– Ne mislim – odmahnu on glavom. – Očividaca nije bilo, koliko ja znam, teško da ćeš išta novo doznati. A to važi i za vas – dodade

malo oštrijim tonom reporterima koji su se naginjali nad kola, dok su neki iznad glava već izdizali foto-aparate. – Dobićete za koji dan uredno otkucanu izjavu te i te službe o čitavom događaju, pa možete pisati koliko god hoćete. Mnogo sreće!

Toland dade znak vozaču i on oprezno krene kroz sve veću gomilu.

– Retka prilika, a? – cerio se Doding u svom uglu. – Obično ti ne uspeva tako lako da ih se oslobodiš.

– Ljudi rade svoj posao, srećom, još uvek većinom pošteno...

– U to ponekad nisam siguran – promrmlja Dodig. – Prema nama često nisu fer...

Toland sleže ramenima.

– Ništa drugo nisi smeo ni da očekuješ. Ko voli policiju? Niko, naravno. Štampa to samo lepo iskorišćava, ponavljaajući ljudima ono što i sami žele da čuju. I nika-da ne treba mnogo tragati za krivcem što je stanje ovakvo – krivac je policija, nesposobna, podmitljiva, zastarela... – u Tolandovom glasu zazvuča gorčina i Dodig ga pažljivije pogleda.

– Ogorčen si onako uopšteno, ili imaš neki poseban razlog? – upita tiho.

– Đubre matoro. Od tebe se ništa ne može sakriti!

– I ne pokušavaj – dostojanstveno reče Dodig. – Bolji sam detektiv od tebe, ma šta mislio tvoj kape-

tan. O čemu se radi?

– Drugi put – suvo odgovori Toland. – Tek što nismo stigli.

Sedeo je opušten u uglu, polu-zatvorenih očiju, kao da drema. Međutim, to je bila samo njegova uobičajena maska; nije mu promaklo da vozač često baca pogled u ogledalo nad sobom, nastojeći da sa Tolandovih i Dodigovih usana pročita o čemu to tako tiho razgovaraju.

»Obična radoznalost?«, pomisli policajac, »ili plaćena radoznalost?«

* * *

»Ovo je život«, pomisli Lija Anson, bacajući neupadljiv pogled niz večernju haljinu od čije joj se cene još uvek vrtelo u glavi. No to nije bio jedini pogled koji se zastavio na njenom telu; mnogi muževi i verenici za susednim stolovima jednog od najboljih lokala u gradu već su zaslužili mrke poglede svojih pratilja zbog te savršeno građene plavuše koja je nemarno naručivala najbolja jela i pića, stvari o kojima je godinama samo sanjala.

»Steta što Zik nije ovde«, mislila je Lija. »Ili bar onaj trapavko Kroker... dosadno mi je. Kao za inat, večeras baš niko da mi priđe... kao da su se uplašili moje lepote i svih onih dolara koje tako nemarno razbacujem...«

Dve nedelje su prošle kao san.

Kao bajka u kojoj se sve želje sa koćom ispunjavaju. Luksuzna kuća na obali, posluga, ogromna kola sa vozačem, skupe haljine, nakit, još skuplji lokali po kojima je hladnokrvno potpisivala čekove na sume od kojih je nekada mesecima živela. Sa Krokerom je odmah prekinula, naravno, ali je nevolja bila u tome što je i Zika sve ređe viđala. Najčešće bi ga samo čula, telefonom; nekoliko suvih reči u kojima su se nalazile njene instrukcije za naredni dan.

Kao i jutros kada je zvao... »Između 10 i 12 časova, »Koreli« – rekao je Zik. – »Budi dobra, devojčice...«

I ništa više, ali je ona već znala šta treba da radi. Uskoro će se pojaviti Džeri Karlton, sešće za jedan od svakako unapred rezervisanih susednih stolova i uigrana predstava će početi. Ona će primetiti njegove poglede pune divljenja, sa lakim naklonom prihvatiti šampanjac koji će šef sale doneti za njen sto uz nekoliko diskretnih reči na uho. Muškarci će zavidljivim i prezrivo pogledom pratiti Karltona dok bude prelazio za njen sto... a zatim će otići zajedno, najčešće u njen stan.

Zik ih je samo jednom tamo čekao i njih dvoje su za Karltona ponovili svoju ljubavnu igru... Inače bi Karlton obično seo za sto, izvuкао neke papire iz tašne i hladnokrvno radio još sat ili dva, a onda bi klimnuo glavom i izašao.

Lija je znala čemu služi ta predstava; neko – ona još nije znala ko treba da je poveže sa Karltonom. Njena inteligencija joj je govorila da mamac nije samo ona, već i starac; ona je najverovatnije morala da bude put koji će taj »neko« odabrati kako bi se približio Karltonu...

S kakvim namerama?

Ta pomisao joj se sve češće vraćala i svaki put je osećala sve veću nelagodnost. Količina novca koja je bila uložena u njene troškove i obećanu nagradu odavala je krupnu igru. A u krupnoj igri ne štede se ni životi, to je dobro znala...

Lak osmeh pređe joj preko lica dok je sa uživanjem otpijala izvrzni koktel iz duge čaše. Lija Anson nije glupača; i sama je preduzela izvesne mere, a poseban račun u jednoj maloj banci na kojem je već bio najveći deo onih prvih deset hiljada dolara bio je samo jedna od tih mera...

Karlton se pojavio na ulazu u lokal i Lija ga tobože nezainteresovano pogleda, iako je ponizan naklon šefa sale prisutnima već odavao da se radi o važnoj ličnosti. Ovoga puta, međutim, igra nije krenula uobičajenim tokom: Karlton joj se još izdaleka naklonio kao staroj poznanici, a ona mu je mahnula rukom.

– Stvar je najzad krenula – osmehivao se Karlton sedajući preko puta nje – pa možemo da pre-

demo na sledeću fazu. Od večeras će nas češće vidati zajedno i to ne samo po punim lokalima; potrebno je da potražimo neko mirnije i tiše mesto...

Njegovo lice se uozbilji kad se šef sale konačno udaljio sa primljenom narudžbinom. – Nadam se da ste shvatili, mis Anson?

– Potpuno – klimnu ona glavom. – Zna li već gde ćemo se vidati?

– Naravno – lice mu je bilo gotovo uvređeno. – Zakupio sam jednu kuću u predgrađu, dosta prijatno mesto.

Nežno je gledajući, on pruži ruku preko stola i ona mu prepusti svoju, osetivši glatki metalni predmet među prstima. Ključ je nekoliko trenutaka kasnije neupadljivo nestao u njenoj tašni.

– Zar je ovo bilo potrebno? – upita Lija radoznalo. – Mislila sam da naš prijatelj treba da vidi kako mi dajete ključ?

– On ima dobre oči...

Pažljivom pogledu žene nije promakao tračak straha koji je na trenutak preleteo Karltonovim licem.

– U blizini je?

– Verovatno...

Ostatak večeri protekao je u nevezanom i ne naročito zanimljivom razgovoru, iako je Karlton i dalje veoma vešto igrao ulogu zaljubljenog starca. Lija se u jednom trenutku iznenadi kada je on pozva da igraju. To se još nijednom nije dogodilo...

– Ovo je najbolji način da se dogovorimo – promrmlja Karlton podižući usne prema njenom uhu, skrivenom pramenom kose. – Znaite, vešti ljudi mogu da čitaju reči i sa usana...

– Aha – klimnu ona glavom. Na neki čudan način uživala je u opreznom, lakom dodiru Karltonovih nežnih ruku oko svog tela i stalnom nastojanju da izbegne bliži dodir sa njom. – Pa?

– Uskoro ćemo se rastati – šaputao je on. – Pođite taksijem u kuću, adresa je na kartončiću prikačenom uz ključ. Ja ću uskoro doći za vama...

– Zamka će se noćas zatvoriti?

– Nadajmo se...

Vratili su se za sto zamišljenih lica, kao da oboje tek od tog trenutka shvataju koliko je opasna igra u koju su ih uvukle neke nepoznate, nevidljive sile. Karlton se oprostio s mnogo ceremonija, poljubivši joj dostojanstveno ispruženu ruku, a onda nestao u pravcu izlaza hitrim korakom čoveka koji žuri na zakazani sastanak.

Lija je povlačila dimove iz duge, mirišljave cigarete, zureći u blistavi kristal pred sobom, ali joj duvan više nije prijao. Čak su i onih obećanih trideset hiljada dolara gubili ukus pred sve realnijom opasnošću da ih nikada ne potroši.

Karlton, pa i Zik, bili su gangsteri velikog formata; u to je sada bila potpuno uverena. Opasni ljudi... a sve ono što su činili govorilo je

da je njihov protivnik još opasniji...

Uzdahnula je i nervoznim pokretom ugasila cigaretu. »Do đavola, sada neću pobeći«, pomisli. »Samo da se sve ovo što pre završi...«

Uslužni portir na ulazu već je davao znak taksiju kada je izašla. Zavalila se i dobacila vozaču nekoliko reči, obrćući među prstima ključ Karltonovog stana. U svakom slučaju, kuća je bila u mirnom, poštovanom kraju. Možda će sve još uvek završiti na najbolji način...

Kola su se bešumno zaustavila pred kućicom utonulom u gusto, suptropsko zelenilo i Lija raširi usne u smeh. Ipak taj Karlton nema mašte. Sve ovo je izgledalo kao ljubavno гнездо iz jeftinih filmova, što je, uostalom, i trebalo da bude. Samo, što ovaj film nije bio nimalo jeftin...

Taksista ljubazno iskoči kako bi joj otvorio vrata i ona ga prvi put bolje pogleda, pružajući novčanicu od deset dolara.

»Boga mu,« pomisli, »zgodan momak... Šteta što će Karlton uskoro stići...«

Visok i vitak čovek tridesetih godina izmakao se u stranu da je propusti, dok je ona kao opčinjena zurila u svetle oči na preplanulom licu tvrdih, ali i veoma privlačnih crta ispod kratke crne kose. Jednostavna odeća nije skrivala skladno građeno telo mačjih po-

kreta iz kojih je izbijala ogromna snaga.

– Ne plašite se ovako kasno sami? – upita vozač mirnim, dubokim glasom.

– Ne, zašto? – osmehnu se ona.

– Ovo je miran kraj . . .

– Ipak, bolje bi bilo da vas otpratim do ulaza. Mrak je među svim ovim drvećem.

»Da li sam mu se samo dopala, ili . . .«

Lija se jedva primetno trže, ali uspe da savlada iznenadni strah.

Ili je to čovek koga Karlton i Zik traže?

»Sad zaradi svoje lepe zelene novčanice, devojko«, reče sebi, nežno se osmehujući tom tako privlačnom mladiću koji je još uvek s poštovanjem stajao korak dalje od nje.

– Šteta – reče promuklim glasom žena. – Očekujem jednu posetu, inače . . .

– Inače?

– Inače bih vas pozvala, recimo, na piće . . .

Iznenadni osmeh je učinio njegoovo lice desetak godina mlađim.

– Prihvatio bih bez oklevanja – reče. – U svakom slučaju, otpratiću vas do ulaza . . .

– Hvala, ali . . .

– To je zaista potrebno – tiho reče on i oko Lijine nadlaktice obaviše se čelični prsti. Krenula je kao automat, vođena njegovom čvrstom rukom.

Ako ništa drugo, sada je bar

znala da pošteno zarađuje svaki dolar koji joj je Karlton obećao . . .

* * *

Svet Nikodemusa Krejna bio je veoma jednostavan. Između njegove dve polovine, crne i bele, postojalo je samo nekoliko nijansi sivog, tako da mu nikada nije bilo jasno zbog čega se ostali toliko uzbuđuju oko tih takozvanih boja. Žene naročito; uvek su spremne da načine čitavu uzbunu zbog toga što je jedna haljina u ovoj, a ne u onoj »boji« . . .

Daltonizam Nikodemusa Krejna za njega je bio normalno stanje stvari koje je najčešće imalo samo dobre strane. Kao onda kada je izbegao regrutaciju za Vijetnam, na primer. U svakom slučaju pomogao mu je da se izdvoji od drugih i uzdigne se iznad njihovih sitnih želja i prohteva, koje je nesvesno pripisivao njihovom oduševljavanju bojama za koje nije znao. Zato je znao da je bolji od ostalih, zar ne?

Posao kojim se bavio donosio je lepe prihode, naročito onaj deo o kojem poreznici nisu znali ništa. Njegovi vešti prsti i bezgranično strpljenje učinili su ga najboljim optičarem na Zapadnoj obali i pored urođenog slepila za boje, a čelični živci verovatno jednim od najboljih strelaca na svetu. Rezultate oko kojih su se na zvaničnim takmičenjima svi uzbuđivali Krejn je

postizao s lakoćom na svojim uobičajenim treninzima u savršeno opremljenom privatnom strelištu.

Uređaj kroz koji je sada zurio na mračnu ulicu bio je njegov sopstveni izum; kroz snažna čista sočiva s lakoćom je čitao i telefonski broj taksi službe na kolima zaustavljenim gotovo pola milje dalje.

»Da li da pucam?«

Ta ga je misao mučila već gotovo pola minuta. Istina, naređenje nije bilo baš najjasnije; šef je rekao da puca na svakog ko mu se učini sumnjiv, ako oko kuće dođe do gužve, i dao mu da prouči fotografije svih njihovih ljudi koji će učestvovati u akciji.

Visoki, vitki taksista nije spadao među njih, svakako, ali Krejn još nije bio siguran da ima razloga da puca...

Njegove misli nisu ni najmanje uticale na ruke koje su čvrsto stezale kundak; ukršteni tanki končiči presecali su se tačno na levoj strani leđa taksiste, onde gde se nalazi srce. Bio je dovoljan jedan jedini laki dodir prsta i teško zrno gotovo bešumno će izleteti iz duge, fino obrađene cevi...

Do đavola, taj čovek kao da je nešto osetio...

Krejn stisnu zube, jer je pravi trenutak nepovratno prošao. Taksista je kročio korak u stranu, sa druge strane žene koju je vodio za ruku, gotovo potpuno zaklonjen njenim telom. Još uvek je mogao da puca u glavu, naravno, ali...

Ali prilike i za to više nije bilo, jer se čovek malo pognuo, čak savio u kolenima kako se Krejnu učinilo, samo da bi njemu meta bila što manja.

»Gluposti«, pomisli on. »Nema načina da dozna da ga neko drži na nišanu... sem ako nije telepata, ili raspolaže šestim čulom spremnim da ga upozori na svaku opasnost.

Priče za decu, »podsmehn timeru se Krejn u sebi«. Koji ti je đavo, Nikodemuse? Pa šta ako ga sada nisi sudio? Biće još dovoljno prilike za to kada se bude vraćao do kola...

Na trenutak je sklopio oči da bi ih odmorio od dugotrajnog naprezanja i malo se opustio u fotelji zgodno nameštenoj uz sam prozor kroz koji je u mraku štrčala cev njegove puške. Ovo može da potraje još dugo...

Nije, međutim, potrajalo dugo. Gotovo u istom trenutku kada se u holu kuće upalilo svetlo, odjeknula su tri potmula pucnja. »Revolver velikog kalibra«, zaključio Krejn. »Takav nosi onaj glupan Zik Holden, koji se nalazio u kući po već utvrđenom planu«.

Krejn prosedi psokvu kroz zube. Istina, nije stajao finansijski loše, ali bi mu hiljadu dolara bonusa došlo mnogo bolje nego Holdenu koji sav novac troši na žene. Ali, on je svoju priliku imao...

Urođena opreznost nije mu dozvolila da se odvoji od okulara,

iako je bio gotovo ubeđen da je Zik već likvidirao taksistu. Zbog toga se, uostalom, i nalazio ovde: ako se dogodi nešto neočekivano.

Tri senke pojavile su se među drvećem oko kuće i Krejn sa odobravanjem klimnu glavom. Šef zaista ništa ne prepušta slučaju, iako se Krejnu činilo da je to prevelika opreznost za jednog običnog taksistu...

– Ne budi glup, Nikodemuse... to nije običan taksista, inače sve ovo ne bi ni bilo potrebno... – reče sebi.

Iznenadeno je otvorio usta, snažno uvukavši vazduh. Do davala, Holden nije uspeo!

Taksista je stajao na vratima, oprezno se osvrćući oko sebe, nesvestan da je potpuno vidljiv u svetlosti koja je dopirala iz hola. Krejn se isceri; onaj bonus od hiljadu dolara još je mogao biti njegov, naravno ako bude brži od one trojice revolveraša.

Malo je pomerio cev puške da se končići ponovo ukrste na grudima čoveka. Tako...

Delić sekunde pre nego što je dospeo da pritisne obarač, čoveka nestade iz njegovog vidnog polja i on glasno opsova. Šta se dogodilo?

Dva plamička sevuše među mračnim drvećem i do Krejna ponovo dopreše revolverski pucnji, ali je on sada s novim poštovanjem mislio o čoveku koji je trebalo da postane njegova nova žrtva.

Nije bio nimalo siguran da će ona trojica uspeti da dovrše posao.

Viška prilika je tako brzo izbila iz mraka da Krejn ponovo nije imao vremena da puca. Vrata taksija se zalupiše i snažni motor zaurla. Ne paleći svetla, vozilo oštro skrete i preko širokog travnjaka, vešto obilazeći retko drveće, pođe pravo prema kući u kojoj se skrivao Krejn.

– Ah... sada si moj – glasno reče on, cereći se. U kolima je, istina, bilo mračno, ali njemu svetlo nije bilo potrebno... dovoljno će biti da nanišani nešto iznad donje ivice vetrobrana i...

Izvrzni prigušivač obavio je svoj posao i pucanj se jedva čuo. Na vetrobranu kola koja su sada jurila punom brzinom pojavi se karakteristična zvezda od metka koji je probio pleksiglas.

Međutim, kola nisu počela da krivudaju, kako je Krejn očekivao, nisu naglo skrenula, niti se prevrнула. Kao da se ništa nije dogodilo, i dalje su gutala prostor pred sobom... Još svega oko dve stotine jardi...

Krejn drhtavim prstima ubaci novi metak u cev. Nije moguće da je promašio...

Sada je pucao brzo, mahnito, cepteći od straha i uzbuđenja, zasipajući mecima čitav prostor iznad volana... drugi, treći, četvrti hitac. Osećaj rasnog strelca i u toj brzini govorio mu je da meci lete upravo onamo kamo ih je i name-

nio, ali ...

Ali su kola i dalje jurila prema njemu ... sto jardi ...

Krejn kriknu od bola i pokri lice rukama. Bleštava svetlost farova, kojoj se nije nadao, potpuno ga je zaslepila. Taksu se već uz škripu guma zaustavljao na širokom parkingu ispod samog njegovog prozora.

Krejn skoči na noge, boreći se da vidi kroz suze koje su mu zamutile pogled. Cev puške hitro se diže prema senci koja je iskočila iz kola i bacila se u stranu ...

Prekasno ...

Kao usijani nož nešto se zari Krejnu u grudi i on dospe da spusti pogled prema tom mestu, ispuštajući iz ruku iznenada otežalo oružje. Nešto tanko, sa tupim metalnim sjajem virilo mu je iz leve strane grudi. Nešto strašno, vrelo i hladno, nešto što ubija ...

Vitki mladić je s lakoćom preskočio nevisoki prozor i nekoliko trenutaka posmatrao telo pred svojim nogama. Pažnju mu privuče oružje neobičnog oblika i on ga uze u ruke, proučavajući pogledom ugrađeni uređaj. Sa odobravanjem je klimnuo glavom; čovek koji je ovo načinio svakako je znao svoj posao.

Odbacivši oružje, on bez oklevanja zavuče prste u usku ranu na Krejnovim grudima i u šaci mu se stvori tanka čelična zvezda, sa ivicama oštrijim od oštrice brijaa. Pažljivo je obrisao o Krejnovu

odeću i spustio u džep, oprezno motreći oko sebe kroz otvoreni prozor.

Negde u daljini čulo se tužno zavijanje policijske sirene. Sa lakim osmehom na usnama, mladić ponovo iskoči kroz prozor i nestade u mraku među okolnim kućama. Pred vilom, u koju je samo tri minuta ranije ušao sa ženom, zaustaviše se policijska kola, obasjavajući čitavu ulicu avetinjsko-plavom svetlošću sa svog krova ...

* * *

Meri Anderson gumu novu cigaretu u usta, prezrivo okrećući leđa Toniju koji je, zelen u licu, povraćao kraj jednog drveta. »Ovi mladi foto-reporteri nisu ni za šta«, pomisli. Šta bi tek učinio da je trebalo da slika žrtve nekog požara, ili eksplozije?

– Hej, mali! – dobaci promuklo. – Za koga radiš?

Momak sa odličnim foto-aparatom oko vrata iznenađeno se okrete.

– Mene pitate?

– Tebe, do đavola! Sve ostale poznajem ... za koga radiš?

Visoki mladić nelagodno se premeštao s noge na nogu, izbegavajući njen pogled. Svud unao-kolo muvali su se policajci, tražeći neke tragove po mekom zelenom travnjaku oko male vile u predgrađu.

– Ni za koga ... mislio sam da ...

– Nije ti loš taj krš oko vrata ... umeš li da barataš njime?

Mali joj se dopadao, to je Meri zaključila čim je videla njegove iskrene, svetle oči i nervozne pokrete ruku sa dugim snažnim prstima. Čudno, ovako zgodan i krupan mladić, a tako nesiguran u sebe ...

– U redu – reče poslovno. – Snimi mi ovde nekoliko dobrih slika, a posle pređi preko parka.

– Preko parka? Zašto?

– Gde su ti oči, do đavola? – grubo reče Meri. – Tamo su jedna kola, taksi sa izrešetanim vetrobranom. I još jedan mrtvac u kući. Kao da ih ovde nema dovoljno – dodade mrzovoljno, gazeći cigaretu od koje su je pekla usta. – Posle dođi ovamo, čekaću te ... Kako se zoveš?

– Eleri – stidljivo odgovori on, smešeći se – Feris Eleri.

– Koliko godina imaš?

On hitro skrete pogled sa ras-kopčane bluze koja je otkrivala njene ogromne, opuštene grudi.

– Dvadeset ... dvadeset osam ...

– Dvadeset osam – podrugljivo ponovi ona. – Pravi klipani! Hajde, snimi mi te slike, posle ćemo razgovarati! Hej, Sendi!

Toland pređe rukom preko čela. Trebalo je da zna da ne može tek tako lako da izmakne pogledu Meri Anderson.

– Šta imaš da mi kažeš, Sendi? – poslovno upita ona. U rukama joj se stvori tanka olovka i beležnica sa izgužvanim, zaprljanim listovima.

– Šta da ti kažem? Ovde su trojica mrtvih, unutra je bio još jedan i ženska koju smo odmah prebacili u bolnicu ...

– Povređena?

– Neee ... samo šok. Strah, verovatno. Preko puta je još jedan momak sa snajperkom, takođe veoma mrtav. To ti je, u tri reči, sve ...

Ona se promuklo nasmeja.

– Istraga je u toku, naravno.

– Istraga je u toku, naravno – isceri se i Toland. – I ne verujem da ćeš išta novo doznati ni danas, ni uskoro. Nema gotovo nikakvih tragova ...

– Sendi! – prekorno reče ona sa nameštenim osmehom na licu. – Nas dvoje smo prijatelji, zar ne?

– Da smo desetak godina mlađi, možda bi ti i uspelo da izvučeš još nešto iz mene – odmahnu Toland rukom. – Ovako ...

– Ti si još uvek veoma zgodan muškarac, Sendi – promuklim glasom reče ona.

– Ne pali, Meri ... suviše te dobro poznajem ...

– Idi do đavola! – besno reče ona trpajući beležnicu u prepunu tašnu. – Gde mi je fotograf, boga mu?

– Toni? Maločas sam ga video, tražio je negde piće da vrati želu-

dac na mesto, tako nešto reče ...

– Kukavica! – procedi Meri. – Ne tražim njega ... našla sam drugog, visok, trapav momak. Mora da je otišao preko – ona glavom pokaza prema drugoj strani parka.

– Može biti – sleže Toland rame nima. – Ko će sve te momke popamtiti ... Znači, našla si sebi novog klinca, a Meri?

– Od ovoga neće biti ništa – prezrivo reče ona. – Stidljiv je ... mislim da bi umro kada bih ga samo prstom dotakla ...

– Ti stidljivi su najgori – smejao se Toland. – Hajde, Meri ... ako budem imao nešto novo za tebe, javiću ti. Pusti moje ljude da rade na miru, verovatno upravo sada stojiš na najboljem tragu u ovoj travuljini ...

Prezrivo pljunuvši, Meri se vrati na ulicu, zadovoljno primetivši da novinari iz najvećih konkurentskih listova još nisu stigli na mesto događaja. Zapalila je novu cigaretu oslonivši se širokim, mekim bokovima na svoj prljavi »mini-moris« svetlocrvene boje.

Onaj dugonja se lenim korakom vraćao preko travnjaka i ona mu nestrpljivo domahnu rukom.

– Ovaj, mis Anderson, snimio sam sve ... užasan prizor ...

– Sedaj – dobaci ona kratko otvarajući vrata sa svoje strane. – Idemo odmah u laboratoriju da vidimo šta je ispalo od toga.

Motor »mini-morisa« se protestujući zakašlja kada ga ona nestr-

pljivom rukom stavi u pogon.

– Odakle me poznaješ? – upita nekoliko trenutaka kasnije bacivši ispod oka pogled na mladića pored sebe. Kao i svi muškarci koji su ikada s njom seli u kola, i on se čvrsto držao sa obe ruke za sedište, odupirući se nogama o pod i buljeći kroz staklo. Muškarci uopšte nemaju odgovarajuće reflekske za vožnju, to je Meri već odavno zaključila ...

– Zgodan si – reče, položivši mu desnu ruku na butinu koja se nervozno trže. – Kako ono reče da se zoveš?

– Feris Eleri – tiho odgovori mladić.

– Zgodno ime. Nisi mi još rekao odakle me poznaješ ...

– Ko vas ne poznaje ... ovaj ... mis Anderson ...

– Zovi me Meri, slobodno – osmehnu se žena. – Treba biti na ti sa slavnim ličnostima, to ti je uslov u ovom poslu. Zaista, zanima li te posao foto-reportera ...?

– Kako da ne! – oduševljeno reče mladić. – To mi je hobi ... kad god imam vremena lutam po gradu tražeći da snimim nešto dobro ...

– I šta radiš sa slikama?

On obori pogled.

– Slao sam ih mnogim redakcijama ... nikada mi ništa nisu objavili ...

– Mnogo si naivan, Ferise – osmehnu se žena. – Redakcije svakog dana primaju gomilu pisama

sa fotografijama i bez njih. Niko nema vremena da ih pregleda takav je to posao. Videćemo danas da li nešto znaš o fotografiji . . .

Škripeći gumama, mali auto se zaustavi na parkingu ispred visoke, sive zgrade sa šarenim vertikalnim natpisom »Klarion«. Meri se s mukom izvuče sa sedišta, procenjujući pogledom da li će vozač ispred nje uspeti da se izvuče sa parkinga.

– Tako mu i treba, kučkinom sinu – promrmlja tiho. – Ko ga je terao da se parkira ispred mene!

– Hajde, Ferise – dobaci preko ramena, hitajući prema ulazu na svojim kratkim, punim nogama. – Idemo najpre u laboratoriju da ostavimo tvoj film, a onda kod mene u redakciju. Treba da napišem dvestotinak reči o onom pokolju tamo, boga mu, a nemam gotovo ništa da kažem!

– Ništa? Četiri mrtva čoveka, a vi . . .

– Četiri! – frknu Meri pritiskujući dugme lifta u prepunom holu. – To nije ništa, dečko, naročito kada niko ne zna zbog čega su umrli, čak ni njihova imena. Četiri mrtva u obračunu, to je dovoljno samo za naslov i ništa više!

– Videli ste . . . oni nisu ubijeni iz revolvera. Dosta neobičan način, zar ne?

– A ne! – odmahnu ona oštro glavom. – Krvavi detalji ne dolaze u obzir! Naše novine ljudi čitaju za večerom, boga mu! Mada si dobro

rekao, ima tu neka misterija koja se lepo može iskoristiti. Ništa bolje od zapletenog slučaja o kojem čovek može da razmišlja pred spavanje. To našim dragim sugrađanima stvara iluziju da žive zanimljivim životom, zar ne?

– Zbog čega sam onda snimio sve one fotografije? – iznenadi se Feris. I pored svojih dugih nogu, jedva je dostizao Meri, koja je gotovo trčala dugim, uskim hodnikom sa nizom otvorenih vrata iza kojih su se nazirali ljudi i žene koji su kucali na mašinama, telefonirali, bučno razgovarali sa nekim ili buljili kroz prozore na ulicu pod sobom.

– Daj to ovamo – zapovedi Meri zastavši pred jednim vratima na kojima je bilo naškrabano »Fotolaboratorija«. Idu sprat više, onim stepenicama tamo, i sačekaj me u sobi broj 322, odmah dolazim . . .

Poslušno klimnuvši glavom, mladić produži hodnikom. Sobu 322 našao je lako i oprezno zakucavši na zatvorena vrata. Niko mu ne odgovori, pa on odgurnu vrata i uđe u usku prostoriju kojom je dominirao veliki pisači sto sa telefonom i neuredno razbacanim hartijama oko ogromne stare pišće mašine.

Proučio je sve oko sebe oštrim pogledom suženih očiju, kao da se trudi da zapamti svaki detalj. Crte lica iznenada su mu postale tvrđe, opasnije, kao da je iznenada bio stariji za punih desetak go-

dina...

Farel zastade pred jednim od vrata u dugom hodniku jeftinog hotela. Ako onaj momak dole nije slagao, onda je Homa u ovoj sobi.

Nimalo nije sumnjao u portira, jer ljudi u principu nisu lagali pred ledenim pogledom jedinog oka Džemsa Farela. Cereći se, on podiže ruku i zakuca. Za Homu i još nekoliko njegovih najpouzdanijih ljudi bio je to znak koji je identifikovao samo njega. Zato ga nije ni iznenadilo što su se vrata tako brzo otvorila.

– Uđi, kapetane – cerio se Homa, pokazujući ogromne rupe među zubima. Niz obrijanu glavu i izborano lice curio mu je znoj, slivajući se preko ogromnih golih grudi. Njegovo telo je Farela uvek podsećalo na slona – zbog ogromne snage i neočekivano velike brzine kojom su se odlikovali svi sumo-rvači. A Homa je nekada bio najbolji među njima...

Peškir, nemarno opasan oko ogromnog trbuha, odmah je odao Farelu da je Homa sa ženama. Da, sa ženama, jer džinovskom Japancu jedna žena nikada nije bila dovoljna.

– Izvini što te prekidam – nasmeja se Farel. – Stvar je prilično hitna, znaš.

– Znam, inače me ne bi tražio u ovoj rupi – progundā Japanac. Od-

gurnuo je zavesu sa prozora i svetlost dana otkri nove detalje u zbruci nagih udova na širokoj postelji: tri ne tako mlade ulične dame jakih bokova i ogromnih grudi, upravo po Hominom ukusu, sve tri u različitom stepenu iscrpljenosti.

– Napolje! – tihim ostrim glasom dobaci Japanac i one se užurbaše oko svoje odeće. Zbacivši peškir, Homa nestade u pravcu kupatila, odakle trenutak docnije dopre šum vode.

Farel je sve to pratio nezainteresovanim pogledom, otpijajući iz flaše odličnog viskija koju je zatekao na stolu. Žene su se hitro obukle i sada stajale, neodlučno se zgedajući.

– Nije vam platio, a? – iscerio se Farel.

Crnka koja je s mukom sapinjala tanku bluzu na grudima, prkosno podiže glavu.

– Za ovo što je radio treba da mu naplatimo duplo, do đavola!

– Pusti, Kej – odmahnu druga glavom. – Neka kućkin sin zadrži svoje prljave pare... sve me boli, jedva čekam da kidnem odavde!

– Da, Homa ume da bude i grub ponekad – složi se Farel klimajući glavom. – Držite ovo – dodade, dobacivši im hrpu novčanica nemarno izvučenih iz džepa. – I kidajte, hoću da razgovaram s njim!

Sašaptavajući se, one nestadoše na vratima. Trenutak docnije i Japanac se vrati iz kupatila, sa

uživanjem trljajući ogromno telo grubim peškirom.

– Dakle, kapetane?

Titula kojom je oslovljavao Farel poticala je s početka njihovog druženja i Homa nije nalazio za shodno da je menja prema činu koji bi Farel dobio u ovoj ili onoj armiji. Postojao je još jedan razlog za to: on sam uvek se držao svog čina, tvrdeći da su narednici kostur svake vojske.

– Prihvatio sam jedan dosta neobičan posao . . .

– Je li? A kada smo se mi to bavili običnim poslovima?

– Neobičan čak i za nas – osmehnu se Farel. – Treba da sredi-mo jednog čoveka . . .

– Jednog jedinog?

– Jednog jedinog.

Homa se grleno nasmeja uvla-čajući se u kimono koji je blistao od čistoće. – Tog momka bih voleo da vidim, kapetane.

– Nadaš se da ćemo ga videti, jer njegova koža vredi pedeset hiljada.

Na licu Japanca ne pomeri se nijedna crta, ali je Farel dovoljno govorio i proračunati pogled sitnih očiju zaraslih u salo. Homa je voleo novac, gotov novac koji se mogao trošiti na dobro jelo, piće i krupna, čvrsta ženska tela.

– Kolika mu je garda?

– Nema nikakve garde. Radi po-tpuno sam.

Stolica zaškripa pod Hominom telesinom. Niz Japančevo grlo slio

se gotovo sav preostali viski iz fla-še na stolu.

– Znam li ga?

– Ne zna ga niko. Najpre ga mo-ramo pronaći.

– Čemu onda tolika lova?

– Pukovnik Džefords misli da je on ninda.

Farel je to izgovorio nemarno, kao da ne pridaje važnosti japan-skoji reči koja je nenadano uletela u njegov precizni, vojnički engles-ki jezik, ali je utoliko oštrije pratio svak pokret na Hominom licu.

Ako je očekivao nekakvu reak-ciju, onda se morao razočarati. Homa nije voleo karte i to je bilo dobro; sa takvim nervima bio bi iz-vanredan pokeraš . . .

– Ninda, a? – reče Japanac za-mišljeno. – Hmmm . . .

– Ideja ti se već manje dopada? – nasmeja se Farel.

– Teško je ubiti nindu, kapeta-ne, ali . . .

– Ali?

– Ali ne i nemoguće – nasmeja se Homa. – Naravno, treba naći pravi način za to.

– Zbog toga sam i došao do tebe – klimnu Farel glavom. – Pret-postavljam da o nindama znaš više od mene.

– To svakako, mada je malo ljudi na svetu koji uopšte znaju mnogo o nindama. Sem njih samih, na-ravno.

Farel ustade, zavukavši ruke duboko u džepove pantalona. Pri-šao je prozoru i zagledao se u uli-

cu pod sobom.

– Da li je tačno sve ono što se priča o njima? – upita preko ramena.

– Sve nije, ali mnogo toga jeste.

– Čudno . . . do pre neki dan bio sam spreman da se kladim da ninđe više ne postoje.

– Izgubio bi opkladu, kapetane – grleno se nasmeja Homa, ali je njegovu nervozu odala flaša koju je ponovo prineo usnama. – Ima ih, i to više nego što se misli.

– U Japanu?

– Da.

– Pukovnik je uveren da je ovaj naš u Americi. I to negde ovde, na Zapadnoj obali.

– Može biti – Homa sleže ramenima. – Ovde ima mnogo Japanaca, kao što znaš, ali do sada nijedan nije vredeo pedeset hiljada dolara . . . A . . . kad smo već kod toga . . . koliki je moj deo?

Farel se zavalj u stolici, gledajući suženim očima Homino lice.

– Sve zavisi od toga koliko će nam ljudi biti potrebno . . .

– Samo nas dvojica.

– Ti znaš da ja ne radim tako, Homa.

– Znam. Tvoja koža je suviše dragocena – cerio se sumo-rvač. – Ipak ninđe se ne hvataju tako, kapetane. Gruba sila tu ne pomaže . . . Ne bi ti bio dovoljan ni čitav puk.

– Ma hajde! – nestrpljivo odmahnu Farel rukom. – To su bajke, do đavola. U redu, prihvatam da je

toliko brz i vešt da može da savlada dvojicu, trojicu, pa i četoricu ljudi. Sve preko toga – on sleže ramenima – bajke, Homa.

– Nisu bajke, kapetane. Bataljon ljudi ne može da uhvati ninđu jednostavno zato što nikada ne možeš da obezbediš da oni deluju jedinstveno. Dva čoveka to mogu, ponekad i tri, četiri veoma retko. Pet ljudi su gomila čije ponašanje ne možeš da predviđiš. Ninđe su obučene da u svakom takvom lancu otkriju najslabiju kariku i nemilosrdno je iskoriste. Zbog toga ti i kažem . . . nas dvojica i niko više.

– Ima nečeg u tome – uzdahnu Farel, nervozno češkajući kožu oko izgubljenog oka. – Nas dvojica smo dobar tim . . . svako ko bi nam se sada pridružio ne bi mogao lako da se uhoda . . . Hmmm . . . uveren si da možemo da izađemo s njim na kraj?

– Hal – pobedonosno graknu Homa iščupavši nenačetu flašu visklja sa dna ormara. – Daj čašu, kapetane . . .

Farel je znao da iza nedokučivog lica Japanca sada radi mozak koji je i sam izuzetno poštovao. Homino ogromno telo, čelava glava i prividno spori pokreti umeli su da zavaraju neoprezne; iza sitnih očiju, međutim, krila se inteligencija koja je Farela i njegove ljude ne retko izvlačila i iz najtežih situacija.

– Dakle? – upita sa osmehom kada je Homa ćutke klimnuo gla-

vom kao da je sebe uverio u nešto.

– Pitaš da li ćemo izaći na kraj sa nindom, kapetane? Zaista želiš da čuješ odgovor?

– Ne bih te pitao, do đavola!

– Da čujem najpre koliki je moj deo – isceri se rvač.

– Ako radimo samo nas dvojica, onda se zna – nasmeja se Farel podižući čašu. – Fifti-fifti, naravno!

Homa ponovo klimnu glavom.

– Hvala, kapetane. Ništa manje nisam ni očekivao od tebe... a sada ono što te zanima: možemo da savladamo nindu, ali su nam izgledi otprilike jednaki...

– Šališ se?

– Ne, kapetane... nimalo. Podjednaka je verovatnoća da će on ubiti nas...

* * *

Toland podiže pogled kada se vrata tiho otvoriše. Devojka na bolničkoj postelji pored njega i dalje je ravnomerno disala, u dubokom snu koji donose najbolji sedativi.

– Kog đavola ti ovde tražiš, Moreno? – prosikta poručnik. – Napolje!

Tamnoputo lice njegovog vozača bilo je nesigurno. – Izvinite, poručniče... narednik Morton se javio radijem i zamolio da vam prenesem da će uskoro stići...

– Morton? Ni on ovde nema nikakvog posla, kao ni ti – žestio se Toland. – Hajde, izlazi... ovo dete

je u šoku, potreban joj je mir, do đavola!

– Zbog čega vi mene ne volite, poručniče?

Meksikančevo lice je sada bilo izobličeno u masku gneva, ali je iskusno Tolandovo oko osetilo u njegovom ponašanju nešto lažno, loše odglumljeno. Mozak mu je hitro radio. Za takvo Morenovo ponašanje postojao je samo jedan odgovor...

– Morton te šalje sa uputstvom da se ne odmičeš od devojke, zar ne? Kako bi čuo sve što će reći ako se osvesti?

Moreno se trže, ali odmah potom prezrivo odmahnu glavom.

– To su priče, poručniče. Stvar je u tome što vi mene jednostavno ne volite... to je zato što sam Meksikanac, zar ne?

– To ti neće upaliti, Moreno! Izlazi! – preteći reče Toland uspravljajući se. – Ili hoćeš da te izbacim odavde!

– Pokušajte! – tvrdoglavo reče vozač. Desna ruka jedva приметно se pomeri prema zadnjem džepu pantalone.

– Šta imaš tu? – isceri se Toland. – Revolver? Ne, pre će biti nož, s obzirom da si Meksikanac... Napolje, Moreno, dok te nisam naterao da ga progutaš, kao oni momci u cirkusu!

Telo Lije Anson na krevetu grčevito se zatrese i ona nešto prostenja. Besno odmahnuvši rukom, Toland se naže nad nju.

– Mis Anson ...

Lija otvori oči, s nerazumevanjem gledajući u nepoznato lice nad sobom.

– Da ... ?

– Vi ste Lija Anson, zar ne?

Ona s mukom klimnu glavom.

– Gde se ovo nalazim ... ? – prošaputa tiho.

– U bolnici. Pretrpeli ste šok. Ja sam Toland, policijski poručnik. Zanima me da li se sećate onoga što se dogodilo?

Ispod oka baci pogled prema vozaču koji je raširenih usta prosto gutao svaku izgovorenu reč. »Prokleti Morton! A i Moreno će mi platiti za ovo«, pomisli, škrgućući zubima. Ali mu se proketo žurilo, lekari su tvrdili da će devojka, ako se i probudi, veoma brzo ponovo pobeći u nesvesticu, nesposobna da se suoči sa užasnom uspomenom na pokolj koji se pred njenim očima odigrao u mirnoj vili u predgrađu.

– Šta ... šta se dogodilo?

– U vili na Bolton Krešentu – strpljivo je podsećao Toland. – Došlo je do obračuna, nekoliko ljudi je ubijeno ... sećate se ko je to učinio?

Devojčino lice izobličilo grimasa straha i ona se snažno ujede za punu usnicu.

– Zik ... – prošaputa.

– Zik? Ubica se zove Zik?

– Ne, ne ... on je ubio Zika ... ohhh!

– Ko, mis Anson?

Nagnuo se nisko nad devojku u pokušaju da svojim telom spreči Morena da čuje njene reči, osećajući kako se vozač oklevajući približava korak po korak. – Ko je ubio Zika?

– Taksista ...

– Taksista? Njegovo ime, mis Anson?

– Ne znam ... dovezao me, dopratio do vrata ... Zik u holu ... sa pištoljem ...

– I onda?

– Zik je pucao ... tri ... da, tri puta ... nije pogodio ...

– I onda ga je taksista ubio?

Ispod zatvorenih trepavica pojavise se dve krupne suze. Lija klimnu glavom.

– Užasno ...

– Znam, video sam – klimnu Toland glavom. – Glava mu je skoro odvojena od tela. Čime je to učinio?

– Rukama ...

– Golim rukama?

Čitavo telo devojke se treslo, ali je Toland čvrsto stezao njenu šaku. – Mis Anson, morate mi reći, morate! I vama će biti lakše ako tu užasnu uspomenu više ne budete potiskivali ... Šta se dogodilo?

– Ne znam tačno ... dohvatio je Zika rukama za grudi i za bradu, čini mi se ... Zik je pao, a krv ... oh bože ...

– U redu ... – promrmlja Toland.

– Mogu da zamislim. – Šta ste vi učinili?

– Pobegla sam ... tamo su bila

zadnja vrata iz kuhinje ... istrčala sam napolje ... tu su bili ljudi ...

– Trojica ljudi?

– Da ... trojica ... jedan mi je pištoljem dao znak da ostanem na mestu i ja sam pala na kolena ... nisam više imala snage ... oni su krenuli oko kuće ...

– Ništa više niste videli?

– Ne ... neko je pucao još dva puta ... a onda sam čula da neko stenje ...

– I?

– Jedan od one trojice izbio je iza ugla kuće ... vukao se po zemlji ... a njegova ... njegova ...

– U redu je – on joj nežno dotače ruku. – Ne morate više govoriti o tome, mis Anson.

I on sam se s nelagodnošću sećao čoveka koji se na rukama dovikao iza kuće da bi umro liča zarivenog u leju sa cvećem. Čitavih dvadeset jardi za njim vukla se njegova prosuta utroba, otvorena nekim užasnim oštrim oružjem ...

Lija otvori oči. Bile su tamne od užasa.

– Zašto?

– Zašto? – ponovi Toland odsutno. – Ko zna zašto, mis Anson? ... Mislio sam da ćete vi moći da mi pomognete ...

– Zik ... oni su nekoga gonili ... ja i Karlton bili smo mamac ...

– Ko je Karlton?

– Džeri ... Džeremi Karlton ... pedesetak godina, sitan,

mršav, seda kosa ... on je radio sa Zikom ...

– Koga su gonili?

– To ne znam ... mislim onog taksistu ...

– Zašto baš taksistu? – Toland s nevericom pogleda blede lice žene. Da li se toliko oporavila da već smišlja laži koje treba da ga zavedu na krivi put?

– Ne znam ... nisu mi rekli. Trebalo je samo da ga namamim, ništa drugo.

– Kako izgleda taj taksista?

– Visok, snažan ... crna kosa, zgodno lice, tamne oči ...

– Hmmm ... kada se malo oporavite poslaću vam stručnjake kako bismo napravili foto-robotu ...

Vrata se naglo otvoriše i Toland se trže. Morton je ušao žurnim koracima, brišući znoj sa čela ogromnom maramicom. Hitrim pogledom je prešao po maloj prostori i usiljeno se osmehnuo.

– Dobri stari Sendi uvek na poslu – reče promuklim glasom. – Mala se osvestila, a?

Tolandu nije promakao Mortonov upitni pogled, još manje jedva primetan pokret glavom koji je izveo Meksikanca. Ta dvojica bili su dobro uhodana ekipa, to se odmah videlo ...

– Hvala vam, mis Anson – reče nežno, kao da nije ni primetio Mortonov ulazak. – Dođi ću ponovo kada se malo oporavite ... Idemo, Mortone – reče okrećući se poli-

cajcu.

Ovaj ga zaustavi pokretom ruke.

– Trenutak ...

– Šta hoćeš?

– Šta je sve rekla?

– Ispričaću ti u stanici. Ili ćeš pročitati moj izveštaj – hladno odgovori Toland. Situacija mu se sve manje dopadala.

– Sendi, potrebno mi je da to što pre doznam. Ti znaš kakva je stvar u pitanju – molećivim glasom, veoma tiho progovori Morton, ali su njegove oči odavale neskrivenu pretnju.

– U redu – uzdahnu Toland, slegnuvši ramenima. – Idemo odavde ... hoću da zapalim cigaretu ...

Mozak mu je užurbano radio. Ako ova dvojica zaista rade za podzemlje, onda neće birati sredstva da učutkaju i Liju Anson i njega. Najvažnije je bilo da ih bar na trenutak ukloni od devojčine postelje, sve dok ne smisli neko rešenje. A onda ...

Vrata sobe zatvoriše se za njima dvojicom i Toland se trže.

– Gde je Moreno? Zašto je ostao?

– Odmah će – nervozno dobaci Morton. – Valjda mu se ženska svidela, pa hoće malo da je razgleda. Znaš kakvi su Meksikanci kad su plavuše u pitanju ...

Opsovavši, Toland se baci na vrata, izvlačeći revolver iz džepa. Ogromne Morenove oči, pune

užasa, okrenuše se prema njemu. Rukama je snažno pritiskivao jastuk na lice devojke koja se slabašno koprcala ispod teških pokrivača.

– Kućkin sine! – procedi Toland. Prst mu se zgrči na obaraču revolvra.

Metak koji je pogodio Meksikanca posred razrogačenih očiju bio je poslednji metak koji je ispalio policijski poručnik Sendi Toland. Stežući zube, Morton mu je sručio čitav šaržer u leđa, trzajući se sa svakim pucnjem.

Lice obavijeno oblačkom plavog barutnog dima bilo je užasna bleđa maska kada je laganim korakom prišao postelji Lije Anson u trenutku kada je uspela da odgurne jastuk sa lica. Prsti su mu nervozno gurali novi šaržer u magacin.

Vrisak žene nije trajao dugo. Prekinuo ga je novi potmul pucanj iz policijskog revolvra velikog kalibra ...

* * *

Meri Anderson je u malu prostoriju ušla kao uragan, snažno zalupivši vrata za sobom, tako da se mladić trgao na svom mestu.

– Aha, tu si – osmehnu se ona bacajući tašnu na sto. – Uplašila sam se da si pobeo ...

– Slike ... jesu li dobre?

– Dobre – klimnu ona glavom. – Ući će u ovaj broj sigurno. Džor-

dan, moj šef, misli da od tebe može još nešto da ispadne. Pitao je da li imaš još slika...

– I? Šta ste mu rekli?

– Ništa... za sada – ona ga je fiksirala ukočenim pogledom, sa usnama razvučenim u neprijatan smešak. – To će zavisiti od tvog ponašanja prema meni, Ferise...

On klimnu glavom, obarajući pogled. Obe ruke čvrsto je stezao među kolenima. – Šta treba da činiš?

– Da budeš dobar prema meni, ništa drugo – promuklo reče ona. – I fini... dopadam li ti se? Bar malo? Ne, do đavola, nemoj mi sada odgovoriti! Sedi tu i čuti, razgovaraćemo kasnije, moram da napišem tu prokletu vest!

Kao furija se bacila na pisaču mašinu, bučno uvlačeći papir i udarajući po slovima, sve vreme nešto mrmļajući za sebe. Prsti su joj leteli po dirkama dok je krivila glavu kako joj u oči ne bi ušao dim iz zapaljene cigarete koja je visila u uglu usana. Nekoliko puta je bacila brz pogled prema mladiću koji je radoznao gledao u njenom pravcu.

– Sedi tu! – dobacila je još jednom, istrigla hartiju iz mašine i nestala na vratima. Mladić je zamišljeno vrteo glavom, čekajući njen povratak.

Ušla je mnogo tiše nego prvi put, smešeći se i sklanjajući rukom kosu sa lica. Jedan trenutak ostala je oslonjena leđima o vrata

sa rukama iza leđa, neprimetno okrećući ručicu brave.

– Dakle? Šta si zaključio? Dopadam ti se?

– Ovaj... da, mis Anderson...

– Rekla sam da me zoveš, Meri, do đavola! – lupi ona nogom o pod. – Meri!

– U redu... Meri...

– To je već mnogo bolje... i ti si zgodan dečko, Ferise. Imaš devojku?

– Pa... trenutno ne...

– Fino... baš fino...

Prilazila mu je laganim korakom, smešeći se ispod svog debelog sloja šminke. Grudi su joj podrhtavale, velike i nesputane pod tankom bluzom i mladić je kao očaran buljio u njih.

– Dopadaju ti se? – promuklo prošaputa ona. – Hteo bih da ih vidiš, a?

Raširivši noge iznenada je sela na njegova kolena i obavila mu snažno ruke oko vrata, pritiskujući mu lice na svoje grudi. Njegove šake sklopiše se oko njenih kukova.

– Hej? – ona se trže i odmače da ga pogleda u oči. – Pa ti nisi tako neiskusna kako izgledaš?

– Nisam, Meri.

Lice koje je sada posmatralo bilo je potpuno izmenjeno: lice zrelog muškarca, sa jedva primetnim borama oko usta i očiju, lice mnogo starije od onoga nekoliko trenutaka ranije. Meri načini pokret kao da želi da se oslobodi njego-

vog zagrljaja.

– Kuda, Meri? Zar ti se više ne dopadam?

– Ne . . . u stvari da . . . samo . . .

– Ovo je moje pravo lice, Meri. Ono maločas bila je samo maska kojom sam te naveo da mi priđeš. Potrebna mi je tvoja pomoć.

– Ko si ti?

On sleže ramenima.

– Feris Eleri je ime dobro koliko i svako drugo. Ne moraš da znaš ništa više od toga. Za sada . . .

– Za sada?

– Da. Doznaćeš više, ako bude potrebno.

Ona ponovo pokuša da ustane.

– Pošto ovo polako prelazi u poslovni razgovor, ja . . .

– Nigde ne žurimo, Meri. Poželela si me i ne bi bilo dobro da sada tu želju potisneš u drugi plan. Razgovaraćemo posle . . .

– I ti . . . Ti si pozeleo . . . mene?

– Jesam, Meri. Zar te to toliko čudi? ti si lepa žena koja je zaboravila svoju lepotu . . . ali te lepote nije nestalo, iako ti tako misliš. Ona je tu i još uvek ti se može vratiti.

Ona se promuklo nasmeja.

– Ortak, to ti nije potrebno ako želiš da me dobiješ . . . nije mi stalo do laskanja!

– To je istina, Meri – čvrsto reče on gledajući je u oči pogledom koji je opčinjavao. – Potrebno je samo da malo više povedeš računa o sebi, svom telu. Ono će to umeti da ti uzvрати, videćeš . . .

– Moje telo! – frknu ona. – Vreća sala, ništa drugo!

On se uspravi s lakoćom je dižući na rukama. Jednim pokretom noge odgurnuo je na pod gomile hartije sa jedne strane stola i nežno je položio na njega. Ruke su mu odlutale pod njenu suknju.

– Nikad ne nosim ništa ispod – promuklo reče ona. – Hajde, požuri već jednom . . .

– Nigde ne žurimo – mrmljao je čovek znalački milujući njeno telo pod tankom tkaninom. Nigde, Meri . . .

Ona zajeca od uživanja, stežući rukama grudi. Naglo je otvorila bluzu izlažući grudi njegovom pogledu.

– Hajde – mrmljala je. – Hajde, hajde, hajde . . .

Kada je ponovo otvorila oči dugo nije mogla da shvati da je prošlo svega dvadesetak minuta od trenutka kada je samouvereno sela na kolena tom čudesnom muškarcu koji je sada ponovo sedeo na istom mestu i široko joj se osmehivao.

– Kućkin sine! – prostenja uspravljajući se. – Prokleti kućkin sine!

On kao da nije čuo uvredu. Pogled mu je bio pun divljenja.

– Možemo li da odemo nekud odavde, Meri? U tvoj stan, na primer?

– Zašto?

– Želim te još – jednostavno odgovori on. – Kao i ti mene.

Ona odmahnu glavom.

– Ne, hvala. Ove gimnastike mi je za sada sasvim dovoljno.

– Tvoje telo nije umorno kao što ti misliš. Pogledaj ga . . .

Ona s čuđenjem shvati da je to tačno; pogled joj i nehotice odluta naniže, na iznenada pune, čvrste grudi koje su ga još želele.

– Kako? – prošaputa tiho, bespomoćnim glasom. – Kako ti je to uspelo?

On joj priđe, jednim pokretom, kao da je preleteo onih nekoliko stopa rastojanja.

– Govorićemo i o tome – reče nežno, prihvatajući je za ramena. – Idemo li?

– Ne mogu ovako . . . mokra sam od znoja, raščupana, a šminka . . .

– Imaš ogledalo i umivaonik iza onih vrata, Meri. Toliko šminke nikada ti nije ni bilo potrebno. I ovo je prvo što moraš naučiti: nikada ne žurimo . . .

– Đavola! – blede se osmehnu ona. – Tebi Džordan nije gazda . . .

– O tome kasnije – on je nežno okrete u pravcu vrat, a ali mu njen sumnjičavi pogled nije promakao. – Ne brini – osmehnu se – neću nikuda otići.

Žena koja se nekoliko trenutaka kasnije pojavila iz toaleta nije bila ona ista od maločas, to je oko muškarca odmah primećivalo. Suptilne razlike naslućivale su se u njenom držanju, pokretima, izrazu oko usta bez one uobičajene napetosti. Meri nesigurno zastade

na vratima, pokušavajući da se osmehne.

– Vidiš – reče on tiho. – Sada možemo da krenemo. Ali pod jednim uslovom . . .

Ona se trže.

– Kojim?

– Ja vozim.

– Nemam ništa protiv – ona dohvati tašnu sa stola, i iz nje iskopa ključeve – Izvolite, gospodine. I dužna sam vam jedno upozorenje: u mom stanu je užasan nered.

Visoki crnokosi muškarac sleže ramenima. – Pomoći ću ti d asve središ – reče. – Zapamti: deviza je da nikada ne žurimo . . .

* * *

Mladić koji je, malo se klateći, ušao u jednu od krčmi na obali nije privukao naročito mnogo pogleda; bar desetak gostiju u ovo doba dana hodali su kao on, oblačili se kao on i govorili kao on: sporo, razvučeno, pijano . . . Izdvajao se jedino nešto dužom plavom kosom i krupnijim telom čiji su mišići nervozno poigrali ispod tanke mornarske majice.

Ukratko, slika tipična za mornara koji se u San Francisku osećao kao u svakom drugom lučkom gradu, naviknut na krčme koje su valjda iste s jednog kraja sveta na drugi.

Oslonivši se ogromnim šakama na šank ispolivan raznim tečnostima iz obilne zbirke flaša, on najpre

u ogledalu pažljivo razgleda svežu masnicu ispod oka, mrmljajući nešto za sebe da bi se tek tada okrenuo barmenu.

– Imaš australijsko pivo?

Ovaj odmahnu glavom, ne gledajući ga, zauzet razgovorom sa sitnim momkom podmuklog pogleda koji mu je očigledno govorio nešto veoma važno.

– Daj onda koje bilo – uzdahnu mladić rezignirano. – Prokleta rupa...

– Što ne potražiš neku bolju? – cinično se isceri barmen. – Šta je bilo? Ženka te opelješila, kao i obično?

Mornar žedno iskapi kriglu i obriša usta od obične pene. – Ženska i karta – progunda. – Što je najgore, moj brod je u međuvremenu nekud nestao... nadam se da je staro korito potonulo, ali nisam te sreće...

– Još jedno pivo?

– Može – osmehnu se mladić preturajući po džepovima širokih pantalona. – Boga mu... još osam dolara!

– Nećeš popiti mnogo piva za te pare – osmehnu se njegov sused za šankom. – Na kojem si brodu plovio?

– Prokleta prljavo korito! – opsova mornar ponovo. – Stara »Malvina«, kapetan Škotlandanin, posada s koca i konopca pod panamskom zastavom, a tovar... – on sleže ramenima.

– »Malvina«, a? – zainteresova

se onaj podmuklog pogleda. – Koliko ja znam, Mek Svinijevi ljudi ne zarađuju loše...

– Ko kaže da ja loše zarađujem? – zareža momak. – Mada je prokleti Škotlandanin malo plaćao za onakav gadan posao, džepovi su mi bili puni para kad sam se iskrcao, ali... – on sleže ramenima. – Daj još jedno pivo!

– Je li? A kakav je teret bio poslednji put?

Mladić se grohotom nasmeja.

– Hteo bi da znaš, a? E, od mene to nećeš čuti! Svini ima puno prijatelja po svetu, pa i ovde!

Čovek kraj njega klimnu glavom i poverljivo mu se primače.

– Možda sam i ja jedan od njegovih prijatelja – reče tiho.

– Može biti – sleže mornar ramenima. – Pa?

– Mogao bih ti pomoći da pronađeš drugi posao.

– Na jednom od onih tankera koji će potonuti nasred okeana? Ne, hvala, nije to za mene.

– Radio bi posao sličan onom kod Mek Svinija. Znaš da je teško naći pouzdane ljude...

– I te kako! – uzdahnu plavokosi. – Zbog toga sam uvek i vukao za dvojicu, do đavola!

– Da, posao je opasan. Čuo si šta se dogodilo sa Benigsenom?

– Čuo. Proketo kopile odletelo je u vazduh sa svojim koritom. Neko od njegovih ljudi nije pazio šta radi, a Švedanin je bio suviše pijan da bi ih kontrolisao. Stara

priča – uzdahnu mladić.

Čovek podmuklog pogleda dade neupadljiv znak barmenu i ovaj poslušno gurnu preko šanka novu kriglu piva. Mladić je iskapi zaboravivši da kaže i hvala, tužno klimajući glavom.

– Šta ćeš! – uzdahnu njegov drug u piću. – Neko mora i tim poslom da se bavi. Nimalo ne zavidim momku koji će uskočiti umesto Benigsena.

– A zašto, do đavola? Tu za godinu dana možeš da zaradiš više nego za čitav vek prevozeći gvozdenu rudu. Rizik postoji, pa šta? Zato se i plaća tako dobro... ako je momak pametan, uzeće pare za kratko vreme i onda se vratiti nekom mirnom poslu!

– Pod uslovom da pre toga ne naleti na neku žensku ili društvo za kartaškim stolom – nasmeja se drugi. – Slušaj, momak... kako ono reče da se zoveš?

– Nisam ni rekao. Zovu me Tabasko Pit.

– Naravno, imaš sva dokumenta?

– Tri kompleta – isceri se Pit. – Izaberi koji god hoćeš...

– Utoliko bolje. Znaš gde je »Tonkin«?

– Bar sa striptizom u Kineskoj četvrti. Ostavio sam tamo više para nego za bilo kojim stolom za poker sa ove strane Panamskog kanala. Pa?

– Budi tamo večeras oko deset. Pitaj nekog za Dormana. Kada ga

nađeš, reci da te šalje Romero. Mislim da će Dorman imati posla za tebe.

– Sve je to lepo – progundā plavokosi – sem što u »Tonkin« ne može da se uđe bez deset dolara, a ja...

– Od mene ih nećeš dobiti – isceri se Romero. – Da vidimo najpre da li si snalažljiv. Čovek koji ne može da uđe u noćni lokal bez pare u džepu nije vredan posla kod Dormana. Videćeš, uostalom... ako dođeš do Holandani-na.

– Dorman, a? – plavokosi sleže ramenima. – Pa dobro... da vidimo i to čudo...

Romero ga lupi po ramenu.

– Tako je, momak. Ne zaboravi, »Tonkin« oko deset, Dorman.

– Šta ti dugujem za ovu uslugu? – isceri se plavokosi. – Mada u ovom trenutku ne možeš dobiti ništa sem krigle piva...

– Ništa – odmahnu Romero glavom. – Dorman i ja imamo svoj dogovor. Naravno, platićeš ti... ako dobiješ taj posao. Mojih deset odsto se zna...

– I to znam. Nije ti loš posao, Romero – odmahnu mladić glavom i sruči na šanku šitnine. – Idem na vazduh, do đavola. Ovde je zagušljivo...

Romero nije pošao za plavokosim mornarom, i ne shvatajući koliko greši. Istina, da je i pošao, vaerovatno bi brzo odustao od tog nezanimljivog posla: mladić je

besciljno lutao ulicama, zavirujući u izloge i osvrćući se za devojkama, klateći se u hodu kao pravi mornar. Često je iznenada menjao pravac kretanja, nestajao u uskim prolazima između prodavnica, pažljivo prateći pogledom prolaznike, sve dok nije ušao u jednu telefonsku govornicu, ubacio novčić i izgovorio nekoliko reči u slušalicu.

Zastao je kraj kioska sa viršlama i u slast pojeo jedan par, lagodno oslonjen na stub ulične svetiljke, kao da nema nikakvih briga na svetu.

Velika crna kola, koja su se bešumno zaustavila pored njega, nisu ga iznenadila. Hitrim pokretom otvorio je vrata i uskočio na sedište pored vozača. Kola su odmah krenula dalje da bi nestala u prvoj poprečnoj ulici.

Za volanom je bila krhka devojka duge crne kose i malo kosih očiju, u jednostavnoj odeći zaposlene žene. Okrenula je glavu da mu se osmehne.

– Kako je bilo danas?

Tabasko Pit je zamišljeno odbijao dimove iz tek zapaljene cigarete.

– Izgleda da sam naleteo na neki trag. Momak po imenu romeo. Uputio me je na nekog Dormana koji bi oko deset trebalo da bude u baru »Tonkin«. Romero vrbuje ljude za Dormanove poslove. U jednom trenutku izletelo mu je da neko treba da zameni Benigse-

na. To dosta govori, zar ne?

– Eto vidiš – osmehnu se devojka. – A ti si hteo da odustaneš još pre tri dana!

– Znam – progundala plavokosi. – Nisam ja za ovakve poslove, Sumiko.

– Ne potcenjuj sebe – ona se tiho nasmeja. – Ti si samo lenštin, Pite, i ništa drugo! Mrzi te da razmišljaš i uklanjaš se od svih problema koji se ne mogu rešiti pesnicama!

– To nije istina. Nikada se nisam uklanjao od žena... a tu pesnice ne pomažu mnogo, zar ne?

– Da, ali sa ženama nikada nisi ni imao problema koje bi trebalo rešavati.

– Može biti – isceri se Pit. – Gde je Les?

Devojčino lice se smračilo.

– I ja bih volela da znam...

On joj lako dotače ruku na volanu.

– Ne brini, nije sigurno sa nekoim drugom...

– Sašav si, Pite! – nasmeja se ona. – To mi je najmanja briga... plašim se...

– Ko je sad sašav? Nema tog čoveka na svetu koji bi Lesu mogao nešto da učini!

– Bilo bi lepo da je to tačno... ali nije, Pite?

On je pažljivije pogleda.

– Les ti je to rekao?

– Izričito ne... ali...

– Ali?

– Ne znam... ni on sam nije si-

guran ... ali ima utisak da se neka zamka lagano steže oko njega.

– Samo utisak ili tu ima i nešto konkretnije? – namrgodeno progunda Tabasko. – Uostalom, uzalud pitam ... on ti to nikada ne bi rekao ...

– Tako je, Pit. Nešto mi je ipak rekao ...

– Dosta mi je zagonetki! – nestrpljivo reče mladić. – Šta ti je rekao?

– On misli da oni ve znaju ko je on ...

Njihovi pogledi se sretoše. U očima im je bilo straha ... Mnogo straha ...

* * *

Homa se isceri osvrćući se po goloj, hladnoj prostoriji sivih zidova čija su se dvostruka čelična vrata bešumno zatvorila za njima.

– Mislio sam da ovakvo nešto postoji samo u Fort Noksu – progunda, napinjući svoje ogromne mišiće.

– Pukovnik igra samo na sigurno – primeti Farel. Njemu to nije bila prva poseta, ali još uvek nije mogao da se navikne na prazninu ogromne prostorije sa betonskim svodovima koja se nalazila negde duboko pod planinom u blizini Riversajda. Duboko, sudeći bar po kretanju naniže potpuno zatvorenog malog električnog automobila u koji su ih strpali hladni i bezlični pukovnikovi ljudi.

– I šta sada radimo?

– Iznad onog ekrana je kamera – objasni Farel. – Neko nas verovatno već prati pogledom, mada sumnjam da ćemo mi na našem ekranu nešto videti. Naravno, čovek sa kojim ćemo govoriti nalazi se možda i na drugom kraju sveta ...

– Efikasno – progunda Homa. – Veoma efikasno ... nije trebalo da me dovodiš ovamo, kapetane. Znaš da ne volim široke prostore ...

– Pukovnik je izričito zahtevao da vidi čoveka sa kojim ću raditi – sleže Farel ramenima. Njih dvojica zaustavili su se desetak jardi pred mračnim ekranom koji je zahvatao veliki deo zida. Kamera iznad njega svakako je bila odlično skrivena; Farel još uvek nije uspevao da odredi njeno mesto iako mu je ovo bila peta ili šesta poseta.

Što je najgore, moglo se sedeti samo na podu, a njegova hladna cementna površina nije bila naročito privlačna. »Suptilna psihologija«, mislio je Farel. »Svako ko se nađe pred ovim ekranom mora da se oseća kao potčinjeni pred ličnošću najvišeg autoriteta ... a to je konstruktor ove odaje i želeo.

To svakako teško pada Homi, koji nije navikao na disciplinu. Sluša samo mene, jer me poštuje i boji me se. Kad se tome doda njegova agorafobija, nije nikakvo čudo što mu se čitavi potoci znoja slivaju niz leđa. Nadma se da ovo

neće potrajati dugo . . . »

Glas iz dobro skriveog zvučnika progovorio je tako iznenadno da se čak i Farel trgao.

– To je čovek koji će ti pomagati, Farele?

– Da – kratko odvrati ovaj. Ekran je i dalje bio mračan; bilo je veoma teško naći pravu reč za obraćanje nevidljivom sagovorniku.

– Homa.

Japanac podiže glavu. Farel iskosa vide da su mu vilice čvrsto stisnute.

– Ja sam Homa.

– Znam da si ti Homa – nestrpljivo reče glas. – Imam tvoj dosije pred sobom.

Farel se isceri. Nikakav dosije nije pokrивao sve ono što su on i Homa doživeli zajedno, još manje Hominu mladost po divljim predgrađima Hong-Konga.

– Da li se sećaš Aj-Ling, Homa? – nastavi glas. U njemu se sada osećao prezir . . . ili pre podsmeš.

Moćna ramena Japanca se za-tegoše. Kroz stisnute zube on procedi jednu japansku reč koju Farel nije poznao.

Odgovorio je samo smeh iz zvučnika, za kojim je srigao čitav potok japanskih reči. Farel zabrinuto pogleda u Homu koji je ćutao, stisnutih vilica, grčeci ogromne šake.

– Objasnio sam Homi da znamo sve o njemu, Farele – produži glas na engleskom. – Za slučaj da se ipak predomisli i pokuša da po-

begne od ninde . . .

– Bolje bi bilo da doznam nešto više o nindi – jetko reče Farel. – Ono što znam o Homi sasvim mi je dovoljno. Ima li novih podataka?

– Ne. Sem da je ubio još četvoricu naših ljudi, ali si to mogao da pročitaš i u novinama, Farele. Imaš li plan?

Farel potvrdi glavom. Sa olakšanjem je primetio da se Homini moćni mišići postepeno opuštaju.

Da čujem.

Kratkim, preciznim rečenicama, kao da razrađuje zapovest za napad na dobro utvrđeni položaj, Farel je izneo ono što su on i Homa mislili utrošivši na to tri dana i tri noći i gotovo sanduk najboljeg viskija. Glas iz zvučnika nije ga nijednom prekinuo.

Nekoliko sekundi vladala je tišina kada je završio.

– Tvoja ideja je prilično skupa, Farele.

Ovaj se hladno osmehnu. Sada se već nalazio na sigurnijem terenu.

– Kada sam dobijao instrukcije za ovaj posao, niko nije pominjao eventualne troškove – reče. – Ako vam se ne dopada, tražite nekog drugog . . .

Smeh iz zvučnika nije trajao dugo.

– Nisam rekao suviše skupa, Farele, već prilično skupa. Ipak, zamisao mi se dopada i mislim da je izvodljiva. Naravno, biće potrebno izvesno vreme da se sve

pripremi po tvojim specifikacijama.

– To znam.

– Vrlo dobro. S tobom će sa naše strane sarađivati čovek po imenu Hvilver. Sve tvoje zahteve prenećeš njemu.

Farel odmahnu glavom.

– Najpre nešto da raščistimo... u kom svojstvu taj Hvilver sarađuje; kao pomoćnik ili kao savetnik. Odmah mogu reći da mi savetnici nisu potrebni. Još manje kreature koja će za svaku odluku morati da traži saglasnost od pretpostavljenih.

– Hvilver će biti samo čovek za vezu između tebe i nas, Farele. Dobio je instrukcije da izvršava tvoja naređenja i ništa drugo.

– Ne računajući to što će vas izveštavati o svakom mom koraku – isceri se Farel.

Ponovo kratak, hladan smeh.

– I mi se obezbeđujemo. Ovaj posao je prilično velika investicija.

– U redu – sleže Farel ramenima. – Gde mogu da nađem Hvilvera?

– On će naći tebe. Još nešto?

– Da. Šta ste rekli Homi?

Japanac je sve vreme stajao nepomično, kao statua od tvrdog, tamnog drveta. Sada je kratkim pokretom ruke pokazao Farel u da o tome ne treba govoriti.

– Ono glavno je već rečeno – glas je bio leden.

– Od Home zavisi najmanje pedeset odsto verovatnoće da plan

uspe – tvrdoglavo produži Farel. – Ne želim da njegove sposobnosti budu umanjene upravo u ovom trenutku. Zahtevam da znam o čemu se radi pre nego što uopšte preuzmem posao!

Iz Hominog grla ote se grleni je-caj i on snažno zavrte glavom.

– Pogledaj ga, Farele. Ti ga mučiš, insistirajući da se o tome govori, ne ja!

– Onda od posla nema ništa. – Farel sleže ramenima i zavuču ruke duboko u džepove. – Idemo, Homa...

– Ne!

Široko lice rvača bilo je vlažno kada se okrenuo Farel u. Ali ne od znoja... već od suza.

– Ovo neće smetati da uništimo nindū, kapetane – izgovori on sa naporom, stisnutog grla. – Aj-Ling je bila žena koju sam voleo, nekada davno, u Hong-Kongu... Jedan nindā je ubio, mučio i ubio, hladnokrvno, gotovo obesno... oni su me sada podsetili na uspomenu koju sam zakopao duboko pod ovu debelu kožu... i to je dobro, kapetane. Ubićemo tog nindū, ti i ja. Sigurno...

– Čuo si, Farele – glas je sada bio poslovan. – sve u redu?

Farel lagano klimnu glavom.

– Idemo, Homa – ponovi tiho, gotovo nežno...

* * *

Meri Anderson se budila pola-

ko, kao dete koje je teško odvojiti od sveta sna. Lagodno je proteгла svoje nago, puno telo među pokrivačima vlažnim od znoja. Dogodilo se nešto... nešto lepo... toplo... nežno...

Feris!

Podigla je glavu i s čuđenjem se osvrnula oko sebe. Zaboga, pa ovo nije njen stan! Ili ipak jeste... ali nekako izmenjen, uredniji i čistiji nego ikada.

Pa da... onaj šašavi čovek... naterao je da najpre sve sredi, govoreći nešto o tome kako čovekova okolina oslikava i stanje njegove duše. I on joj je pomogao, istina, ali...

Gde je on sad?

Divan miris sveže pržene kafe dopirao je iz kuhinje i ona ga udahnu punim plućima. Osećala se odlično, kao nekada, dok je bila mlada, sveža, vitka. Gotovo s gađenjem je pogledala nabore po trbuhu. »Gospode bože, zbog čega mi je ovo bilo potrebno«, pomisli.

Uspravila se i naga krenula prema kuhinji odakle je dopiralo umirujuće zveckanje posuđa.

– Hej! – reče tiho. Feris je pozdravi osmehom; ređao je pribor za kafu po malom poslužavniku.

– Ah, upravo sam se spremao da te probudim. Lepo si spavala?

Ona se osmehnu, spuštajući se na stolicu. – Čini mi se da godinama nisam bila ovako odmorna i sveža kao sada... kako ti je to uspelo?

– Vrlo jednostavno – njegove tamne oči bile su tople. – Učinio sam te srećnom, Meri.

– Nije to – ona odmahnu glavom. – Mnogi muškarci bili su čak i bolji od tebe u krevetu, ali...

– Ali te nijedan od njih nije učinio srećnom – smeh mu je bio grlen, topao. – Mislim da si za to bila sama kriva, Meri...

Ona sa uživanjem otpi gutljaj divne vrele kafe.

– Neće ti uspeti da mi pokvariš raspoloženje – reče sa osmehom. – Ne osećam nimalo krivice zbog toga... ili bilo čega drugog.

– Tvoja sudbina je prilično tipična za američku ženu natprosečne inteligencije – mirno reče on. – Jednu od onih koja uzaludno nastoji da pokaže muškarcima da može činiti isto što i oni, možda čak i više od toga. Od svih oko sebe zahtevali su da cene samo ono što imaš u glavi, nesvesno zanemarujući spoljni izgled... ti veruješ u onu predrasudu da su lepe žene obično i glupe, zar ne? Eto vidiš... a ti možeš biti i lepa i inteligentna, Meri, ne zaboravi. Samo ako to dovoljno jako želiš...

– Amaterska psihologija – prezirivo reče ona. – A moja lepota... to su već uspomene, Ferise...

– Varaš se. Pogledaj se u ogledalu.

– Ne, hvala – nasmeja se ona. – Ne želim da kvarim sebi ovako dobro raspoloženje...

Povukao je za ruku tako snažno da je vrisnula i ispustila šolju s kafom. Nije se mogla odupreti njegovim čeličnim mišićima. Čvrsto je držeći za ramena, postavio je pred veliko ogledalo u holu.

– Gledaj!

Ona sleže ramenima i baci letimičan pogled u ogledalo, tražeći njegovo lice. – Šta?

– Gledaj bolje – strasno joj je šaputao na uvo. – Dublje... pod kožu, iza očiju...

Kao opčinjena, ona po prvi put posle mnogo godina zaista pogleda svoj odraz u glatkom staklu: opuštenu kožu ispod očiju, gorku liniju usana, iznenađujuće čvrste i pune grudi, naslage sala koje su kvarile nekada fine linije njenih bokova i stomaka... ali sve to nije bilo preterano ružno. Naprotiv! Ona oseti snažno uzbudjenje... »Zaboga, pa ja sam još mlada žena«, pomisli. »Ovo što vidim nije tragično... ništa što mesec dana urednijeg života i stroža dijeta ne bi mogli otkloniti!«

– Sada vidiš – šaputao je i dalje on. – Vidiš onu pravu Meri Anderson, ne ono nesrećno stvorenje koje si i nehotice načinila od sebe. Potrebno je samo malo truda, Meri... i hrabrosti. A ti je imaš!

Ona naglim pokretom okrete leđa ogledalu, kao da svoj novi dar želi da iskoristi kako bi proučila tog neobičnog čoveka koji je umeo da pronađe njen pravi lik.

– Ko si ti, Ferise?

– Čovek kome je potrebna tvoja pomoć – jednostavno odgovori on.

Ona ga je pažljivo gledala, otkrivajući sve ono što do tada nije umela da zapazi. – Nisi tako mlad kao što si mi rekao, zar ne?

On se osmehnu.

– Ne, to sam te slagao. U stvari, mislim da sam čak stariji od tebe...

– Feris Eleri... to ti je pravo ime.

– Nije.

Meri se odmače jedan korak.

– Znaš – reče zamišljeno – možda bi najpametnije bilo da te zamolim da sada odeš i nikada se više ne pojaviš...

– Zašto?

Ona bespomoćno sleže ramenima.

– Ne znam zašto, do đavola. Intuicija mi govori da si opasan čovek... možda i ubica...

– Znam to osećanje. Veruj mi, Meri.

Njene oči se raširiše.

– Šališ se?

– Nimalo. Ja jesam opasan čovek. I ubica, ako baš insistiraš na toj reči, ali ti već znaš da ne ubijam bez razloga...

– Robin Hud – podrugljivo se nasmeja ona. – Ili nešto slično...

– Nešto slično – klimnu on glavom. – Zato mi je i potrebna tvoja pomoć.

– Za koga radiš?

– Za sve. Za obične, mirne ljude, protiv onih za koje smo samo pioni

u večitoj igri moćnika . . .

Odmahujući glavom, ona se laganim korakom vrati na svoje mesto u kuhinji i nali sebi kafu u drugu šolju. Zamišljeno je srkutala ukusnu, vrelu tečnost dok je on mirno stajao pred njom.

Ona iznenada podiže pogled.

– Ti . . . ti imaš veze sa ovim talasom ubistava u podzemlju?

– Donekle. Najčešće samo posredno . . .

– Kako to?

– Ponekad oni shvate da sam im na tragu i onda žure da se otresu svih koji bi mogli da postanu neugodni svedoci. Otuda talas ubistava, Meri. Svojim rukama ubio sam svega nekolicinu. One koji su to najviše zasluživali . . .

Ona nervoznim prstima dohvati dugu cigaretu iz kutije na stolu.

– Slušaj, Ferise . . . ili kako se već zoveš. Nemoguće je da jedan čovek može toliko da zaplaši podzemlje Zapadne obale. I ja ponešto znam o tome, do đavola! Ti moraš da imaš gomilu pomoćnika . . .

– Ne. Radim gotovo sam.

– Policija? FBI?

– Nemam veze sa njima – on se osmehnu. – Ti još uvek veruješ u te organizacije, Meri? One nikada neće uspeti da nas zaštite od kriminala. Suviše su povezani sa krupnim biznisom da bi im to pošlo za rukom. A kriminal je jedan od poslova koji donosi najviše profita, to svakako znaš. I to onih koji se ne oporezuju . . .

– Robin Hud – ponovi ona tiho. – Ili bolje – Don Kihot. Šta sada želiš od mene: da postanem tvoj Sančo Pansa?

– Nešto slično – osmehnu se Feris. – Ti imaš pristupa na mesta do kojih ne mogu dopreti. Oni već znaju za mene i osećam kako se njihove mreže lagano stežu. Moram da budem mnogo oprezniji nego do sada. Pomoć inteligentne i hrabre žene, poznate žene uz to, značila bi mi veoma mnogo . . . Ovo čega sam se prihvatio traje već suviše dugo. A nisam uspeo čak ni da se približim onim glavnim.

– Koji te posao zanima?

– Šverc oružjem.

Meri tiho zviznu.

– Ništa manje. Zašto ne nađe nešto bezazlenije . . . drogu ili plaćena ubistva, na primer. Čekaj . . . onaj brod na dokovima . . . tvoji prsti su umešani u to?

– Da.

– Dobro obavljen posao, nema šta. Mogu li se nadati detaljima od kojih bi mogao postati dobar članak.

– Dobićeš ekskluzivni intervju kad sve ovo bude gotovo – osmehnu se on. – Ako je to ono što želiš . . .

– Naravno da želim, do đavola. Samo, mrtvaca ni Pulicerova nagrada ne može utešiti, znaš.

– Plašiš se?

– Naravno da se plašim. Suviše je hrabrih u orkanu oko San Fran-

ciska ... sa cementnim cipelama na nogama.

Njegov osmeh bio je samopouzdan.

– Mislim da ćeš mi ipak pomoći.

– Ti si lud ... reci mi bar ko te direktno najviše zanima.

– Pukovnik Džefords.

Ona se nekontrolisano zakikota, spuštajući šolju na sto. Nekoliko trenutaka je odmahivala glavom, tresući se od smeha. Eleri je nepomično stajao na istom mestu.

– Slušaj, Ferise – reče ona nazjad brišući suze. – Ovaj stan je na sedmom spratu ... budi ljubazan i iskoči kroz prozor. To je mnogo lakši i brži način da izvršiš samoubistvo od istrage čiji je cilj pukovnik Džefords. Časna reč!

– Znam. Pomoći ćeš mi?

Ona zabaci kosu s lica.

– Kučkin sine – reče tiho. – Naravno da ću ti pomoći ...

* * *

»Ovaj 'Tonkin' je stvarno odvratna rupa«, pomisli Tabasko Pit osvrćući se po polumračnoj jazbini niske tavanice, štedljivo osvetljenoj retkim svetilkama koje su se jedva nazirale u duvanskom dimu. Jedan kraj sale bio je osvetljen malo bolje, ali je malo ko od posetilaca obraćao pažnju na striptizetu koja se ravnodušno njihalala u taktu bučne muzike sa magnetofona.

On šcepa za rame oniskog ko-

nobara žutog, malaričnog lica.

– Je li Dorman ovde? Holandain?

Čovek pokretom ramena strese njegovu ruku.

– Dorman? – progunda. – Ne poznajem nikakvog Dormanana.

– Mene šalje Romero.

– Romero, a? To je nešto drugo ... Dorman je tamo, u uglu. Krupan, debeo, crveno lice. Odmah ćeš ga poznati.

Tabasko se isceri.

– Taj momak Romero ... njegovo ime nije loša propusnica, a?

Kcno bar sleže ramenima i nestade u pravcu šanka, vešto balansirajući prepunim poslužavnikom. Tabasko se još jednom osvrte oko sebe.

Dorman je svakako onaj tamo, u poverljivom razgovoru sa dvojicom tipova koji se verovatno jednom nedeljno javljaju u policiju kao bivši robijaši. Oho! Smotuljak novčanica koji je neupadljivo promenio vlasnika bio je vredan pažnje ... Ma čime se Dorman bavio, taj posao je donosio dobre pare.

Klateći se u hodu, Pit priđe Dormanovom stolu. Dočekaše ga tri pogleda puna podozrenja.

– Ti si Dorman? Poslao me je Romero ... zovu me Tabasko Pit.

Ona dvojica ustadoše kao po komandi, zgledajući se. Pit se nevino osmehivao.

– U redu, Dač – progunda onaj stariji, momak šiljatog pacovskog lica. – Idemo mi. Vidim da imaš po-

sla.

Mlađi je otvoreno buljio u Pita. – Ova faca mi se ne dopada – reče, cereći se. – Pazi na njega, Dač. Mislim da je policijski doušnik!

U iznenadnoj tišini njegov glas odjeknuo je jače, tako da su poslednje reči čuli svi unaokolo. Pit se i dalje osmehivao. Ova očita provokacija odavala je koliko je Dač Dorman oprezan nije mu mogao ni prići čovek koji najpre ne pokaže sve svoje sposobnosti.

»Što se mene tiče«, pomisli, bićete iznenađeni, gospodo. I to vrlo neprijatno.

– I ja tebe znam – reče mirno, gledajući pravo u oči momku koji ga je izazvao, iako mu je sva pažnja bila koncentrisana na drugog. Takvi ljudi znali su sve trikove, jedan je obično privlačio pažnju neoprezne žrtve dok bi drugi zadavao udarac. – Pustili su te ranije sa robije; cinkario si, zar ne?

Udarcu koji je zadao momak pacovskog lica nije se imalo šta prigovoriti, njegova pesnica prohuja la je tik uz Pitov stomak i svakako bi ga pogodio u pleksus da se nije u poslednjem trenutku izmakao.

Pit je već napadao, brzo i proračunato, kao zvečarka. Nije se ustremio na onoga koji je pokušao da ga udari, što bi bila normalna reakcija. Taj protivnik na trenutak je bio van opticaja, zaneo se i izgubio ravnotežu, zateturavši se preko stolice koja mu se našla pod nogama.

Dva kratka udarca ivicom dlana bacila su drugoiga čoveka najpre na jednu, a zatim na drugu stranu. Skliznuo je na pod staklastih očiju, stežući obema rukama povređeni grkljan i s mukom uvlačeći vazduh uz neobičan, škripav šum. Ni ovaj prvi nije prošao mnogo bolje, u trenutku kada se spremao da ponovo napadne, Pit je zadao jedan jedini strahovit udarac pesnicom u lice koji ga je odbacio na zid. Skliznuo je niz njega kao lutka od krpa, glave opuštene na grudi.

– Koji su ti ovi, Dač? – upita Pit sa osmehom, privlačeći stolicu. – Nisam znao da radiš sa početnicima.

Dorman se cerio čitavim svojim širokim, crvenim licem.

– Dobro udaraš – reče. – Gde si to naučio?

– Tu i tamo – nemarno odvrati Pit. Ispod oka je motrio na bližeg protivnika. Ne bi ga iznenadilo da ovaj odnekud izvuče nož i ponovo nasrne na njega.

Ali nije bilo opasnosti, jer je na jedva primetan pokret Dormanove glave mlađić nestao iz lokala, još uvek stežući obema rukama grlo. Svog drugara prepustio je dvojici konobara koji su ga nemilosrdno polili kofom vode i izgurali do vrata.

– Romero te je poslao, dakle? Odakle ga poznaješ?

– Slučajno – sleže Pit ramenima. – Ostao sam bez posla, pa mi je platio piće u jednom baru na

obali. POmenuo je tvoje ime i rekao da dobro plaćaš . . .

– Nije ti rekao kakav je posao u pitanju?

– Ništa određeno, ali sam stekao utisak da je nešto čime sam se povremeno bavio . . .

– Koji ti je poslednji brod? – upita Dorman dajući znak konobaru. I bez porudžbine pred njima se stvoriše dva dupla viskija.

– »Malvina«.

– Hm. Ne bih rekao da se matori Mek Svini bavi istim poslom kao ja . . . ali je ipak dovoljno sličan da bi se ti mogao lako uklopiti. Šta sve znaš da radiš?

– Sve – osmehnu se Pit podižući čašu. – Sem navigacije. Ti brojevi mi baš ne idu u glavu. Od mašiniste do kuvara, ako je potrebno, Dač. Sem toga – on se poverljivo naže preko stola ni sa oružjem nisam loš. Mek Svini je to znao da cení . . .

– Ti si prvi od koga čujem da je zadovoljan kako taj Škotlandanin plaća – grohotom se nasmeja Dorman. – Ali dobro . . . mislim da ću imati posla za tebe, momak. Kako ono reče da te zovu?

– Pit. Tabasko Pit.

– Dokumenta?

– Kakva god hoćeš. Bolja od pravih, do đavola. A i treba da budu, bila su i mnogo skuplja!

Dorman se ponovo nasmeja, s novim poštovanjem posmatrajući krupnog plavokosog mladića koji je bio tako vešt sa pesnicama i brz

na jeziku. Sa odobravanjem je klimnuo glavom.

– Dakle? – upita Pit. – ne zameri što ovako žurim, Dač . . . ali džepovi su mi prazni, a nisam navikao da se snalazim bez para.

– Trenutno nema nikakvog zgodnog posla za tebe – zamišljeno reče Dorman. – Ne bi bilo loše da ponovo navратиš za dan ili dva, možda nešto iskrсне. A dotle . . .

On iz džepa pantalona izvuče nemarno zgužvanu gomilu novčanica iz koje izdvoji dve i gurnu ih preko stola. – Vратиćeš mi kad nađeš posao . . .

– A šta ako ti ne vratim? – osmehnu se Pit.

– Nemoj. Pre ili kasnije ću te sresti, ja ili neko od mojih prijatelja. Istina, ovo nisu neke pare, ali . . . – on sleže ramenima. – Bole nemoj.

– O-kej, Dač – osmehnu se Pit, ustajući. – Vidimo se onda za koji dan. Isto mesto?

– Da. Najčešće sam ovde. Ako me slučajno nema, pitaj gazdu, on obično zna gde me može naći.

Klimnuvši glavom, Pit pođe prema izlazu, praćen ravnodušnim pogledima gostiju koji su već zaboravili malopredašnji kratki obračun. Sa uživanjem je udahnuo sveži vazduh kada je izašao na ulicu i osvrnuo se oko sebe.

Dač Dorman bio je veoma ljubazan. Prokletu ljubazan za čoveka koji vrbuje potencijalne krijumčare . . .

A to je samo po sebi bilo neobično. I opasno.

Iako nije bio siguran da li ga neko prati, Tabasko Pit je naredna dva časa savršeno igrao ulogu mornara kojem se u džepu iznenada našlo nešto novca. Najpre se dobro najeo u obližnjem kineskom restoranu, kao čovek koji je dugo gladovao. Zastao je ponovo na izlazu, prebrajajući novac koji mu je ostao sa zabrinutim licem, kao da ne zna šta će učiniti sa njim. A onda mu se na licu pojavi izraz koji kao da je govorio »neka đavo nosi sve« i on se odlučnim korakom uputi preko ulice, do noćnog lokala koji je privlačio ogromnom svetlećom reklamom sa imitacijom kineskih slova.

Sledećih pola časa prošlo mu je u ispijanju nekoliko krigli jakog piva i šaljivom razgovoru sa krupnom damom u duboko izrezanoj haljini koja mu se brzo priključila pored šanka, sve dok ona nije prezrivo nabrala nos i potražila mušteriju koja će platiti bolje od tog mornara sa plitkim džepovima.

I Pit je niz grlo sručio poslednju kriglu piva, gurnuo novac preko šanka i izašao napolje, klateći se u hodu i čineći pijanijim nego što je bio. Sa rukama u džepovima zastao je na samoj ivici trotoara, kao da premišlja na koju bi sada stranu.

Taksi koji se izdvojio iz kolone vozila i zastao pred njim bio je star i otrcan. Vozač se naže preko se-

dišta da otvori suprotna vrata.

– Taxi, ortak?

Pit sleže neodlučno ramenima.

– Ne znam. Ja ...

– Znam jedno odlično mesto, ako ti se još ne spava – isceri se taksista. – Upadaj!

Pit sleže ramenima i zaklati se, ulazeći u kola koja kretoše još pre nego što je dospeo da zatvori vrata.

– Otkud ti ovde? – upita Pit smešeći se. – Nisam te još očekivao. Dakle, sada si ponovo taksista.

Čovek koga je poznavao pod imenom Lesli Eldridž tiho se nasmeja.

– To je fino zanimanje – reče. – Svašta vidiš i čuješ po gradskim ulicama. A na ova žuta kola svi su tako navikli da su postala praktično nevidljiva. Kako je išlo sa Dormanom?

– Dobro – sleže Pit ramenima. – Možda isuviše dobro.

Visoki čovek ozbiljnog lica i crne kose klimnu glavom.

– Toga sam se i bojao, Pite. Moraš da budeš veoma oprezan ...

– To znam.

– Ne znaš koliko .. postoji velika verovatnoća da znaju kako mi pomažeš ...

– Misliš ...? – Pit proguta pljuvačku.

– Da, mislim – osmehnu se Lesli. – Oni možda znaju da ti pomažeš jednom nindži ...

Poručnik Hanema se s gađenjem osvrte oko sebe po prašnja-

vom krugu između nekoliko dugih niskih zgrada. Još četiri sata dežurstva, boga mu, na ovoj pasjoj vrućini. A u frižideru više nema piva...

Vreli vetar sa okeana udaljenog čitavih stotinak milja sušio je usta i punio ih finom sitnom prašinom koju ništa nije moglo da spere. Hanema odmeri rastojanje do brežuljaka koji su se u suviše pravilnom rasporedu nizali desno od njega, prekriveni retkim drvećem i suvom, žutom travom. Gotovo pola milje. Sem toga, ni tamo nije bilo ničeg zanimljivog.

Sem hladovine, naravno.

Čitav krug od pet milja u prečniku bio je ograđen visokim stubovima između kojih su tekli gusti redovi žice. Jednim pokretom ručice u svojoj prostoriji, dežurni oficir, a to je ovog trenutka bio poručnik Hanema, mogao je kroz te žice da pusti struju visokog napona.

Naravno, nije bilo potrebe za tim. Jedno od najvećih skladišta municije armije Sjedinjenih Država na Zapadnoj obali mirno je dremalo na vreloj suncu. Isto tako mirno dremali su i stražari u svojim kućicama čiji su limeni krovovi već bili usijani.

Hanema priđe džipu parkiranoj uza goli zid komande. »Do đavola, nedeljom je ovde baš dosadno«, pomisli. Drugim danima su tu ostali oficiri, stvarajući bar privid da se nešto ozbiljno radi, šetkajući unaokolo sa debelim fasciklama i

listovima hartije pod pazuhom. Zvonili su telefoni, štekali teleksi. Vojnici su leno marširali tamo i amo ponavljajući davno naučene pokrete u oblaku guste prašine.

– Opet spavaš! – Hanema lupi šakom po vreloj haubi motora. Davidson, redov prve klase i njegov vozač, iznenađeno se trže.

– Ah, poručniče... idemo nekud?

– Kako možeš da izdržiš unutra? – gadljivo upita Hanema ulazeći u zagušljivo vozilo ispunjeno mirisom prašine, vrelog lima i ulja. – Hajde, vozi...

– Kuda? – leno upita Davidson paleći motor. – Obilazimo skladište?

– Ne, idemo na plažu. A pre toga na ledeno pivo! – podrugnu se Hanema.

Revolver na boku ga je žuljao, ali je on bio suviše mlad da bi tu nosio samo praznu futrolu kao mnoge njegove kolege. Na kraju krajeva, neće ni ovde ostati čitav svoj vek; pre ili kasnije dobiće mesto u nekom gradu, tamo gde će imati radno vreme, gde će biti lokal. I žena...

Hanema obližnu usne. Široke asfaltne trake između pravilno raspoređenih brežuljaka samo su delimično bile u senci zasadenog drveća. Nezainteresovanim pogledom prelazio je preko debelih čeličnih vrata u betonskim zidovima pojedinih skladišta koja su od pogleda iz vazduha bila kamuflira-

na travom i drvećem. Naravno, sva su bila zatvorena. A kome bi trebalo i da ih otvara?

– Danas nema čak ni kojota – mrzovoljno reče Davidson. – I njima je vruće. Kao i uvek, poručniče?

Hanema klimnu glavom. Ti obilasci postali su mala igra sa veoma čvrsto utvrđenim pravilima. Dežurni oficir je svakog dana obilazio krug i proveravao jednu od stražarskih kućica. Nepisano pravilo govorilo je da se pre toga obavezno mora provozati u svom džipu unaokolo, kako bi stražarima dao vremena da se pripreme za njegov dolazak. Tako je sve bilo u najboljem redu kada bi naišao i nije bilo potrebe ni za kakvim glupostima, kao što su kažnjavanje vojnika, vojni sudovi i sve one gužve koje takvi postupci izazivaju. Vojnici su bili zadovoljni, oficiri još zadovoljniji i sve je bilo u najboljem redu, upravo onako kako je i trebalo da bude.

Noću je, naravno, bilo nešto drukčije i malo zanimljivije, zbog čestih alarma koje su uključivali neoprezni kojoti. Ali ni te male uzbuene nisu trajale dugo i vojnici bi ujutru psujući obilazili krug i zakopavali ugljenisane, smrdljive ostatke.

Radio-telefon pred Hanemom nežno zakrča i on leno prinese ruku slušalici. – Poručnik Hanema.

– Narednik Levinski, gospodine.

Imamo posetu. Neka jedinica Nacionalne garde došla je po materijal.

Hanema opsova.

– Nedeljom?

– Došlo je do neke zbrke, kažu. Papiri su u redu.

– Dobro. Dolazim – on glavom dade znak Davidsonu da okrene džip. Do đavola, i to je zabavnije od ove besciljne vožnje između skladišta.

Napolju, pred širokom kapijom, stajala je kratka kolona prašnjavih vozila i jedan džip, isti kao Hanemin. Levinski je na ulazu u prijavnicu prijateljski razgovarao sa visokim narednikom sa oznakama Nacionalne garde koji ga je nudio cigaretama.

– Šta se dogodilo, naredniče? – upita Hanema, leno uzvraćajući savršeni pozdrav dvojici podoficira.

– Narednik Kompton, 42. puk Nacionalne garde, Alamida – predstavi se visoki. – Naša jedinica ima bojevo bađanje u planinama – on neodređeno mahnu rukom u pravcu istoka. – Došlo je do neke zbrke, pa nismo dobili odgovorajuću municiju.

– Je li? – isceri se Hanema. Nacionalna garda predstavljala je uvek dobru metu za zajedljive šale regularne armije. Ovo je ličilo upravo na njih. – Sigurni ste da municija nije odgovarala, naredniče? Možda su vam dali pogrešne puške?

Levinski se otvoreno cerio, ali se na preplanulom licu Komptona ne pomeri nijedna crta.

– Ne bih znao, poručniče. Ja samo izvršavam naređenje. Izvolite nalog.

Hanema prelete pogledom preko nekoliko uredno presavijenih hartija. Nalozi su bili u najboljem redu, premda je i to bila prava retkost za Nacionalnu gardu. Veoma često se događalo da se vozilo sa nekim besnim oficirom moralo vraćati do najbliže komande kako bi se ispravila neka sitna greška zbog koje su u skladištu tvrdoglavo odbijali da izdaju traženi materijal.

– Dobro – klimnu Hanema glavom. – Otvori kapiju, Levinski. I pozovi narednika Votkinsa, on će im izdati municiju.

– Narednik Votkins je u gradu gospodine – isceri se Levinski. – Vi ste ga pustili jutros, sećate se.

– Do đavola! Zaboravio sam . . . A ni onaj prokleti Nemač Kramer nije tu . . .

– Ja ne smem da napuštam kapiju, poručniče – podseti Levinski podrugljivim glasom.

– Znam – hladno odvrati Hanema. – Pa, mislim da ću se i sam snaći u skladištu . . . koji broj, Levinski?

– Municija za pešadijsko naoružanje. Četrnaest i petnaest, gospodine. Dajte da još jednom pogledam nalog. Da, tako je . . . četrnaest i petnaest.

– Reci mi još i koji je broj stoka i sve će biti u redu – isceri se Hanema. Izbegavao je da zalazi u ogromne mračne podzemne prostorije ispunjene gomilama uredno naslaganih sanduka između kojih je vodio čitav lavirint uskih prolaza. Do đavola, zašto bi on brinuo o tome, kad ima gomilu narednika koji ništa drugo i ne rade!

– Na zidu kraj vrata postoji šema sa rasporedom u skladištu – ledenim glasom reče narednik Kompton. – Snaći ćemo se već, poručniče, ne brinite.

– Ja? Zašto bih se brinuo? To je tvoja municija, a ne moja, valjda ćeš umeti da uzemš ono što ti treba. Moje je samo da proverim da li se to što ćeš uzeti slaže sa ovim što ovde piše – on kucnu prstom po nemarno zgužvanim nalogima koje mu je Levinski vratio.

– Nekada sam radio u skladištu – mirno odvrati narednik. – Prepuštite vi to samo meni i mojim momcima, poručniče. Sve će biti u redu.

Hanema sleže ramenima. Bestraga s tim uobraženim hladnokrvnim narednikom koji već drugi put nadmoćno ponavlja kako ovaj posao poznaje bolje od svakog oficira. I to još narednik Nacionalne garde!

Uskočio je u džip, nemarno gurnuvši svežanj hartija u džep.

– Vozil! – dobacio je Davidsonu.

I ovaj se očigledno uključio u igru »vozanje poručnika«. Tobože

zbunjeno se zagledao u oficira i nevino upitao:

– Kuda, gospodine?

– Do sto đavola! – planu Hanema. – Skladište broj 14, čuo si valjda!

Davidson odmahnu glavom.

– Nisam, poručniče. Časna reč...

Do skladišta broj 14 asfaltna staza vijugala je između nekoliko kamufliranih brežuljaka, zaklonjena od pogleda sa kapije. Hanemi ipak nije uspjelo da se otrese kratke kolone vozila Nacionalne garde koju je predvodio narednikov džip.

Slegavši ramenima, on iskoči iz džipa i zbunjeno se zagleda u široka čelična vrata pod grubim betonskim svodom. Do đavola, potpuno je zaboravio na ključeve koji su u savršenom redu još uvek visili na svojim mestima u prostoriji dežurnog!

Narednik Kompton je prilazio, nepokretna lica.

– Ključevi su kod mene, gospodine.

– Levinski nije imao prava da ih da, boga mu!

– Može biti, gospodine, ali smo ipak uštedeli nekoliko minuta. Mogu li da otključam gospodine?

Hanema se odmače u stranu, s čuđenjem posmatrajući Komptoneve ljude koji su svoja vozila parkirali u izuzetno urednu kolonu, nešto što nimalo nije ličilo na Nacionalnu gardu.

Oklevajući, ušao je za narednikom u hladnu betonsku prostoriju osvetljenu dugim trakama neonskih svetiljki duž tavanice. Kompton je nekoliko trenutaka proučavao uredni raspored stokova na zidu kraj vrata, a onda dao znak ljudima koji su disciplinovano krenuli za njim u koloni po dva. Bez njegovog naređenja, četvorica prvih su se izdvojili i prišli viljuškari-
ma parkiranim pored bočnog zida.

Hanema lenjim korakom krete za njima, čudeći se efikasnosti koja je daleko prevazilazila stalne poslužioce u skladištima. »Boga mu«, pomisli, »možda ta Nacionalna garda i nije tako loša kako se priča...«

Bez ijedne suvišne reči narednikovi ljudi su sa velikih metalnih rafova skidali sanduke municije i pažljivo ih slagali na viljuškare koji su ih, tiho zujeći, odvozili do vrata kroz koja je dopirala sunčeva svetlost. Drugi su već čekali, spremni da za kratko vreme prebace sanduke na kamione koji su, jedan po jedan, prilazili okrenuti zadnjim krajem.

Poručnik odmahnu glavom. Ovde nešto nije u redu. Posao u skladištu broj 14 nije se mogao obaviti tako brzo i precizno, bez jedne jedine glasne komande, naređenja da se požuri. Spustio je hartije na kojima je olovkom obeležavao šifre označene debelim crnim slovima na poklopcima i bočkovima sanduka.

– Hej, naredniče . . .

– Izvolite, gospodine.

Prokletstvo, gde su mu do sada bile oči? Taj narednik . . . njegovo desno oko . . . pa ono je stakleno . . .

Hanema obori pogled, kao da želi još jednom da prouči nešto u hartijama, rasejano ih trljajući prstima.

Čudno, nije imao utisak da je to ona ista hartija zvaničnih formula-
ra kakvih je već na hiljade propustio kroz ruke . . .

– Naredniče . . . iz koje ono jedini-
nice rekoste da dolazite?

Njegovo lice, međutim, govorilo je nešto drugo i sumnja i strah koji su izobličili crte mladog oficira već su rekle svoju priču jednookom čoveku. Narednikove usne raširiše se u prezriv smešak.

– Masters! – reče kratko, snažnim glasom, naviknutim na komandovanje.

Hanema se instinktivno okrete vratima. Jedan od ljudi u uniformi Nacionalne garde već je imao u rukama revolver sa ogromnim prigušivačem koji je izvukao ko zna odakle. Pucanj se jedva čuo, ali začuđenog Davidsonovog lica nestade sa otvorenog prozora džipa . . . njegovo telo svojom težinom otvori vrata i on se sruči na glatki asfalt pred skladištem.

Hanema grčevito počeo da kopa oko zakopčane futrole. Pa ovo . . . ovi ljudi . . . oni . . .

Narednik Kompton je hladno-

krvno čekao da se teški revolver nađe u poručnikovoj ruci. Imao je vremena; njegovo sopstveno oružje, takođe ukrašeno glomaznim valjkom prigušivača već je bilo u ruci. Pritisnuo je obarač u trenutku kada je Hanema podigao pogled prema njemu.

– Nesposobnjaković! – reče Kompton sa prezrivim osmehom vraćajući revolver u džep. – Ko sve danas neće postati oficir, boga mu!

* * *

Meri Anderson protrlja umorne oči i zavalila se u stolici da malo ispravi leđa. Arhiva »Klariona« bila je ogromna, plod dvadesetogodišnjeg napornog rada šefa arhive Gasa Mekdonalda za koga se govorilo da u njoj i noćiva, pokrivajući se svežnjevima novinskih isečaka koje su spajalicama sastavljane u čebad i jedući samo špagete od tih istih isečaka i fotografija. Meri se osmehnu za sebe; drugačije nije ni moglo biti, inače Gas svakako ne bi uspeo da samo sa jednom pomoćnicom drži u redu hiljade podataka o ličnostima i događajima koji bi jednom mogli zatrebati novinarima »Klariona«.

– Meri!

I ne dižući pogled sa stola, Meri vešto gurnu pod gomilu hartija tanku fasciklu sa etiketom na kojoj je bilo otkucano »Krađe oružja

iz skladišta armije SAD. Od 1963. godine«. Gejl Karmodi, istina, bila je bezopasna guska, ali je bilo bolje da niko ne dozna koja tema trenutno privlači pažnju poznate Meri Anderson.

– Zdravo, Gejl! – s mukom se osmehnu Meri. – Otkud ti ovde?

– Merf me je zamolio da mu potražim neke podatke – nemarno odmahnu rukom Gejl, mršteći nos zbog malo prašine koja je pala na njenu savršenu haljinu. – Kako uopšte izdržavaš ovde, devojko? Pa ovde smrdi! Zamisli, malo je nedostajalo da te ne prepoznam... izmenila si se, nema šta? Šta se dogodilo? Nova dijeta... ili...

Meri uzdahnu. Gejl Karmodi je bila jedna od onih žena koje s neverovatnom lakoćom skaču s teme na temu, zasipajući sagovornika stotinama pitanja i ne čekajući odgovor na njih.

– Jao, pa ja i ne vidim! Pa ti nisi više u farmerkama... oho... nova haljina... koliko si je platila? Ili ti je platio tvoj novi dečko, je li, veštice jedna mala? Strašno si se prolepšala, nema šta? Kod kojeg si frizera bila? Zamisli, prekjuče odem kod Eriksona, a oni kažu »žao nam je, gospodo, sledeća tri dana ne možemo vas primiti«... a kosa mi je užasna, u-žas-na!

– Nije tako strašno – pokuša da je uteši Meri. – Zgodno izgledaš, Gejl, stvarno...

– Ma pusti – odmahnu rukom

ova. – Nego, je li istina da te viđaju sa jednim strašno zgodnim čovekom, visokim i crnim?

– Na žalost, nije – somehnu se Meri. – Uopšte retko izlazim, nemam vremena.

– Radiš? Jadnice...

Na stolu kraj njih zazvra telefon i Gejl elegantnim pokretom pruži ruku da dohvati slušalicu.

– Molim?

Lice joj se smrači dok je slušala glas sa druge strane.

– Dobro, dobro... – ponovo nekoliko puta nestrpljivim glasom. – Znam, Merf, da ti se žuri, ali... jeste, ne mogu da nađu to što tebi treba, strpi se malo...

Ona sa uzdahom spusti slušalicu i skliznu sa stola, na koji je sela trenutak ranije.

– Eto ti... – požali se tužnim glasom. – Ni trenutka mira... čovek u ovom prokletom listu ne može ni reč da progovori s nekim, a da mu ne sednu za vrat... Zdravo, Meri... i jednom mi moraš ispričati kakva je to tvoja nova čudesna dijeta!

Gejl se izgubi prema drugom kraju prostorije, mahnuvši rukom, dok je Meri sa osmehom gledala za njom. I pored svega, prijalo joj je iskreno Gejlino divljenje, možda čak i malo zavisti, zbog iznenadne lepote kojom je Meri Anderson zasijala u svojim kasnim tridesetim godinama.

Meri sa uživanjem spusti pogled niz nabore nove haljine koja je sa-

vršeno pristajala njenom sada mnogo vitkijem i elegantnijem telu sa tankim strukom koji je isticao punoću njenih kukova i čvrstih grudi. Malo šminke na licu naglašavalo je njena odlučna, fino izrezana usta i krupne oči koje su sa novom toplinom gledale svet oko sebe ispod savršeno uredne frizure.

»Zaista, za ove dve nedelje Feris je stvorio pravo čudo od mene«, mislila je. »I to sa veoma malo naproa... Sada ne mogu ni da shvatim kako sam sebi mogla da dozvolim da se onako opustim i potpuno zanemarim svoj izgled...«

I rad je to učinio... nastojanje da pored svojih redovnih obaveza što više pomogne Ferisu čiji su zahtevi iz dana u dan postajali sve veći. Sve češće nije razumevala pravu svrhu podataka koje mu je pribavljala, skriveno značenje pitanja koje je postavljala mnogim poznatim i nepoznatim ljudima po Ferisovom nalogu. Često mu je prenosila i čudne, kratke i nerazumljive poruke od ljudi i žena koji su joj se javljali telefonom ili joj prilazili na ulici. Ponekad je u svojoj tašni nalazila komade bele čvrste hartije sa kaligrafski ispisanim japanskim slovima u koje je sa nerazumevanjem gledala.

Feris još nijednom nije pristao da zadovolji njenu radoznalost, ali je postepeno počela da shvata da je on na tragu ogromne organiza-

cije krijumčara oružja koji su svoju mrežu razvili po čitavoj planeti, dotičući svojim pipcima sve njene neuralgične tačke. I sve češće je morala od sebe da odbacuje pomisao šta će se dogoditi ako neko dozna za njihovu istragu...

Ona odlučno zaboravi kosu sa čela i ponovo otvori tanki dosije skriven od Geilinog pogleda. Do đavola i opasnost: nešto se mora i rizikovati ako jednom treba stati na put toj bandi koja širom sveta seje smrt i razaranje.

Zamišljeno je prenela u svoj mali notes nekoliko podataka veoma starog datuma, nastojeći da dobije potpunu sliku o količinama oružja i municije koje su sve redovnije na manje ili više tajanstvene načine nestajale iz vojnih skladišta.

Zaboga, ako je objavljeno da je sve ovo oružje nestalo, mislila je, koliko li je tek sličnih podataka skriveno u betonskim zidinama Pentagona... To je ono što je i Feris rekao; ona dugo nije verovala da iz armijskih skladišta nestaju tako velike količine oružja i municije, koje se zatim na čudesne načine pojavljuju na drugom kraju sveta.

»Grants Pas, Oregon. 23. jun 1963.« stajalo je u vrhu jednog već požutelog lista. Ona prelete pogledom preko kratkog teksta otkucanog mašinom, uz koji je bio zalepljen isečak iz lokalnih novina.

»Iz obližnjeg armijskog skladišta na lukav način, korišćenjem falsifikovanih naloga, ukradena veća količina municije,« pisalo je u tekstu otkucanom mašinom. »Prevara brzo otkrivena i policija pošla u poteru za kradljivcima koji su pružili otpor. Svi poubijani, kao i dva policajca.« Ispod toga sledio je kratak spisak ubijenih, sa osnovnim podacima o njima.

Drugi pasus otkucanog teksta činio je samo jedan red: »Potporučnik Džefords, dežurni u skladištu, optužen kao saučesnik, 6. 7. 83.«

Treći pasus bio je još kraći. »Vojni sud u Portlandu oslobodio Džefordsa. Nedostatak dokaza. 24. 9. 63.«

Isečak iz novina nije davao mnogo novih podataka, jer je u celosti bio posvećen jezivim detaljima o obračunu policije i kradljivaca. Meri Anderson zamišljeno vrati list na mesto i užurbano prevrte nekoliko strana.

Džefords...

Da li je moguće da je to onaj isti čovek koji je pre svega dve godine otišao u penziju u činu pukovnika? Štaviše, nejasno se sećala Meri, i tada se pominjala afera sa ukradenim oružjem iz jednog vojnog slagališta koje je bilo pod Džefordzovim nadzorom. Naravno, ništa nije bilo dokazano, inače bi se Džefords verovatno još uvek nalazio u nekom vojnom zatvoru.

Nedostatak dokaza... Dže-

fords...

Ime pukovnika Džefordsa nije bilo nepoznato Meri, i to ne samo zbog afere posle koje je otišao u penziju. Ekspoziran kao vojni stručnjak u štampi i na televiziji daleko više nego što je njegov relativno skromni čin zasluživao, Džefords je mnoge godine proveo kao vojni ataše po mnogim ambasadama širom sveta, a uz njegovo ime šapatom se obično dodavala i reč CIA, što još niko nije dokazao.

Ne da nije bilo pokušaja da se otkrije Džefordsova prava funkcija u zemljama u kojima je, gotovo po pravilu, dolazilo do nereda, državnih udara, krvavih obračuna sa opozicionarima. Mladi Felps iz »Los Angeles Star« najavio je čitavu seriju članaka o aktivnosti CIA u Čileu pre Pinočeovog državnog udara, tvrdeći da raspolaže potpunim dokazima za svoju tvrdnju. Ime Džefords nije bilo izričito pomenuto, ali se šušalo da je u čileansku aferu upetljan do grla.

Mladi Felps poginuo je u naivnom nesrećnom slučaju dok je ulazio u svoja kola pred stanom. Jednom teškom kamionu otkazale su kočnice i naleteo je pravo na Felpsova kola. Vozač je oslobođen optužbe, nije se moglo utvrditi ko je poslednji kontrolisao kočnice kamiona.

Nedostatak dokaza...

Nikakvi dokazi nisu bili pronađeni kod Felpsa i »Star« je objavio da od najavljene serije članaka

neće biti ništa.

Džefords...

Meri sa uzdahom prevrte poslednju stranu u fascikli. Datum je bio svež, svega pre nekoliko dana. Neko od saradnika »Klariona« je slučajno čuo razgovor oficira obližnjeg garnizona o krađi oružja iz skladišta, čak mu se činilo da je pomenuto kako su ubijeni jedan poručnik i jedan vojnik.

Ispod tih podataka Mekdonald je uneo tri krupna znaka pitanja, a svi novinari »Klariona« su dobro znali šta to znači: neprovereno, postupaj oprezno sa ovim podacima, nikakve potvrde nema...

Srećom, za Ferisa, ona se osmehnu, bolji dokazi nisu potrebni. U početku je sa nepoverenjem pratila njegov rad, pitajući se zbog čega želi sve da učini sam, ne oslanjajući se na policiju ili FBI. Sada joj je postalo jasno; vešto ispletena mreža propisa sprečavala je preduzimanje svake akcije bez veoma čvrstih i pouzdanih dokaza.

A neko se isto tako vešto trudio da sve takve dokaze na vreme ukloni policiji sa puta, vezujući joj tako ruke na veoma efikasan način...

Telefon kraj njenog lakta zazvoni i Meri se trže.

– Molim?

– Meri Anderson? – nepoznat muški glas, malo prigušen, kao da dopire iz velike daljine.

– Da, ja sam. Ko je to?

– Jedan prijatelj »Klariona«, ime nije važno. Čujem da se zimate za slučaj Alamida...

– Slučaj Alamida? – iznenađeno upita ona. – Prvi put čujem...

Sa druge strane dopre prigušen smeh.

– Hajdete, Meri... pljačka vojnog skladišta u blizini Alamide, to vam govori više?

– Ahhh...

– Eto vidite da vas zanima! – ponovo prigušen smeh. – Možda bih imao podatke koji bi vas zanimali...

– Otkud znate da me upravo to zanima? – zainteresovano upita ona.

– Zar je to bitno? – nestrpljivo reče njen sagovornik. – Hoćete li te podatke ili ne?

– Naravno da hoću. Međutim, potrebno mi je i nešto opipljivije od glasa preko žice da bih to mogla da objavim, zar ne?

– Dobićete i dokaze. Naravno...

– Uz odgovarajuću naknadu – osmehnu se Meri. – Koliko?

– Pet.

– Pet stotina dolara? To nije malo...

Još jednom onaj isti prigušeni smeh.

– Šta vam je, Meri. Danas niste u formi. Ovakva informacija vredi i više od pet hiljada. Moja cena je čak veoma skromna...

– Može biti... ali za tu sumu najpre se moram konsultovati sa

gazdom – reče ona. Oči joj zasijaše. Informacija od pet hiljada dolara . . . boga mu, to je nešto krupno, veoma krupno . . . – Gde vas mogu naći ako on pristane?

– O tome ne brinite, ja ću već naći vas. Javiću se sutra u isto vreme . . . ali tada budite za svojim stolom. U redu?

– U redu – sleže Meri ramenima.
– Do sutra, onda . . .

* * *

Tabasko Pitu se činilo da se gotovo ništa nije promenilo od one večeri kada je prvi put ušao u »Tonkin« da potraži Romera. Ista mrzovoljna striptizeta u krugu svetla, isti žamor i smrad, možda čak i lica istih gostiju koje je video i one večeri.

Dorman je sedeo takođe na istom mestu, ali ovoga puta sam. Iscerio se Pitu kada se ovaj sa uzdahom spustio na stolicu pored njega.

– Imaš sreće, mali. Mislim da je nešto iskrsló . . .

Pit podiže pogled. Oči su mu bile mutne.

– I vreme je bilo – promumla. – One tvoje pare već su otišle, znaš . . .

Dorman iz unutrašnjeg džepa sakoa izvuče dug, uzan koverat i baci ga na sto pred Pita.

– Ovo je predujam. Za tebe. Naravno, bio sam tako slobodan da odbijem ono što si mi dugovao.

Pit veštim pokretima otvori jedan kutak koverta i hitro prelista krupne novčanice. Tiho je zviznuo, a pogled mu se srete sa Dormanovim pogledom.

– Rekao sam ti da je ovo dobar posao – osmehnu se ovaj. – Hajde, na tebe je red da naručiš piće!

Sačekali su da se konobar udalji, a onda čutke nazdravili jedan drugom. Pit sa uživanjem cmoknu usnama.

– Dakle? Šta treba da uradim za ove pare?

– Pomoći ćeš mojim ljudima da prebace jedan tovar do Galvestona, a onda i da ga ukrcaju na brod. Ti i još trojica takođe ćete preći na brod i isporučiti robu tamo gde je dogovoreno, tebe ne treba ni da zanima gde. A i videćeš, uostalom . . .

– Do Galvestona, a? – zamišljeno reče Pit. – Čime?

– Avionom, naravno. Nemaš valjda nameru da voziš kamion sve do Teksasa – nasmeja se Holandanin. – Ovo je sada prva liga, momče. Sve najbolje za moje ljude.

– To mi se dopada – klimnu Pit glavom. – Kada počinjemo?

– Sutra uveče – počeo Dorman tihim glasom. – Tačno u deset budi na uglu Bulevara Arno i 142. ulice. Jedan minibus će se zaustaviti pred semaforom i momci će ti otvoriti vrata. Tu će biti i neki Lister, koji je šef u ovoj akciji. Mislim da ne treba da ti govorim kako je nje-

gova reč zakon . . .

– Zakon – uzdahnu Pit naginjući čašu. – Kud god makneš, neki zakon . . . Treba li da ponesem nešto od . . . opreme? – on se oprezno osvrte oko sebe.

– To ne – odmahnu Dorman glavom. – Lister ima sve spremno, a ta »oprema« je bolja zato što joj niko ne može ući u trag i ako nešto policiji padne u ruke. Prema tome, samo tvoja mornarska torba sa minimumom prtljaga, jasno?

– Kao dan. Nego, nisi mi rekao ono najvažnije. Dač . . . koliko ću dobiti kada ovaj posao bude završen?

– Još toliko – Holanđanin očima pokaza prema kovertu ispred Pita.

– Hmmm . . . nije loše, mada ni rizik nije mali. S obzirom da je u pitanju Galveston, verovatno plovimo u Karibe ili niže na jug, a?

Dormanovo lice postade još crvenije nego obično.

– Mislio sam da te je Škotlandanin odvikao od nepotrebnih pitanja, mali . . .

– Tako je – osmehnu se Pit. – Izvini, Dač. Dakle, sutra u deset, minibus, Lister . . . sve će biti u redu, ne brini!

– Ja? Zašto bih ja brinuo? Ti ćeš imati problema ako se ne pojaviš gde treba i kad treba!

– Naravno – Pit klimnu glavom i ustade, gurajući koverat u džep mornarskih pantalona. – Dač, ako se ne vidimo više . . . hvala ti . . .

– Tek ćemo videti da li treba da

mi zahvaljuješ – isceri se ovaj. – Mnogi kojima sam našao posao su me i proklinjali, znaš . . .

– Da, takav je to posao – zamišljeno reče Pit. – Ali . . . sve će biti u redu, a?

– Naravno – bez oduševljenja odvrati Dorman. – Sve će biti dobro . . .

Jedan blok zgrada dalje, pošto je pažljivo osmotri da li ga neko sledi, Tabasko Pit uđe u telefonsku govornicu i žurno okrete jedan broj. Nestrpljivo je tapkao nogom o pod dok se nije javio ženski glas sa druge strane.

– Pit – reče. – Posao počinje sutra, javi Lesu.

– Oh, Pite . . . dobro je da si se javio . . . Les je maločas zvao i rekao da za dvadeset minuta bude-mo kod benzinske pumpe na petlji za Ouklend. Dogodilo se nešto važno . . .

– Ne uzbuđuj se, Sumiko – osmehnu se mladić. – Ti imaš dovoljno vremena . . . a ja ću morati da požurim. U redu, vidimo se onda tamo, za dvadeset minuta.

Pošto je okačio slušalicu nekoliko trenutaka je zamišljeno stajao u uskom prostoru. Šta li je to Les rekao Sumiko? Do đavola, nije bila od onih koje padaju u paniku zbog svake sitnice.

Odmahnuvši glavom on izađe, nestrpljivo se osvrćući kako bi zastavio neki taksi. U žurbi je zaboravio na svoju uobičajenu opreznost, tako da su mu promakla dva

poznata lica koja su iz jednog ulaza pratila svaki njegov pokret.

Bili su to njegovi stari poznanici iz »Tonkina«, momci koji su onako loše prošli pri prvom susretu sa Tabasko Pitem.

Strpljivo su sačekali da mladić uskoči u taksi, a onda je jedan od njih žurno prišao onoj istoj govornici, okrenuo broj i izgovorio nekoliko reči u slušalicu. Kada je izašao zadovoljno se osmehnuo svom drugaru koji ga je čekao kraj neupadljivih sivih kola parkiranih u blizini.

– Misliš da je zaista pošao tamo? – upita ovaj nepoverljivo.

– Naravno – osmehnu se njegov drugar. – Video si kako je žurio da nađe taksi? Biće mu potreban svaki minut ako želi na vreme da stigne na zakazano mesto... Ne brini, šef je sve isplanirao do detalja; mi stižemo tačno deset minuta kasnije, a onda počinje zabava...

* * *

Sumiko, krhka devojka u čijem se telu, međutim, krilo mnogo snage, još jednom nervozno pogleda na sličušni ručni sat i obazre se oko sebe. Nijedna kola se nisu izdvajala iz duge kolone vozila koja su hitala prema Ouklendu da bi zastala ovde, kraj benzinske pumpe. I vlasnici pumpe su to, izgleda, znali, pa su pogašena svetla govorila da neće raditi do jutra.

»Pit mora malo da zakasni«,

mislila je. »To je u redu... ali, zbog čega nema Leslija? Njega, koji je uvek savršeno tačan...«

Desna traka auto-puta, najbliža njoj, još uvek je bila potpuno prazna. Ili ne! Jedan taksi je iznenada izbio iza glomaznog kamiona i prešao uz ivicu drumu, pokazujući nameru da skrene prema pumpi.

Nervozno je gledala u pravcu kola sve dok se iz njih nije pojavila dobro poznata krupna prilika Tabasko Pita. Taksi se odmah izgubio sa ovog mračnog i neprivlačnog mesta; svega stotinak jardi dalje počinjala je retka, mračna šumica koja je obrublјivala ovaj deo puta prema Ouklendu.

– Kasniš – prekorno reče devojka. – A ni Lesa još nema...

Pit se široko osmehnu. Jedva приметно drhtanje u njenom glasu odavalo je sav njen strah.

– To što ne vidiš Lesa ne znači da nije već stigao – reče umirujućim glasom. – Kao da ga ne poznaješ, do đavola! Ako je obukao svoj divni crni kostim i opasao katanu, može se nalaziti desetak stopa odayde, a da mi o tome i ne sanjamo. Šta ti je, Sumiko? Ima li nekog stvarnog razloga za strah, ili je to samo...

Prezir koje je njegovo vaspitanje pokazivalo prema predosećanjima i onome što se obično nazivalo intuicijom pokazao se i u načinu na koji je prekinuo započetú rečenicu. Istina, tog prezira polako je nestajalo u druženju sa Les-

lijem Eldridžom; jer ono čime je Eldridž vladao govorilo je nešto sasvim drugo...

Lesli je to nazvao haragei... a najpribližniji prevod te japanske reči bio je »šesto čulo«, iako se Eldridž toj etiketi uvek podsmevao. Svejedno; bilo je to osećanje koje je nepogrešivo ukazivalo na svaku promenu u njegovoj okolini, pa makar to bila samo promena u osećanjima ljudi sa kojima govori. Kod svake opasnosti, a njih je u životu Leslija Eldridža, ninde, bilo mnogo, haragei je nepogrešivo upozoravao na smer iz koga opasnost dolazi, čak i na intenzitet te opasnosti...

I Sumiko je u izvesnoj meri raspolagala tim talentom, zbog čega je Pit i ućutao. »Prokietstvo«, pomisli, »sa njih dvoje nikad se ne zna! Na ko zna koji način njihova predosećanja uvek se ostvaruju...«

– Šta ti je rekao Lesli? – upita tiho. – O čemu se radi? Čemu ovaj iznenadni sastanak? Dogovorili smo se da nas što manje viđaju zajedno, zar ne?

– Lesli mi je rekao misli da će mu večeras postaviti zamku. Jednu od zamki, u stvari, upravo tako se izrazio. Meri Anderson, onoj novinarki, neko je zakazao sastanak na ovom mestu, nudeći informacije o krađi oružja u Alamidi vredne pet hiljada dolara. Ona treba da stigne za petnaestak minuta, a naš zadatak je da pratimo šta

se zbiva i pomognemo joj, ako bude potrebno...

– Mi? A Lesli?

– Ne znam, Pite – nervozno reče devojka. – Rekao je da će biti ovde... a nema ga! Nije mi dao ni kakva detaljnija uputstva, žurio je...

– Hmmm...

Tabasko Pit bio je čovek od akcije, mnogo pre nego Sumiko koja je u tom neobičnom triju najčešće bila zaštićena od svih neugodnosti njihovog posla, i pored krupnog doprinosa koji je davala svakoj njihovoj zamisli. Nije mu bilo čudno što se devojka toliko usplahirila na pomisao da će i sama prisustvovati jednom od strašnih obračuna ninde sa svojim protivnicima.

– Slušaj, mala, da se sklonimo mi oдавде – predloži Pit. – Ako je neko zakazao Andersonovoj ovde sastanak, lako se može dogoditi da dođe ranije kako bi osmotrio okolinu. Pacovi koji se bave dostavljanjem uvek su veoma oprezni, to znaš. Kladim se da nas neko već drži na oku, pa zato...

On sa uzdahom privuče devojkę sebi i njihove usne se spojiše. Trajalo je to nekoliko dugih sekundi.

– Nisam sigurna da je ovo sve čista gluma sa tvoje strane, Pite – nasmеја se devojka kada su se razdvojili.

– I ne treba da budeš sigurna – progunda on. – Ti i ne znaš kako

sam ja dobar glumac... a sada lepo, s rukom u ruci, kao dobra deca, idemo do one šumice tamo. Odatle ćemo sve mnogo bolje videti, a da sami ne budemo primećeni.

– Dobra deca ne idu noću u šumu – nasmeja se Sumiko ponovo. – Ali, ja u tebe imam poverenja, Pite...

Laganim korakom, kao da šetaju bez cilja, njih dvoje krenuše prema drveću, uklanjajući se od odbleska svetlosti mnogobrojnih farova sa auto-puta. Priljubljeni jedno uz drugo, oni zastadoše u senci, oprezno se osvrćući oko sebe.

– Vidiš li šta? – prošaputa Pit.

– Samo mrak. A ti?

– Malo manje od tebe. Hm... bio sam ubeđen'da ćemo ovde naći na Leslija, ali...

– A ko kaže da niste? – progovori jedno drvo, nekoliko stopa dalje. Sumiko se trže, prinoseći ruke ustima, ali se Pit zato široko osmehnu.

– Znao sam da si ovde negde, Les – reče šapatom. – Šta se događa?

Od tamnog stabla odvojila se vitka prilika, od glave do pete obučena u crnu odeću priljubljenu uz mišićavo telo. Čak je i glava bila pokrivena kapuljačom iste boje na kojoj su se jedva naslućivala dva uska proreza za oči. Široki kožni pojas nosio je korice iz kojih je virila tamna drška katana, strašnog

japanskog mača koji je u rukama pravog majstora predstavljao oružje kome se gotovo ništa nije moglo odupreti.

– Događa se svašta – reče glas ispod kapuljače. – Sumiko ti je već rekla da će uskoro stići Meri Anderson... želim da vidim čoveka s kojim će govoriti, jer mislim da je u pitanju zamka. Vas dvoje ste mi potrebni kako biste je uklonili ako dođe do gužve... nije bilo vremena da je pripremim.

– Ne vidim zbog čega ti je Sumiko bila potrebna – progundā Pit. – Ja je mogu mnogo bolje zaštititi...

– Tačno, ali bi prošlo suviše vremena pre nego što bi njoj uspeo da objasniš ko si i kome pomažeš. Sumiko će to mnogo brže učiniti, jer žene instinktivno veruju jedna drugoj... naročito kada se ne poznaju.

Sumiko se tiho nasmeja.

– Mislila sam da imaš bolje mišljenje o nama, Les!

– I imam, ali dobro poznajem Meri Anderson i mislim da znam kako će reagovati.

– Zna li ona da si ti nindā? – tiho upita Pit.

– Ne zna. Ne zna čak ni ime koje najčešće koristim. Prema tome, pazite šta govorite. Naravno, ako sve bude u redu, ona neće ni videti moje lice... I još nešto: neko je u šumi sa druge strane pumpe, Pite. Obrati pažnju na tu stranu...

– Kako ćemo otići odavde ako

dođe do gužve, do đavola? – upita Pit.

– Meri će doći kolima i zato na-
stojte da im se što više približite.
Za krajnju nuždu možete uzeti
taksi koji sam ostavio na ivici
puta, pola milje ođavde. Ključevi
su bačeni na zadnje sedište, kao i
obično... A sada tiho... dolazi
Meri!

Mala kola sporo su se izdvojila
iz kolone prilazeći zamračenoj
pumpi. Zaustavila su se u blizini
mesta gde su se nešto ranije sa-
stali Sumiko i Pit, ali žena nije iza-
šla iz njih. U mračnoj unutrašnjosti
zatreperi plamičak upaljača.

– Neoprezno – progundā Pit. –
Kog đavola je onda gasila farove?
Les, ti... Les?

– Otišao je – osmehnu se Sumi-
ko u mraku. – Kao i obično, nismo
primetili kako...

Tabasko sleže ramenima.

Jedna senka izbi iza niske zgra-
de i Sumiko se približi uz Pita,
iako njeno lagano kretanje nije
najavljivalo nikakvu opasnost.
Svetlost sa auto-puta dopirala je
dovde i Pit vide da kolima prilazi
onizak mršav čovek sa izrazito se-
dom kosom. Elegantra odeća i
skupocena kožna tašna u ruci
odavali su poslovnog čoveka, ni-
malo nalik tipovima koji su obično
prodavali informacije.

Vrata »mini-morisa« se otvoriše
i Merj Anderson izađe iz kola. U
mraku se jasno video crveni žar
njene cigarete.

Jedna grančica krcnu iza njih i
Pit se trže. Sumiko tiho kriknu.

– Ne mrdaj – prosikta neko kroz
zube. Pit malo pomeri glavu. U ru-
kama tamne prilike nekoliko stopa
dalje mutno je svetlucala cev
oružja velikog kalibra...

* * *

Meri zamišljeno povuče posled-
nji dim iz cigarete i nervozno je po-
gazi petom cipele. Prokletstvo,
ovaj starčić koji joj je prišao ne
podseća na tipa koji zakazuje sa-
stanke na ovako pustim mestima.
Ovako obučen, mogao se sresti s
njom u bilo kojem gradskom klu-
bu, a da nikome ne padne u oči.

– Dobro veče – učtivo reče čo-
vek klimajući sedom glavom. –
Drago mi je što ste tačni, mis An-
derson.

– Oprostite, s kim imam čast –
hladno upita ona.

– Džeremi Karlton – lako se na-
kloni čovek. – Nadam se da kod
sebe imate dogovorenu sumu?

– Svakako. Pre toga, narav-
no...

– Očekujete protivvrednost?
Ovde – on pokazā na tašnu u ruci
– imam dokaze o tome kako je pla-
nirana i izvedena akcija u Alamidi.
Verovatno želite da ih pogledate?
Bojim se samo da ovde nema do-
voljno svetlosti za...

Pucanj iz šumice, stotinak jardi
dalje, naveo je oboje da se trgnu.
Karlton se osvrnuo oko sebe kao

zver uhvaćena u zamku i lice mu je izobličio strah. Meri se pribrala mnogo brže.

– U kola! – uzviknu. – Moramo oдавде!

Ali Karlton ustuknu jedan korak, stežući tašnu na grudi.

– N-n-ne – odmahivao je glavom. – Vi ne možete zamisliti šta će se dogoditi ako me neko vidi sa vama. Ne . . . ne . . . idite, ja ću svojim kolima . . . javiću se ponovo . . .

– Sačekajte! – povika Meri, ali je Karlton već nespretno trčao oko zgrade, još uvek čvrsto stežući tašnu uz telo. Ona se nervozno obazre oko sebe, i ustuknu prema kolima, još uvek razmišljajući da li je najpametnije da se ukloni sa ovog opasnog mesta.

Mladić i devojka iz šume trčali su prema njoj, mašući rukama, i ona neodlučno zastade. Ko je to? Da li je moguće da je u pitanju najobičniji pokušaj pljačke ili nešto slično, nešto što nema veze sa onim zbog čega su ona i taj Karlton došli na ovo mesto?

– Pazite! – vrisnu Meri. Iz mraka šume izroni jedna prilika i pade na kolena. Cev oružja lagano se dizala prema nepoznatom paru ljudi.

Nešto blesnu iznad čovekove glave sa puškom i on se bez glasa svali na stranu. Meri se trže, očekujući pucanj, ali pucnja nije bilo . . . Samo je jedna senka promakla iznad oborenog čoveka i nestala u tami . . .

I onaj par je iznenada zastao,

kao da je shvatio da više nema nikakve opasnosti. Mladić je jednim pogledom obuhvatio prostor oko sebe, a onda ponovo povukao devojku prema kolima. Sada su bili još svega nekoliko jardi od Meri, koja je ukočeno stajala na svom mestu.

– Mis Anderson – žurno reče devojka, zgodno crnokoso stovrenje ogromnih očiju pored koje je krupni plavi mladić izgledao kao div. – Molim vas, povežite nas oдавде. Mi smo Ferisovi prijatelji . . .

– Da, ali . . .

– Ne obraćajte pažnju na čoveka koji je došao da se sastane sa vama . . . potrebno je da se što pre sklonimo – energično reče mladić. – Molim vas, mis Anderson. Sve ćemo vam objasniti kasnije, mi ili Feris, svedjedno . . .

Novi pucanj ovoga puta došao je iza zgrade pumpe. Delić sekunde kasnije razlegao se i krik . . . užasni krik muškarca koji je shvatio da će umreti . . .

– Ah – reče mladić i lice mu obasja iznenadni osmeh. – Sada je u redu. Više ne moramo da žurimo . . .

– Šta se ovde događa? – besno upita Meri. – Do đavola, izgleda da svi znaju više od mene . . . gde je Feris?

– U blizini – osmehnu se Sumiko. – Mada se bojim da ga nećete videti.

– Ko ste vi?

– Ime mi je Sumiko. Ovo je Ta-

basko Pit. Mi radimo sa Ferisom.
– Šta?

Sumiko bespomoćno pogleda u Pita, ali je ovaj gledao u pravcu u kojem je otrčao Karlton. Okrenuo se Meri sa zagonetnim osmehom na licu.

– Ako vas baš zanima, dođite da vidite. Uostalom, to vam je i posao, zar ne?

Krenuo je prema nisko; zgradi brzim korakom, dok je Meri neodlučno gledala za njim. Sumiko priđe i dohvati je za ruku.

– Dođite slobodno – reče tiho. – Imajte poverenja u nas, Meri. Mi smo zaista njegovi prijatelji...

Meri je napetim pogledom proučavala to sitno, fino lice i savršeno građeno nežno telo.

– Vi ga volite, zar ne? – upita priгуšenim glasom.

Sumiko bez oklevanja potvrdi glavom.

– Da. Ali o tome kasnije, molim vas... treba ipak što pre otići odavde...

– Naravno – osmehnu se žena prelazeći rukom preko čela. – Oproстите... sve vreme sam to osećala, ali sada kada sam i videla tu ženu, ja...

– Znam. Feris mi je rekao sve o vama – tiho reče Sumiko. – Vi ste divna žena.

Meri se kratko nasmeja.

– Odličan novinar, zar ne? Pa, u redu, hajde da obavim svoj posao...

Tabasko Pit je klečao kraj sit-

nog tela, gotovo utonulog u visoku, gustu travu. Karlton je ležao na leđima, raširenih ruku, onako kako ga je i bacio metak velikog kalibra čiji se ulazni otvor nalazio tačno na mestu gde je nekoliko minuta ranije kucalo njegovo srce. Pod leđima travu je već natapala crna lokva krvi u mraku.

Pit je opreznim pokretima petljao oko tašne u levoj ruci, vezane za zglavak tankim, čvrstim lancem.

– Zašto gubite vreme? – nervozno upita Meri. – Otvorite tašnu i uzmite ono što je u njoj... tu bravu nije teško obiti, do đavola, sama bih to učinila da mi je pri ruci turpijica za nokte!

Pit se osmehnu, oslobađajući lančić sa ruke. – A onda bismo nas četvoro, računajući tu i našeg ćutljivog prijatelja sa zemlje, lepo odleteli u vazduh. Ne, hvala... ovu tašnu će otvoriti stručnjak i to na sigurnijem mestu od ovog.

– Verujte mu – reče Sumiko. – Mi već poznajemo takve tašne. Tako je poginuo čovek na dokovima, sećate se.

Meri nehotice uzmaknu jedan korak, ali se potom i sama osmehnu svom strahu.

– Ko je ubio Karltona?

– To ćemo sad videti – dobacivši tašnu Sumiko, Pit hitrim korakom pođe prema ivici šume. Zastao je dvadesetak jardi dalje i klimnuo glavom.

– Ubica je ovde... ali bolje ne-

mojte da prilazite, prizor nije nimalo privlačan.

– Ha!

Ispustivši taj prezrivi glas Meri pođe prema Pitu. Sumiko je ostala u mestu, zamišljeno gledajući za njom. Ta žena je zaista bila hrabra, kako je Lesli i rekao...

Osmehnula se i podigla glavu. »Gusko jedna«, reče sebi, »nisi valjda postala ljubomorna? Lesli je tvoj i samo tvoj, bez obzira na sve te druge žene... i ti to znaš...«

Čovek u tamnoj odeći vojničkog kroja bio je bez lica; lobanja otvorena užasnim udarcem nekog oštrog predmeta još uvek je bila zaklonjena debelim drvenim kundakom puške koju je njen vlasnik svakako podigao kada je video da udarac stiže. To je potvrđivala i puška, odnosno njen glatko odsečeni ostatak koji je ležao nadohvat njegove zgrčene ruke.

– Ko je ovo učinio? – tiho upita Meri.

Pit se brutalno nasmeja.

– Momak se spotakao i pao, sam je kriv. Zar ne vidite?

– Je li? – Meri raširi usne u prezriv osmeh. – Slušaj, dečko, ja nisam tako mala... mogao bi da promeniš taj tvoj drski ton.

Pit odmahnu glavom.

– Želite možda da vidite i preostalu dvojicu, mis Anderson, one što su mene i Sumiko napali u šumi?

– Da, mister Tabasko. Zašto ne

bih želela?

On je pogleda sa novim poštovanjem.

– Oprostite... hrabriji ste nego što sam mislio. Nema, u stvari, potrebe da ih gledate, sem ako vas taj prizor zaista ne privlači. Ja sam sradio jednog od njih pre nego što smo pobjegli, a drugog... – on zastade. – Nije važno.

– Videla sam kako je poginuo drugi – hladno reče Meri. – I mislim da je prizor veoma sličan ovom ovde. To je učinio Feris, zar ne?

Pit se osmehnu.

– Vojska je šašava organizacija, ali ima i kod nje nešto pametno... recimo ono pravilo da čovek zna samo onoliko koliko mu je zaista potrebno.

– On je ninda?

Pit nabra obrve.

– Ninda? Otkud vam ta ideja?

Meri uzdahnu.

– U redu. Verujem da imate razloga da to ne odate. Idemo odatvde, zanima me šta je u toj tašni.

– Ne mogu vam je dati, na žalost. U nju je ugrađen mehanizam koji će aktivirati eksploziv pri svakom pokušaju da se tašna nasilno otvori. To može da učini samo... Feris, ali sam ubeđen da će vam on svakako dati sve što nađe u njoj... i još nešto: izvinite ako nisam bio baš najljubazniji... vi ste ipak mnogo inteligentniji i hrabriji nego što sam mislio.

– Hvala na komplimentu – hladno reče Meri. – To me nimalo ne

čudi, znate . . . tako zgodan muškarac kao vi verovatno ima muke da se odbrani od praznoglavih glupača; vremenom ste svakako došli do zaključka da su sve žene takve. Kao što vidite, nisu.

– To sam znao. Sumiko, na primer . . .

Meri nervozno gurnu cigaretu u usta. – Sumiko . . . ona je Ferisova devojka?

– Da.

– Naravno – uzdahnu Meri. – Hajde, idemo . . . ne možemo ostaniti ovde čitavu noć, do đavola!

* * *

Hviler se nije dopao Farelu još pri prvom susretu, a sada, kada ga je poznavao već gotovo dve nedelje, još uvek nije našao razloga da taj prvi utisak izmeni.

Istina, Hviler je bio sposoban i inteligentan, odličan saradnik u složenoj pripremi svih detalja koje je zahtevao Farelov plan, ali je ovome to samo otežavalo posao. Najjednostavnije bi bilo kada bi ga zbog nesposobnosti zamenio nekim drugim, ali ovako . . .

– Dakle? – reče nestrpljivo. – Šta se potom dogodilo?

I ovoga puta nervirala ga je Hvilerova opuštenost, gotovo lenost u pokretima kojima je mešao neki komplikovani koktel za barom u raskošno uređenom salonu svog apartmana, kao i njegov nadmoćni, prezrivi osmeh kojim je propa-

tio Farelovo pitanje ne trudeći se da mu odmah odgovori. Mirnim pokretom popravio je svileni šal ispod fine košulje živih boja i srknuo malo koktela, zamišljeno mljackajući usnama kao da procenjuje njegovu vrednost.

– Šteta što nećete da probate ovo – reče na kraju, nalivajući sebi malo koktela u ogromnu kristlanu čašu. Viski je dobro piće, ali mu ukus nije dovoljno rafiniran. Zna li kako sam nazvao ovaj koktel? Moj izum, ako nećete zameriti što se hvalim. »Ekstaza«. Lepo ime, zar ne.

– Verujem – hladno reče Farel. Ipak ga neću probati, hvala. I još nešto: žuri mi se.

– Sami ste insistirali da za pripremu plana dobijete dve sedmice kako biste radili bez žurbe – osmehnu se Hviler, spuštajući se u ogromnu fotelju preko puta svog sagovornika. – Čemu sada vaša nervoza? Nešto nije u redu?

– To upravo i pitam – isceri se Farel. – Da li se sve odvijalo onako kako je zamišljeno?

– Naravno – nadmoćno se osmehnu Hviler, zamišljeno zagledajući nokte na svojoj uskoj ruci. – Vaš plan je odličan, moram reći. Žrtvovali smo Karltona znajući da je on već kompromitovan. Jadnik je odlično obavio svoju ulogu, kao i naš strelac koji ga je likvidirao u pravom trenutku. Hartije iz tašne su sada već u njihovim rukama.

– Uvereni ste u to?

– Potpuno. Naš čovek, koji drži na oku Meri Anderson, čuo je razgovor sa njenim šefom. Najavila mu je dokaze o krijumčarenju oružja, a to se i nalazilo u tašni, zar ne? Sem toga, nije bilo nikakve eksplozije, mada smo računali i na tu mogućnost. Količina eksploziva bila je smanjena, kako bi bar deo hartija ostao upotrebljiv i ako oni budu toliko neoprezni.

– Nije potrebno da mi to objašnjavate – hladno reče Farel. – Te detalje sam sam smislio, ako se sećate...

– Naravno, naravno – užurbano zaklima Hvilier glavom. – Naš protivnik sada ima dovoljno podataka da donese zaključak o akciji koju pripremamo. Hartije iz tašne potvrdiće mu da je municija iz Alamide u našim rukama; sa druge strane, nezavisno od toga, doznao je i kada će municija biti transportovana i gde. Za to se svakako pobrinuo njegov saradnik Tabasko Pit...

Farel baci pogled na sat i klimnu glavom.

– U redu. Avion je spreman?

– Od sinoć.

– Proverite.

– Čemu? – sleže Hvilier ramenima. – Ja imam poverenja u svoje ljude.

– Proverite. I javite mi večeras do 20 časova – odsečeno reče Farel – da li je sve u redu. Neću da akcija propadne zbog nečije lenosti ili gluposti! Znaite gde me

možete naći.

Hvilier se nasmeja.

– Vi ste perfekcionista, Farele, zaista. Divim se vašem smislu za detalje i neprestanom insistiranju na proveru. Zar zaista ni u koga nemate poverenja?

– Imam. – Farel ustade ispijajući svoju čašu do kraja.

– Gle? A u koga?

– U sebe.

Osećajući na sebi Hvilierov zamišljeni pogled, on pohita napolje, zadovoljno se cereći. Plan se zaista odvijao na najbolji mogući način i njegovih pedeset hiljada dolara već mu se smešilo. Još svega desetak časova i sve će biti gotovo...

U stvari, dvadeset pet hiljada dolara, boga mu. Tu je i Homa...

Farelove misli nisu se ogledale na ledenom licu kada je izašao na ulicu i seo u neupadljiva siva kola, pored džinovskog Japanca koji se nalazio za volanom.

– Sve u redu, kapetane?

– U najboljem – osmehnu se Farel. – Hvilier zna svoj posao, iako je odvratan, ljigav tip!

– Ninda će, dakle, noćas doći – tiho reče Homa. Farelu nije promaklo kako su mu se ogromni prsti zgrčili na volanu.

– Tako i treba da bude, zar ne? Uleteo je u našu zamku.

Ogromna Homina glava pomerila se lagano s jedne strane na drugu.

– Ja u to ne bih bio tako siguran,

kapetane. I neću biti siguran čak ni kada ga vidim pred svojim nogama, mrtvog.

– Preteruješ, do đavola! Nije on nikakav nadčovek!

– Nije ... ali je zato opasan kao stotinu drugih, običnih ljudi. Biću siguran da je mrtav tek kada se lično uverim u to ...

– Ako sve bude u redu – isceri se Farel – teško da će od njega išta ostati za tvoju proveru ...

Homa klimnu glavom.

– Praviš se hrabriji nego što jesi, kapetane. Ako tako misliš, zbog čega si zahtevao helikopter?

– Ne ja, ti si ga zahtevao – nasmeja se Farel. – Ja još uvek mislim da nam neće biti potreban, ali, boga mu, nikada nije greška još jednom proveriti svaki detalj – on ponovo baci pogled na sat. – Imamo dosta vremena. Kako da ga ubijemo?

– Dosta? A novinarka?

– To neće trajati dugo – sleže Farel ramenima. – Jedna žena ...

– Ne smemo se zaletati – oprezno reče Homa. – Šta ako je ninda kod nje? Od našeg plana neće ostati ništa ...

– Zašto bi bio kod nje, do đavola? – trže se Farel. – Sam si mi rekao da će se i on brižljivo pripremati za noćas, proveravajući sto puta svaki detalj.

– Mogućnost ipak postoji ...

– Nešto se mora i rizikovati, zar ne?

– Tačno, ali ne treba glupo srlja-

ti u opasnost, naročito kada ti je ninda protivnik. Kapetane, shvataš li ti da je veoma lako moguće da je on već prozreo naš plan? I da se možda već u ovom trenutku nalazi negde u blizini?

Farel ispod oka pogleda Japanca. Znoj mu se ponovo slivao s lica.

»Plaši se«, prolete mu kroz glavu. »Homa se plaši!«

– U redu – sleže ramenima. – Proverićemo najpre s čovekom koji Andersonovu drži na oku. To bih učinio u svakom slučaju.

– I još nešto ... dali su hartije još uvek kod nje?

– A gde bi bile? – trže se Farel.

– Ona je pametna ženska. Do sada je svakako shvatila koliko je taj materijal vruć. Do đavola, kapetane, naš plan je zah evao da joj poturimo samo ono pravo, kako ninda ne bi ništa posumnjao. Šta ako se one sada nalaze u nekom sefu do kojeg se ne može tako lako doći. Ja bih se na njenom mestu obezbedio: verovatno je negde ostavila i pismo koje treba otvoriti ako se njoj nešto dogodi.

– Ja se ne bih mnogo uzbuđivao zbog toga – sleže Farel ramenima. – Ako nađemo hartije, u redu. A ako ne ... uostalom, one i nisu naša briga. Naš posao je da im skinemo nindu sa vrata ... ništa drugo.

– Video si te hartije, kapetane?

– Nisam, zašto?

Homa je nekoliko trenutaka ću-

tao, posvetivši svu pažnju vožnji kroz gradsku gužvu. Kada je ponovo progovorio, glas mu je bio veoma tih.

– Misliš da se i naši prijatelji nisu obezbedili? Šta ako se među tim hartijama nalazi nešto što bi i tebe moglo kompromitovati?

– Prokletstvo!

Homa se široko osmehnu, bacajući pogled na Farelovo besno lice. – To ti nije palo na pamet, a, kapetane? Naši prijatelji su sposobni za to, znaš! Prvo, otresli bi se dvojice nezgodnih svedoka, a drugo . . . pedeset hiljada ni za njih nisu tako male pare!

– Idi do đavola! – procedi Farel. – U redu, potražićemo te hartije! Iscedićemo od ženske gde se nalaze, boga mu, pa makar za to upotreбили ostatak dana. Stani kod prve govornice . . . pozvaću ljude koji je prate!

* * *

– Nemoj još ići . . . – šapnu Sumiko podižući se na lakat. Leslie zastade na pola puta prema kupatilu.

– Moram, devojčice. Ovaj posao noćas neće biti lak, znaš.

– Zbog čega onda ne dozvoljavaš Pitu da ti pomogne?

– Ne. Postoji mogućnost da ja noćas ne uspem da pohvatam one glavne. Pit ne sme pred njima da skinе svoju masku, jer bi u tom slučaju ostao jedina veza sa tim

tovarom municije. Čula si, on je jedan od onih koji će ga pratiti sve do kupca.

– A ja?

– Ti ćeš se lepo vratiti u svoj stan i čekati moj dolazak.

Ona obori glavu dopuštajući da joj lice prekriju talasi guste crne kose.

To nije bio loš način da se prikriva suze, zaista . . .

Lesli je i dalje gledao u nju, diveći se savršenim linijama njenog nagog tela. Sumiko je bila žena koju bi svaki muškarac poželeo; ali to nije bilo sve. Ta devojka je spadala u one retke žene kojima se čak i čovek kakav je bio Leslie Eldridž smeo u svakom trenutku poveriti . . . Najzad, ona je o nindama znala sve; jedan njen rođak bio je ninda. Tako su se njih dvoje i upoznali, kada se Leslie tek vratio u Ameriku posle duge i naporene obuke u jednoj od tajnih škola ninđutsua u Japanu . . .

I sve ovo vreme to nijednom još nije požalio.

– Čemu taj strah, devojčice? – upita tiho. – Ovo večeras nije ništa opasnije nego obično.

– Ne možeš me slagati, Leslie Eldridže – osmehnu se ona uklanjajući kosu sa lica. Oči su joj ponovo bile potpuno suve. – I ja znam šta je haragei . . .

– Ti si jednostavno ljubomorna zbog Meri – nasmeja se on. – A kažu da ljubomora izoštrava žensku intuiciju . . .

– Nisam – jednostavno reče ona. –

Meri je divna žena, zaista, hrabra i inteligentna. I ono što si ti učinio za nju je divno... ona je sada prava lepotica... Gotovo je neverovatno koliko se izmenila.

– Da – klimnu on glavom. – I ima i odličnu priliku da postane slavna, ako ovaj posao obavimo kako valja.

– Eto vidiš, – Njeno lice se zgrči. – Rekao si »ako«... obično kažeš samo »kada ovaj posao obavimo«...

Lesli se uozbilji. Devojka je bila u pravu. Reč »ako« nije slučajno prešla preko njegovih usana.

Ipak, samo se nasmešio i nestao u kupatilu, mahnuvši Sumiko rukom. Pod snažnim mlazem tople vode potrudio se da analizira ono što mu je sopstvena podsvest signalizirala. Kao i sve ninde, naučio je da sluša svoje telo. »Ono je ponekad mudrije od mozga«, govorio je njegov sensei, davno u Japanu.

Otkuda iznenada ta nesigurnost da naizgled jednostavan posao neće uspeti? Ima li to veze sa sve češćim osećajem da polako ali sigurno ulazi u zamku koja se sve češće steže oko njega.

On je imao poverenja u svoj haragei. Čak i sada, kada za to nije bilo nikakvog stvarnog, opipljivog razloga.

»Moje telo je umorno«, pomisli. »Previše sam zahtevao od njega ovih nekoliko dana«

Ne.

To nije bilo tačno i on je to osećao u svakom mišiću, svakom nervu. Njegovo telo bilo je savršena mašina za ubijanje kao i uvek... Još jednom je pokušao da slaže sebe.

»To onda može samo značiti da je umoran moj duh«, zaključio Lesli čvrsto. Bilo je dovoljno da to prizna sebi, razlozi zbog čega se to dogodilo bili su is-

tog trenutka vidljivi...

Njegova borba protiv organizovanog kriminala trajala je već suviše dugo, a njeni rezultati postajali su sve bezvredniji... Kao džinovska mreža, kriminal je prekrivao Ameriku i sve što je on mogao učiniti bilo je samo da načne jedan njen sitni delić...

– Ne.

Rekao je to glasno. I bio u pravu. Ono što je on učinio bio je ogroman posao.

A ono što je dolazilo obećavalo je još više. Koliko ove noći pružiće mu se prilika da se konačno obračuna sa glavom organizacije koja se bavila krijumčarenjem oružja na veliko...

Podaci koje je dobio od Meri Anderson bili su dovoljni za to. Sada je znao gde je pukovnik Džefords i kako mu se može prići. Naravno, on neće svoje fine prste umešati u sitni rutinski posao prebacivanja tovara oružja sa Zapadne obale u Teksas i dalje do Karipskih ostrva ili negde u Južnu Ameriku, ali će biti u blizini kako bi kontrolisao svoje potčinjene...

Jer, Džefords je morao biti onaj čovek koji je pleo i mrežu oko Leslija Eldridža, ninde. Način na koji je Lesli ubijao otkrivao je i školu koju je prošao i tu se nije moglo učiniti ništa. Pravo je čudo što to niko nije shvatio pre Džefordsa...

A mreža se plela, u to je Lesli bio siguran. Haragei, to čudesno osećanje, sve češće ga je upozoravalo na to. Ove noći će morati da bude dvostruko, trostruko oprezniji nego inače.

Srećom, on se nasmeši, Džefords i njemu slični pate od teške bolesti koja se naziva čutanje. Samo on i možda još jedan ili dvojica njegovih najpouzdanijih ljudi znaju da imaju posla sa nindom. Daleko opasnije bi bilo da su

tu vest proširili kroz podzemlje, i drugi zločinci postali bi mnogo oprezniji. Ovako će njegova tajna umreti kada umru Džefords i svi drugi koji su znali šta se događa...

Zatvorio je vođu i spustio se na pod kupatila u tradicionalni položaj za moditaciju. Bio je ovo pravi trenutak da se opusti i potraži sve one gotovo neverovatne sposobnosti koje je njegovo telo skrivalo.

Biće mu zaista potrebne ove noći...

Sumiko je bila već obučena kada se vratio iz kupatila. Prišla mu je i bez reči mu se bacila u zagrljaj.

– Videćemo sa ujutru, zar ne? – promrmljala je.

– Svakako devojčice – nežno reče on. – Idi sada. Moram se spremiti i još jednom otići do Meri. I ona se nekuda mora skloniti dok sve ovo ne prođe.

– Pošalji je kod mene. Tako će nam noć brže proći.

– To nije loša ideja – osmehnu se on.

– Ali pod jednim uslovom...

– Kojim?

– Da ne govorite o meni.

– To je nemoguće – osmehivala se, ali joj je glas zvučao ozbiljno.

Pogladio je po kosi.

– Znam. Ne brini, Meri već shvata da ne može pripadati njoj. Ona je zrela žena i brzo će to savladati. A i ti joj možeš pomoći.

– Svakako.

Izašla je, gotovo istrčala pognute glave. Vrata su se zalupila za njom.

Lesli Eldridž nije gledao za devojkom. Ona je već pripadala drugom svetu, onom lepom, mirnom svetu u kojem se nije krijumčarilo oružje koje će ubijati bespomoćne ljude na drugom kraju sveta; svetu u kojem nije bilo potrebno prolivati krv da bi se zaustavio zločin.

Hitrim i veštim pokretima počeo je da priprema sve ono od čega će možda još ove noći zavisiti i njegov život...

* * *

Meri je sedela nalaktivši se na sto, buljeći praznim pogledom u nekoliko redova na hartiji uvučenoj u pisaču mašinu. Reči jednostavno nisu htele da dođu, nikako nije uspevala da nađe smisao u uzburkanoj gomili podataka kojima je bila preplavljena poslednjih nekoliko dana.

»Tu ima materijala za čitavu knjigu«, pomisli. »Nisam ni sanjala koliko je krijumčarenje oružja razvijen posao na ovoj šašavoj planeti. Kako od svega toga načiniti članak?

I, što je najvažnije, kako u taj članak uneti imena koja svi znaju, imena ljudi na visokim i važnim funkcijama?«

Čaša sa viskijem bila joj je nadohvat ruke i ona je strese u grlo, jedva osetivši vrelinu alkohola. »Već četvrta«, pomisli. »Ako ovako nastavim...«

Šta je to?

Učinilo joj se da je neko otvorio ulazna vrata njenog stana, ali to nije bilo moguće. Zaključala ih je i namakla sigurnosni lanac. Lesli je bio u pravu; ovih nekoliko dana mora da bude izuzetno oprezna. Umorno je sklopila oči i protrljala ih rukama. »U ovakvom stanju zaleta ne mogu da radim...«

Gotovo je vrisnula kada je ponovo otvorila oči. Pred njom su stajala dva čoveka užasnih, ledenih lica i podsmehljivo je posmatrala.

Visok, vitak čovek, koji je zurio u nju, imao je čudan pogled. Meri sa užasom shvati da mu je jedno oko stakleno...

– Homa – reče jedno oko ne skidajući pogleda sa nje. – Proveri ima li još ka-

kav izlaz.

Ona prenese pogled na drugog. Ogromno telo, širokih ramena i kukova, naduvenog trbuha, glatko obrijana glava iznad japanskog lica. Kretao se iznenađujuće lako za svoju težinu.

– Ko ste vi? – upita ona oštro, nastojeći da savlada iznenadni strah.

– Nije važno – odgovori jednooki. – Gde su Karltonove hartije?

– Karltonove hartije? Kakve hartije? I ko je Karlton?

Jednooki strpljivo uzdahnu, odmahujući glavom.

– Mis Anderson, meni se žuri i zaista nemam vremena za dečje igre. Želim te hartije i dobiću ih. Od vas zavisi na koji način ...

Ona zari nokte u dlanove, uzdržavajući se da ne vrisne. Njen mozak došao je do zaključka koji se sam nadmetao: dobili oni te hartije ili ne, ovo je za nju kraj ... Pogled joj polete prema telefonu na drugom kraju pisaćeg stola.

– Nećete stići do njega – osmehnu se jednooki. Japanac se nećujno vratio i stao korak iza njega.

– Požarne stepenice – reče na nemo pitanje svog druga. Ovaj klimnu glavom.

– Dakle, mis Anderson.

Bilo je važno što više otežati, dobiti što više u vremenu užurbano je proračunavala ona. Feris je rekao da će još jednom doći do nje. Istina, nije pomenio neko određeno vreme, ali je ona zbog nečeg stekla utisak da će to biti oko sedam ...

A sada je bilo ... šest i četrdeset pet.

Petnaest minuta ... mnogo?

Ili malo?

– Hartije – počeo ona nesigurnim glasom – one su u mom sefu u banci ...

zajedno sa pismom koje treba uputiti okružnom tužiocu, ako se meni nešto dogodi. Prema tome, nećete ništa dobiti ako me ubijete ...

– Može biti – klimnu jednooki glavom. – Homa, šta misliš da li ova devojčica govori istinu?

– Laže, kapetane – zabruna Japanac dubokim glasom.

– Eto vidite, mis Anderson – osmeh mu je bio hladan. – Homa je bolji od svakog detektora laži.

– Ko ste vi?

Vremena, samo vremena ... šest i četrdeset šest ... ne, već šest i četrdeset sedam ...

– Ženska nije tako inteligentna kako se priča – cerio se jednooki. – Želi da zna ko smo i ništa drugo.

– Novinarska radoznalost – sleže Japanac ramenima.

Čovek sa staklenim okom kružio je pogledom po prostoriji.

– Ovde ima mnogo hartije – reče zamišljeno. – Moj prijatelj i ja nemamo vremena da to sve pretražujemo. Bolje će biti da nam kažete gde su, mis Anderson. Bolje za vas ...

– Rekla sam vam ...

Šest i četrdeset osam ... Još dva naest minuta.

A šta ako Feris dođe mnogo kasnije? Ili uopšte ne dođe?

Ona odbaci tu strašnu pomisao. Ne, jedini izlaz za nju bio je Ferisov dolazak.

I to što pre ...

– Neće da govori – uzdahnu jednooki. – Homa.

Cereći se, Japanac sa iznenadnom lakoćom obiđe pisaci sto i sčepa je za kosu, podižući je sa stolice. Meri vrisnu od bola i straha, ali joj pogled ponovo odluta prema satu. Šest i četrdeset devet ...

Drugom rukom Homa strže sa nje laku kućnu haljinu ispod koje je bila naga. Dva muškarca se isceriše uživajući u njenom telu.

– Nije loša – primeti jednooki mada više po tvom ukusu, Homa.

– Šteta što nemamo više vremena – progundā Japanać. – Hajde, mala. Govori!

– Rekla sam vam . . . – zacvile ona. – Hartije su u sefu! Nisam valjda luda da ih držim kod sebe . . .

– To smo i došli da proverimo – nasmeja se jednooki. – Spustio se u fotelju i dohvatio flašu viskija sa stola, zagledajući njenu etiketu. Zadovoljno klimnuvši glavom, on poteže dobar gutljaj iz nje.

– U stvari, kad bolje razmislim – reče – nama se i ne žuri toliko, Homa. Možeš se malo poigrati s njom ako baš želiš . . .

Ona sa užasom podiže pogled prema licu iznad sebe. Japanaćeve oči bile su prazne, staklaste.

Bacio je na pod jednim pokretom, tako da je ponovo vrisnula od bola.

Šest i pedeset jedan, hladnokrvno je govorio svetleći brojčanik sata u drugom uglu. Šest i pedeset dva . . .

Homa je laganim pokretima otkopčavao opasač ispod masivnog trbuha. Kao u transu, Meri je buljila u njegovo telo.

»Gospode bože«, prolete joj kroz glavu«, pa on je ogroman, strašan . . .«

– Jedna ženska mi je pričala – nezainteresovano je govorio jednooki – da je Homa pravi ubica kad vodi ljubav . . . možeš onda misliti kako je kada postane zaista grub . . .

Ona jedva otkide pogled od Japanaća. Šest i pedeset četiri . . .

Njen otpor nije trajao kratko, niti je mogao biti duži protiv profesionalnog

sumo-rvača gotovo tri puta težeg od nje. Stegnuvši joj jednom rukom dojke, drugom je raširio njene noge i bacio se svom težinom na nju.

Vrisnula je glasno, prodorno, sklajajući oči . . . još jednom, malo tiše, promuklim glasom . . .

– Možda nisi odabrao najbolji sistem, Homa – primeti jednooki. – To počinje da joj se dopada . . .

Zvono na vratima . . . Meri otvori oči. Šest pedeset deved . . . Feris. . .

– To je on! – uzviknu jednooki skokivši na noge.

Homa je reagovao munjevito. Podigavši gornji deo tela, zadao joj je jedan jedini strahovit udarac ivicom dlana.

Meri Anderson nije ni shvatila šta se dogodilo. Njeno telo se umirilo na podu.

– Idemo! – prosikta Homa navlačeći pantalone. – On neće čekati dugo . . .

Pokreti su im bili hitri, precizni. Nekoliko sekundi kasnije već su bili na požarnim stepenicama, u istom onom trenutku u kojem je Lesli Eldridž udarcem noge stvorio sebi prolaz u čvrstim, hrastovim vratima.

Bacio se na kolena kraj nagog tela žene, ali je i jedan pogled bio dovoljan. Meri Anderson je bila mrtva . . .

Pažnju mu je privukao zvuk motora sa ulice; nekome se žurilo.

U jednom skoku našao se na prozoru, u pravi čas da ispod sebe vidi velika siva kola koja su projurila kroz crveno svetlo na raskršnici.

Usne mu se raširiše u hladan osmeh.

– Ne morate žuriti, gospodo – reče poluglasno. – Neću ići za vama. A i zašto bih? Imam utisak da ćemo se ove noći ponovo sresti . . .

* * *

Iz kola parkiranih u mračnom prolazu između dve zgrade, Lesli je pratio svaki pokret Tabasko Pita koji je nervozno šetkao na uglu sa cigaretom u ustima, mašući velikom mornarskom vrećom u ruci. Bližilo se zakazano vreme za polazak u akciju . . . još minut ili dva.

Minibus koji se zaustavio pred semaforom bio je obojen živim bojama, ali je zato njegova unutrašnjost bila mračna, tako da nije mogao da vidi koliko je mesta bilo zauzeto. Jedna ruka otvorila je vrata i Pit je hitro uskočio unutra. Autobus je ponovo krenuo u trenutku kada se svetlo na semaforu promenilo.

Lesli nije žurio za njim. Negde u dugoj koloni vozila iza autobusa nalazila su se i kola koja će ga pratiti, kao dodatno obezbeđenje. On, naravno, nije mogao znati koja su to kola, ali je zato poznavao rastojanje između autobusa i njih. Moći će da krene tek kada svetlost na raskrsnici ponovo bude zelena.

Motor je tiho zabrundao i kola izjuriše iz prolaza, oštro skrećući udesno. Sada se Lesli nalazio na čelu nove kolone koja je produžila bulevarom Arno. Možda pola milje pred njim bio je minibus, negde iza njega i kola koja su ga pratila.

Pet minuta kasnije bio mu je jasan i cilj minibusa, jer je on krenuo širokim auto-putem prema Berkliju. Nekoliko naglih skretanja u međuvremenu pomoglo mu je da identifikuje i kola koja su išla za autobusom: jedan crni neupadljivi »kadirak« ispod čije se već pomalo zastarele karoserije očigledno skrivao snažan motor.

U ovo doba dana saobraćaj nije bio naročito gust, tako da je mogao da

vozi na bezbednom rastojanju, zahvaljujući dugom nizu svetiljki duž autoputa čija je svetlost jasno pokazivala žive boje autobusa. Ako ga njegovo predosećanje ne vara, trebalo bi da uskoro negde skrene.

Zaista, desetak minuta kasnije autobus, pređe u krajnju desnu traku i pođe prema izlazu, za njim i onaj crni kadirak. Lesli steže zube; biće suviše upadljivo ako i sam pođe za njima, a do sledećeg izlaza ima još najmanje dve tri milje . . .

Usporio je, prateći pogled minibus koji je već prešao na sporedni put i sada povećavao brzinu, nestajući u mraku. Do đavola, ne sme mu umaći.

Postojalo je jedno jedino rešenje i Lesli nije oklevao. Zaustavio je svoja kola uz ivicu puta, ne obazirući se na glasno trubljenje kojim su protestovali drugi vozači. Dohvativši dug, uzan zamotuljak sa sedišta kraj sebe, on iskoči na desna vrata i pogleda preko ograde.

Do trake poprečnog puta ispod nje ga bilo je dvadesetak stopa. Ne suviše . . .

Preleteo je lakim skokom preko ograde i dočeka se nečujno na noge, šireći usne u osmeh. Ako je neko video ovaj skok, pomisliće da ima posla sa samoubicom . . .

No nije bilo vremena za misli o tim nevažnim detaljima. Nije znao koliko daleko će autobus ići ovim putem; biće mu možda potrebna sva njegova snaga i brzina da ga dostigne.

Potrčao je dugim, elastičnim korakom kojim bi se ponosio svaki maratonac, prosto gutajući prostor pred sobom. Koliko će samo morati ovako da trči? Pet milja, deset milja? Sve preko toga bilo bi previše opasno, snaga će mu biti potrebna i za borbu . . .

Što je bilo najgore, morao je zastajati na svakoj raskrsnici, zagledajući sporedne puteve i upoređujući ih sa planom okoline grada koji je bio čvrsto urezan u njegovo pamćenje. Tražio je aerodrom, ili polje koje bi moglo poslužiti kao aerodrom. Veliko polje... tovar koji je noćas polazio prema Galvestonu bio je težak nekoliko tona, to je već znao.

To je najverovatnije bio put koji se pola milje dalje odvajao na levu stranu, prema sportskom aerodromu koji je bio ucrtan na svim planovima. Ako je tako, ljudi iz crnog kadilaka svakako će ostati na raskrsnici.

Lakim skokom prešao je ogradu imanja koje se nalazilo sa njegove leve strane. Do aerodroma se moglo doći i ovuda; ti zločinci toliko su se navikli na kola, da im više ni na pamet ne pada da bi neko mogao pešice poći za njima...

Zastao je iza žive ograde na drugom kraju imanja i zadovoljno se osmehnuo. Njegovo predosećanje nije ga prevarilo: pored glomazne mračne senke velikog aviona videli su se užurbani pokreti ljudi. Jedan kamion se upravo uklanjao od rampe koja je vodila do prostora za teret; drugi je prilazio, ugašenih farova.

»Disciplinovani su«, pomisli Lesli. »Nijednog nepotrebnog šuma... Još uvek ne zaboravljaju na opreznost, što znači da će unaokolo biti i stražara, možda čak i sa pisma«.

U mrklom mraku od čula vida nije imao mnogo korist, pa je zato sklopio oči i pažljivo oslušnuo. Da, pedeset stopa desno od njega, neko se u travi nervozno premeštao s noge na nogu. Sa leve strane nije se čulo ništa, što je značilo da stražarski lanac nije tako gust.

Kao senka, nečujno je krenuo duž žive ograde prema najbližem stražaru, uvlačeći topao noćni vazduh duboko u pluća. Ne, nije bilo poznatog snažnog mirisa velikih pasa; stražar je bio sam.

Sada ga je i video, mračnu senku koja se nervozno pomerala tamo i amo iza retke živice. Gotovo ga je mogao dotaći rukom. Čovekova kosa bila je tamna, što je značilo da to svakako nije Pit. Uostalom, za njega je svakako bio predviđen drukčiji posao...

Tanko svilenko uže koje je Lesli izvuкао iz svog zamotuljka u deliću sekunde postalo je omča za vešanje koja je nečujno poletela kroz vazduh i pala stražaru oko vrata.

Sve je bilo gotovo veoma brzo, bez ijednog nepotrebnog šuma. Put prema avionu bio je otvoren.

No Lesliju se nije žurilo. Razmotavši svoju opremu on zbaci odeću sa sebe i nemarno je gurnu u podnožje živice. Bilo je vreme da posao u svoje ruke preuzme ninda...

Hitrim pokretima navukao je na sebe crni svileni kostim sa kapuljačom i po njemu rasporedio čitavu zbirku sitnih metalnih predmeta koji su u njegovim rukama postajali smrtonosno oružje. Široki kožni opasač oko struka s lakoćom je držao dugi katana, samurajski mač u raskošno ukrašenim koricama, delo majstora srednjovekovnog Japana čija je tajna obrade čelika bila nepovratno izgubljena.

Ali je to oružje i dalje služilo svakoj ruci koja je umela da gospodari njim i Lesliju se pokatkad činilo da iz fino obrađenog čelika koji se i u mraku plavkasto presijavao, u njegovu ruku, u čitavo telo, prelazi životna energija koja mu može nadoknaditi svaki gubitak snage zbog zamora, iscrpljenosti, ranjavanja.

Nije bilo vremena za žurbu...

Ova pomalo kontradiktorna izjava davala je nindama ogroman deo prednosti koju su imali nad prosečnim ljudima. Ninda je uvek pažljivo i do detalja planirao svaki svoj korak, predviđao različite reakcije protivnika i ono što će on učiniti u svakoj mogućoj prilici. Upravo zato je Leslie munjevito reagovao, ne zbog toga što je u deliću sekunde doneo neku odluku (mada je i to mogao, ako zatreba), već zato što je situacija u kojoj se zatekao bila već zamišljena u njegovim pripremama i iz nje unapred određen najbolji izlaz.

Dakle, da bi čovek bio brz, bilo mu je potrebno mnogo vremena za pripremu... Čovek koji na neku situaciju nije spreman biće prinuđen da zastane, razmisli, potraži rešenje; u poslu kojim se bavio Leslie Eldridž svaki takav trenutak oklevanja mogao je značiti smrt...

Duboko je udahnuo vazduh nekoliko puta, ispunivši pluća i krv kiseonikom, dodatnom energijom koja mu veoma brzo može zatrebati, a onda se nečujno probio kroz živicu i zakoračio preko kratke trave aerodroma, nevidljiv na mračnoj pozadini za ljude oko aviona.

Vođe ove operacije nalaziće se u neposrednoj blizini rampe za utovar, kontrolišući orlovskim okom svaki preneti sanduk. Tamo je dakle, i on morao stići...

Ali...

Zastao je i skliznuo na travu, kao zmija, posmatrajući prostor oko sebe suženim očima.

Jedan prav, vitak stub nazirao se u tami dvadesetak stopa desno; još jedan takav nešto dalje levo. Kakvi su to stubovi na ravnoj površini aerodroma? Zar oni ne ometaju pilote koji svaki lep dan koriste za novih nekoliko časova

leta u svojim malim sportskim avionima?

Postojao je samo jedan odgovor: ti stubovi su tu bili samo privremeno, i uskoro će biti uklonjeni.

To je značilo da i oni igraju neku ulogu u planovima krijumčara oružja...

Priljubljen uz travu, Leslie odgmiza do bližeg stuba, proučavajući ga oštrim pogledom. Duž svih deset stopa njegove visine naslućivale su se pravilno poredane okrugle izbočine.

Naravno...

Morao je odati priznanje svojim protivnicima, što se, uostalom, i slagalo sa kodeksom ninda. I to je bio jedan od razloga što su oni postajali nepobedivi borci: kod njih nikada nije bilo prezira prema suparniku, niti onog osećaja nadmoćnosti koji često odvodi u neopreznost.

Fotočelije. Veoma lukavo smišljeno.

Običnom čoveku svakako bi promakao dugi niz stubova poredanih u nepravidnom krugu oko aviona i on bi neoprezno prošao između njih. Negde u blizini pažljivi osmatrač to bi svakako registrovao na svojim uređajima i uzbunio dobro naoružane stražare. Lukavo, veoma lukavo...

Rastojanje između pojedinih zraka infracrvene svetlosti bilo je suviše malo da bi se mogao provući između njih. Naravno, deset stopa nije bila prevelika visina za skok, ali ne u ovim uslovima, kada nije imao prostora za dovoljno dug zalet.

Još uvek je bilo vremena za razmišljanje i Leslie Eldridž je umeo da ga iskoristi. S obzirom na kružni raspored fotočelija, moralo je postojati više izvora nevidljive svetlosti. Negde na tom krugu nalazi se uređaj koji je sve to kontrolisao i čovek čiji je zadatak bio da prati njegov rad.

Još jedno zrnce mudrosti koje je ninde učinilo nepobedivima: u svakom lancu postoji jedan beočug slabiji od ostalih. Samo ga treba pronaći...

Iz omanjeg džipa parkiranog na sredini između dva stuba, stotinak stopa dalje, po obimu kruga nije dopirao nikakav šum, ali Leslija to nije zavaralo; unutra se svakako morao nalaziti najmanje jedan čovek.

Tuda više nije bilo teško proći, ali se već postavljao novi problem: najuži krug oko aviona bio je osvetljen: slabo, ali ipak osvetljen zelenkastom svetlošću koja je dopirala kroz debeli pleksiglas pilotske kabine, visoko iznad zemlje.

Procenjivao je pogledom rastojanje. Ako se provuče ispod džipa, ostaje mu tridesetak stopa do duboke crne senke pod avionom. Neće biti teško prišunjati se širokom otvoru na zadnjem delu koji vodi u prostor za teret, verovatno bi čak uspeo da se neviđen provuče i pored ljudi zauzetih unošenjem sanduka. Samo, da li je to baš neopodno?

I šta da učini ako i uđe u prostor za teret? Veza sa pilotskom kabinom svakako je postajala, ali su vrata morala biti čvrsto zatvorena. Štaviše, kada avion jednom bude u letu, protiv svakog ko bi pokušao da uđe u kabinu biće i vazdušni pritisak sa druge strane vrata. Nije bilo ni razloga ni potrebe da se prostor za teret drži pod pritiskom; unutra će biti đavolski hladno... i đavolski malo kiseonika na visini od dvadesetak hiljada stopa.

Jedna ogromna crna kola ugašenih farova prilazila su preko polja, pravo prema džipu kraj kojeg je ležao. Da li to dolaze oni glavni?

Podvukao se pod vozilo, ne stvarajući nikakav šum. U poslednji čas, jer

kola su se zaustavila gotovo na mestu na kojem je do maločas ležao. Njihova vrata su se otvorila.

– Moraće kroz džip, pukovniče – reče neko šapatom. – To je jedini prolaz kroz barijeru...

Pukovnik?

To je mogao biti samo čovek koga je tražio. Pukovnik Džefords!

Međutim, oko njega je bilo suviše stražara. I pukovnik je bio oprezan...

I ta mogućnost je bila predviđena Leslijevim planom. Iskotrljao se ispod džipa i pognut nisko nad tle potrčao u pravcu aviona. Bili su mali izgledi da ga neko zapazi; sada kada je pažnja ljudi u blizini zaokupljena dolaskom velikog šefa...

Sa kratkim nožem koji mu se stvorio u ruci kao mačka se uzverao uz kratke lestve koje su vodile u unutrašnjost aviona, u prolaz do kabine.

Došao je trenutak kada mu je potrebno i malo, veoma malo sreće... jer, sve se ipak nije moglo isplanirati...

* * *

Tabasko Pit na trenutak zastade da obriše znoj sa čela i neupadljivo se obazre oko sebe.

»Budalo jedna«, prekori sebe u mislima. »Ne misliš valjda da će ti uspeti da vidiš Leslija u ovom mraku?«

– Šta si stao! – prosikta neko iza njegovih leđa. – Hajde, boga mu!

Novi kamion je već prilazio unatrag i dva čoveka u njemu držala su sanduk, čekajući da ga neko sa zemlje prihvati. Pit i čovek s kojim je radio u paru hitro ga dograbiše i ujednačenim korakom poneše u slabo osvetljenu unutrašnjost aviona, stavljajući ga na sve veću gomilu sličnih sanduka koju

su tri čoveka vešto osiguravala od pomeranja u toku leta.

»Još samo dva kamiona«, pomisli Pit. »Ovo će brzo ići, boga mu«. Da li će Les imati dovoljno vremena da se približi, stražari su na sve strane, to sam već video.

A tu je i ta prokleta barijera sa fotočelijama!

– Idemo, idemo! – grozničavo je šaputao Lister gotovo Pitu na uho. – Koji ti je đavol, Tabasko? Nisi se valjda umorio?

Gotovo nesvesno, Pit je otezao posao u želji da svom prijatelju da što više vremena da se približi, ali to kod Listera nije moglo da prođe. Zamahnuo je pesnicom Pitu ispred nosa.

»Bilo bi lepo da ga sad zgrabim i zadržim«, mislio je Pit. »Možda i to ne bi bio loš način da dobijem u vremenu. Ali...«

Ali je veoma dobro znao da ovi ljudi tako nešto neće dozvoliti. Obračun sa svakim ko pokuša da omete njihov posao biće brz. I nemilosrdan.

Promumlavši nešto, Pit prihvati još jedan sanduk sa kamiona, čiji motor zabrunda da bi ga pomerio nešto dalje. Prilazio je sledeći kamion, takođe sa dva čoveka koja su već držala novi sanduk u rukama.

Pretposlednji. »Još najviše šest-sedam minuta«, računao je Pit žureći po svoj teret.

»Uostalom«, umiri sebe, »uzalud lupam glavu. Ako je Les uspeo, utoliko bolje. Ako nije, ja ostajem uz teret još dovoljno vremena; biće načina da ga obavestim gde se nalazi i kome je namenjen...«

Tačno pet minuta kasnije posao je bio završen i rampa aviona počela lagano da se diže, zatvarajući ulaz u prostor za teret. Pit se još jednom oprez-

no osvrte oko sebe. Sada će ih verovatno povesti napred, prema kabini, bar one koji su određeni da prate teret do Galvestona.

– U redu, momci! – prosikta Lister. – Skači u kamione!

Pit se trže. Da li je dobro čuo?

– Šta čekaš, do đavola? – progovori mu neko šapatom kraj uha, jedan od stražara koji su sve vreme motrili svaki njihov pokret. Cev njegove puške bila je oborena prema tlu, ali mu je zato prst bio na obaraču. Pit sleže ramenima i okreće se od njega.

– Hej, Lister!

– Šta hoćeš?

– Do đavola, meni su rekli da pratim teret do Galvestona i dalje, brodom. Ja sam mornar, boga mu, zato me je Dač i uzeo za ovaj posao.

– Plan je izmenjen – isceri se Lister u mraku. – Niko od nas ne ide avionom, bar ne ovim. Drugi avion nas čeka u blizini, stići ćemo u Galveston možda čak i pre ove teretne krtije. Naravno, ako nas ti ne budeš zadržavao, prokletstvo! Ulazi u taj kamion i zaveži!

Pit je napeto razmišao. Naravno, to je moglo biti istina, ali se njemu činilo da u Listerovom glasu naslućuje i lažni prizvuk.

Leđa mu se iznenada ohladiše, iako je bio ubeđen da tako nešto nikada više neće osetiti.

Les je bio u pravu, do đavola! Ovo je bila zamka!

Iza njega škljocnu zatvarač stražareve puške.

– Ideš, ili ne ideš? – cerio se Lister.

Pit sleže ramenima i pognute glave pođe prema kamionu. Gotovo je fizički osetio da se stražar iza njega opustio, misleći da je sve ponovo u redu.

Okrenuo se na jednoj nozi kao mačka, zadavši drugom strahovit karate

udarac odozdo naviše u trbuh stražara, koji samo zajeca i pade na leđa. U Listerovo iznenađeno lice sruči se ogromna pesnica i Pit oseti zadovoljstvo na zvuk krckanja kostiju njegovog nosa.

Još jedan korak i on šmugnu ispod ogromne telesine aviona, u nekoliko skokova našavši se na pravcu koji je vodio u mračnu šumicu na drugoj strani, jedini izlaz za njega.

Nadao se da je dobro procenio šta će banditi smeti da urade, a šta neće. Inače...

– Ne pucaj! – začu nečiji glas iza sebe. – Baci tu pušku, budalo! Hari! Melden... Torens! Za njim!

Jedna mračna prilika iskrсну ispred Pita, ali njegov juriš sada nije moglo ništa više da zaustavi. Čovek odlete u stranu kao da je stao pred zahuktalu lokomotivu. Na bleđoj svetlosti mutno zablista dugi nož koji mu je izleteo iz ruke.

Pita su već prve grančice šibale po licu. »Izvukao sam se«, pomisli. »Ali... šta je sa Lesom?«

Veoma dobro je znao da će ljudi pročešljati svaku stopu ovog terena u gustom lancu. Za izdaju kod njih je postojala samo jedna kazna – smrt...

Duboko udahnuvši nekoliko puta Tabasko Pit odabra pravac koji će ga za najkraće vreme odvesti najdalje od malog sportskog aerodroma. Potrčao je dugim, sigurnim korakom koji ga je svakog sekunda nosio dalje od gonilaca. Opasnosti jedva da je još i bilo, ali on nije zastajao.

Lesu će ipak najbolje pomoći ako se ukloni odavde, upropašćavajući tako situaciju za nindu. Dvojica ljudi mogu biti dobar tim – ali je jedan čovek tu još uvek u prednosti.

A naročito ako je taj čovek ninda...

* * *

Skrovište na koje je Lesli Eldridž naišao bilo je kao stvoreno za njega; uski prostor, sličan plakaru, u kojem se za vreme normalnijih letova od ovoga svakako nalazila hrana za posadu, što je potvrđivala i zaostala oprema. Ovi ogromni avioni bili su građeni za duge letove sa velikim teretom i posadom od pet ljudi kojoj se morao obezbediti bar minimum udobnosti za to vreme.

Za relativno kratak let do Galvestona sve to nije bilo potrebno i bilo je malo izgleda da će neko uopšte otvoriti vrata ove prostorije. Ipak, Lesli je u ruci držao svoj kratki bodež, siguran da će uspeti da pogodi pre nego što bilo ko uspe da dâ znak za uzbunu.

Nekoliko ljudi je užurbanim korakom prošlo tamo-amo iza vrata, prema pilotskoj kabini i natrag, ali je trenutak kasnije sve to prigušilo zavijanje snažnih motora. Priprema nije trajala dugo; sporo i dostojanstveno, avion je zaokrenuo i počeo da ubrzava duž poletno-sletne staze sa čvrstom podlogom koja će mu biti jedva dovoljna da se uzdigne, iako je nosio svega petnaestak odsto svog uobičajenog tereta.

Lesli potraži udobniji položaj u uskom prostoru kada se avion odvojio od zemlje i strmo krenuo naviše, u mračno nebo. Srećom, to neće trajati dugo... za kratko vreme avion je mogao postići visinu dovoljnu da se pređe Sijera Nevada.

U trenutku kada je avion motora zapreo mirnije i letelica zauzela svoj prirodni, horizontalni položaj, Lesli odlučno odgurnu vrata svog skrovišta. Njegov trenutak je dolazio...

Nečujno je koračao po podu koji je podrhtavao od vibracija, neobičnih za

one koji su navikli na savršenu zvučnu izolaciju putničkih aviona. Nekoliko koraka dalje, u hodniku, nalazila su se vrata prostorije za posadu iz koje se zatim uspinjalo na jedan nivo više, u pilotsku kabinu.

Lesli na trenutak zastade, pokušavajući da u mislima rekonstruiše korake koje je čuo ispred vrata. Odmahnuo je glavom; sav taj račun nije bio pouzdan, jer nije bilo načina da dozna koliko je ljudi bilo u avionu pre njegovog ulaska.

Bilo bi najbolje da jednostavno uskoči u kabinu sa katanom u ruci i hitro zada dovoljan broj udaraca; međutim, tu, među posadom, nalazio se i Tabasko Pit...

Duboko je udahnuo i lupio nogom u vrata u visini brave. Čvrsti lim sa treskom je iskočio iz ležišta i Lesli se jednim skokom nađe u uskom prostoru sa mačem u ruci.

Četiri fotelje duž zidova bile su prazne!

Nemoguće da su svi stali u pilotsku kabinu! Ili je neko odlučio da ovoga puta lete samo pilot i kopilot, eventualno navigator?

Nije bilo vremena za razmišljanje da li se radi o zamci. Kroz otvor u podu pilotske kabine do kojeg su vodile lestvice svakako se morao čuti tresak razbijenih vrata. Lesli kao mačka polete naviše, vrativši katana u korice. Ljudi u kabini morali su biti vezani pojasevima; to će mu dati dovoljno vremena za akciju...

Međutim, pojasevi su ležali nemarno odbačeni na prazna sedišta od kože obasjana zelenkastom svetlošću instrumenata sa table. Jedna crvena lampica zatreperi i glomazna poluga ispred pilotovog sedišta lagano se pomeri sama od sebe, praćena istom

takvom polugom na drugoj strani aviona. Lampica se poslušno ugasi i Lesli oseti jedva приметnu promenu u kursu aviona.

Automatski pilot!

Zamka!

Nije bilo razloga da pretražuje ogromni avion; tamo neće naći nikoga, u to je bio čvrsto uveren. Uleteo je u zaista vešto smišljenu zamku iz koje...

Iz koje će se veoma teško izvući!

Pogled kroz široko polukružno okno od pleksiglasa nije pomagao; iza njega je bio samo mrak ponegde presečeni belim pramenovima oblaka. Altimetar je bio nemilosrdan: dvadeset hiljada stopa.

Haragei...

Gotovo fizički Lesli je u prostoru iza i ispod sebe osetio pretnju čiji se intenzitet iz sekunda u sekund povećavao. Tamo se nalazi smrt...

Lesli Eldridž laganim pokretom smače kapuljaču sa lica na kojem se nije pomerila nijedna crta. Spustio se u udobnu fotelju navigatora sa svoje desne strane; sva njegova energija sada se morala usmeriti na razmišljanje...

Negde u ogromnom prostoru za teret nalazi se jedan drveni sanduk, potpuno isti kao i oni oko njega, puni municije. A u tom sanduku je dovoljno eksploziva ili zapaljive smeše da osvetli nebo nad Sjevernom Nevadom u trenutku kad aje aktivira nemilosrdni satni mehanizam.

Koliko je vremena imao?

Haragei je govorio ne mnogo, ali ne i premalo... neposredna opasnost nije pretila, ali je svaki pokret kazaljke tu opasnost povećavao i približavao.

Ima li dovoljno vremena da pretraži skladište i pronađe pravi sanduk?

Ne.

Da li će biti vremena da pokuša da spusti glomazni avion na najbliži aerodrom? I gde? Las Vegas?

Predaleko...

Zelena lampica na radio-uređaju nije svetlela. Njegovi protivnici svako nisu prevideli tako očiglednu mogućnost: uređaj je bio neupotrebljiv, to nije pokušao čak ni da proveriti.

Kao što nije gubio vreme u traženju padobrana na mestu gde bi trebalo da se nalaze. Bio bi to suviše jednostavan izlaz...

Osmehnuo se. Njegovi protivnici upali su i u sopstvenu zamku, otvarajući mu samo jednu jedinu mogućnost za spasenje. Minimalnu, istina, ali ipak mogućnost. I to je bila greška... zamke koje je on sam planirao takvu mogućnost nisu poznavale...

Nikada nije pilotirao ovako velikim avionom, ali tu neće biti mnogo problema...

Pod uslovom da na vreme uspe da isključi automatskog pilota koji je poslušno sledio unapred programiranu putanju u gornjim slojevima atmosfere, čvrsto držeći ogromnu masu pod svojom kontrolom.

Uređaj se mogao lako uništiti, naravno, ali to ne bi bilo rešenje: svaki nekontrolisani impuls koji bi krenuo prema servouređajima aviona mogao je doneti katastrofu.

Automatske uređaje nije bilo teško isključiti... Lesli priđe prolazu između dveju fotelja pred komandnom tablom.

Nije ga iznenadilo što se ništa nije dogodilo kada je pomerio minijaturni prekidač automatskog pilota. Tu mogućnost su njegovi protivnici svakako predvideli.

Srećom, jedno nisu mogli da znaju: on je elektroniku poznavao mnogo bolje nego što se moglo očekivati...

Vešti prsti hitro su skinuli poklopac sa uređaja; on je suženim očima proučavao splet raznobojnih tankih kablova i štampanih kola. Da, to je ovo mesto...

Osmehnuo se i seo u sedište pilota. Avion je sada bio pod njegovom kontrolom i poluga pod rukom naglo je oživela. Sigurnim pokretom pomerio je unapred, obarajući nos aviona naniže.

Što pre dole. I desno, još desno...

Tamo, među ostrim planinskim vrhovima nalazilo se najbliže mesto gde je mogao spustiti ovako veliki avion. Dolina smrti...

Ali će za njega biti Dolina života ako taj očajnički plan uspe...

Farel zimljivo uvuče glavu u visok krzneni okovratnik pilotske jakne. Ovi helikopteri nisu nimalo udobni i pored svoje brzine, jedinog razloga zbog kojeg je odabrao upravo ovakvu mašinu. Baci iskosa pogled na Homu; on je seдео samo u košulji, nepokretnog lica, sa komandama helikoptera u ogromnim šakama. Kako njemu nije hladno?

Zadovoljno je posmatrao zelenkasti ekran radara pred sobom. Svetla tačka koja je predstavljala transportni avion još uvek je bila tamo gde je i trebalo da bude: nekoliko milja ispred i desetak hiljada stopa iznad njih. Proverio je instrumente; let nije odstupao od programiranog kursa.

Sve se odvijalo prema njegovom planu... i uskoro će biti gotovo...

– Šta misliš – isceri se gledajući u Homa – šta on sada radi?

Homa je očigledno mislio upravo o tome, jer nimalo nije oklevao sa odgovorom.

– Razmišlja, kapetane. I traži izlaz.

– Neće ga naći – nasmeja se Farel. Homa odmahnu glavom.

– I ja to sebi neprestano ponavljam, ali...

– Ali? – Farelove obrve se skupiše. – Ne govori gluposti, Homa! Sem ako te tvoje proklete japanske ninđe ne umeju da lete!

– Nisam nikada čuo da bi mogli – ozbiljno reče Homa i Farel ga pažljivije pogleda. Ne, nije se šalio, do đavola!

– Ti još uvek nisi siguran da smo pobedili? – upita tiho.

– Naravno. On još nije mrtav, zar ne?

– Nije – osmehnu se Farel i baci pogled na sat. – Ali će biti... za tačno petnaest minuta i četrdesetak sekundi...

– Onda ću verovati – ravnodušno reče Homa. – Jer, dok je živ, on je opasan, ne zaboravi to, kapetane!

– Prokletstvo, počecu da verujem da si postao sujeveran, Homa – prasnu Farel. – Nijedan čovek se ne može spasiti iz tog aviona... pa čak i kada bi mu uspelo da isključi automatskog pilota i sam preuzme upravljanje... u ona tri sanduka nalazi se dovoljno napalma da spali čitav grad, a ne jedan avion, boga mu!

– Videćemo...

Farel sleže ramenima i gurnu cigaretu u usta. Već treća otkako su poleтели. Do đavola, nije valjda i on postao nervozan?

Zaslepljen plamičkom upaljača, na trenutak nije verovao svojim očima. Svetla tačka na ekranu radara naglo je skrenula sa kursa prema zapadu i počela da se spušta sve niže. Farel zinu.

– Homa... – reče prigušeno. – Vidi!

– Proklet bio! – s mržnjom procedi Japanac. Jedan pogled bio mu je do-

voljan da shvati šta se dogodilo. – Uspelo je da preuzme komande i sada pokušava da sleti!

Farel je napeto razmišljao, a onda se ledeno osmehnu.

– Gde? Svud oko nas su planine; nema ravnog mesta da zalepiš poštansku marku!

Homa jednom rukom dohvati isprestavijanu kartu i baci pogled na kompas.

– Ima.

– Gde, do đavola?

Glomazni Homin prst pokazivao je jedno mesto na karti. Farel se naže prema njemu.

– Dolina smrti?

– Da. Tu ima dovoljno peska da sleti čitava eskadrila. Momak je pametan...

– Neće imati vremena – režao je Farel. – Ne može stići tamo pre nego što napalm bude aktiviran!

– Pogledaj bolje, kapetane...

Svetla tačka sve brže je klizila prema ivici ekrana. Ogromni avion dodavao je svoju inerciju snazi motora koji su ga nezadrživo vukli naniže, prema usijanom, otrovnom tlu Doline smrti. Farel glasno opsova i ostrim pokretom ruke podiže poklopac koji je skrivao dva crvena dugmeta.

Protivavionske rakete. Ipak je bio u pravu što je insistirao da helikopter bude naoružan, iako su svi gundali zbog troškova. Te dve rakete predstavljale su dodatno osiguranje koje će mu sada dobro doći...

Homa odmahnu glavom.

– Ovaj helikopter je brz, kapetane, ali ga ne možemo stići pre nego što sleti. Zaboravljaš da nam je Maunt Vitni na putu i da moramo da zaobilazimo oko vrhova.

Farel besno zalupi poklopac.

– U pravu si do đavola! Put koji će on preći za deset minuta nama će oduzeti gotovo čitav sat! Prokleti ninda!

Izraz na Hominom licu promeni se po prvi put. Debele usne raširiše se u osmeh.

– Ko je ipak bio u pravu, kapetane?

Farel progunda nešto, trljajući nervozno dlanom stakleno oko koje ga je žuljalo kad god nešto nije išlo po njegovom planu.

Buljio je u ekran sve dok svetle tačke nije nestalo sa njega. Avion je sada bio u senci visokih planinskih vrhova oko kojih će helikopter morati oprezno da obiđe.

Naravno, ostala je još jedna nada: da će napalm progutati sve pre nego što ninda uspe da sleti i udalji se od aviona. Škrgućući zubima bacio je pogled na sat, potom na kartu.

– Sleteće – mirno reče Homa – ali neće stići i da izađe ako ne bude žurio ...

– Kako to znaš, do đavola? – obrecnu se Farel.

– Jednostavno znam – sleže Homa ramenima – ali ne pitaj kako, kapetane, ne bih umeo da ti odgovorim ...

Helikopter oprezno zaobiđe poslednji vrh i pod njima se ukaza mračna površina jezera Oven. Tle se odatle strmo spuštalo prema Dolini smrti i Homa sigurnom rukom povede čeličnu pticu naniže. Farel je buljio u svoj sat ...

– Uskoro ćemo znati, kapetane – tiho reče Homa. – Još desetak minuta ...

Orijentišući se prema karti, Homa je procenjivao u koji deo duge, uske doline se mogao spustiti avion sa nindom. Gotovo stotinu milja dužine te užasne pustinje nije bilo malo, čak i sa visine sa koje je on osmatrao.

– Tamo – reče Farel stisnutog grla. –

Vidiš?

Na mračnoj osnovi pešćane doline, duboko pod njim nešto je crvenkasto svetlucalo, kao davno ugašeni požar.

»Što i jeste«, pomisli Farel. Plamen napalma liznuo je svakako visoko u vazduh, stvarajući ogromnu vatrenu kuglu, ali je sada sve to već ugašeno. Ostali su samo usijani ostaci konstrukcije aviona.

– Sleti što bliže avionu – reče suvog grla. Homa odmahnu glavom.

– Ne.

– Zašto, do đavola?

– Kuda žurimo, kapetane? Ako je on mrtav, nema razloga za to ... a ako je živ, onda nas čeka negde u blizini. Zašto bismo mu još i mi pomagali u tome?

Vođen sigurnom rukom helikopter zalebde nad usijanim ostacima koji su vatrom, nalik paklenoj, osvetljavali pesak pocrneo od čadi u širokom krugu oko olupine.

Farel odmahnu glavom.

– Niko ovde nije mogao ostati živ, Homa.

– Niko ko je bio u avionu – klimnu Japanac glavom. – A šta ako je uspeo da izađe na vreme?

– Nije mogao da stigne daleko – isceri se Farel. Ruka mu nesvesno skliznu na revolver u futroli.

Homi to nije promaklo.

– To ti protiv njega neće pomoći, kapetane – reče tiho.

Nešto u glasu Japanca natera Farela da se strese od jeze. Prokleti ninda ...

– U redu – reče sa uzdahom. – Da te poslušam, iako se kladim u svoj deo da je ninda već davno mrtav. Sletećemo u blizini ostataka i sačekati jutro pre nego što ih pretražimo. Zadovoljan?

– Da. Čekaćemo jutro . . .

* * *

Po glatkom, sitnom pesku gmizala je senka stenovitog horizonta, sve bliže i bliže njegovim umornim očima.

Kombinacija fiktivnog kretanja sunca prema zapadu i njegovog spuštanja prema horizontu dala je čudan efekat. Senka nije progutala njegovo izmučeno telo, ono je ostalo osvetljeno blistavim zracima. S malo napora mogao je nazreti mutnu sliku svog lica u velikoj razlivenoj lokvi krvi koju pesak nikako nije uspevao da upije . . .

»Ako noć ne stigne brzo«, pomisli ninda, »ja ću umreti . . .«

Prošlo je mnogo sati od trenutka kada su točkovi aviona nezgrapno dotakli ovaj isti glatki pesak, donoseći na trenutak nadu. Ali je u trenutku kada se iz zadnjeg dela aviona čuo zvuk nalik uzdahu džina ogromna ptica još uvek strašnom brzinom jurila po tlu . . .

Morao je napolje. Odmah . . .

Bila je to mogućnost sa kojom je računao, srećom. Otvor za slučaj opasnosti korak iza njega bio je slobodan. Zatvorivši oči da ih ne sprži vatrena kugla u koju se pretvorio zadnji deo aviona, on je iskočio, stežući korice sa mačem u desnoj ruci.

Brzina kojom se avion kretao ponela je njegovo telo u kratkoj paraboli prema tvrdom tlu. Sreća je htela da neka neravnišina skrene džinovske točkove aviona dalje od mesta gde je pao, tako da je vatrena kugla prošla dovoljno daleko da ga ne sprži.

Leteo je po oštrom pesku još nekoliko stopa, osećajući kako gubi kožu sa ruku i kolena. Ipak, sve je još uvek bilo u redu . . .

A onda je sva ona municija u skla-

dištu eksplodirala praktično odjednom, raznoseći na sve strane oštre krhotine koje su se kao noževi zarile u Leslijevo telo. Učinio je ono što nikada ranije nije: zaurao od užasnog bola.

Stežući zube, golom rukom je istrgao usijani komad metala iz desnog ramena, koprcajući se po tlu. Odeca na njemu je gorela, pod rukom kojom je zderao svilu sa sebe osetio je druge, sitnije krhotine zarivene u butine.

Ali je telo ipak izdržalo i on je uspeo da se uspravi, osvetljen plamenom koji je sada već dogorevao. Duboko je udahnuo, koristeći davno naučenu lekciju kontrole nad sopstvenim telom. Bol od opekotina i rana nestajao je blokiran svesnim naporom, mlazevi krvi prestali su da cure iz mračnih otvora na ramenu i butinama . . .

Lesli Eldridž, ninda, bio je spreman na novu borbu. To je potvrđivao i katan koji se zlokobno podigao, presekkavši vreli vazduh sa karakterističnim šumom . . .

»Da li su ubeđeni da sam mrtav?«, mislio je. »Ili će još jednom doći da bi se uverili u to?«

»Doći će«, govorio je jedan glas u njemu; glas razuma koji je hladnokrvno analizirao sve činjenice koje su ga dovele do usijanog tla Doline smrti. Zamka u koju je upao bila je isplanirana sa čudesnom veštinom; čovek koji je sve to smislio neće ništa prepustiti slučaju . . .

Nekoliko trenutaka posvetio je pregledu sopstvenog tela. Nijedna povreda nije bila fatalna, ali . . . njihov krajnji zbir mogao je postati fatalan, ako uskoro ne dobije pomoć . . .

Stežući zube previo je najteže rane ostacima svilenog kostima, nag čovek između zvezda i peska pustinje koji se još nije ohladio od dnevne žege na-

javrelijeg mesta na planeti Zemlji.

Kuda sad?

Odgovor je već znao. Zapad. Tamo je bilo vode, a u planinama se nalazi nacionalni park Sekvoja. Tu će naći ljude ... i život ... Krenuo je čvrstim korakom, stiskajući mač u ruci i osećajući kako hladni metal prijatno osvežava opečene prste. Na Zapad ...

Tiho zvrjanje helikoptera upozorilo ga je na opasnost mnogo pre nego što je ugledao njegova crvena poziciona svetla. Helikopter je dolazio iz istog pravca kojim je i sam doleteo; nije bilo sumnje da se u njemu nalaze ljudi koji žele njegovu smrt ...

Nije bilo opasnosti da će ga ugledati ovde, u mrklom mraku, gotovo već dve milje od ostataka aviona. Slegao je ramenima i krenuo dalje, istim odlučnim i čvrstim korakom koji je, međutim, angažovao svu preostalu snagu žilavog tela. Opasnost neće biti do jutra ... ali će zato dan doneti dvostruku opasnost ...

Sunce ...

Čak i kada bi njegovo telo to moglo izdržati, on ne može da hoda čitav dan pod nemilosrdnim zracima koji su se odbijali od usijanog peska. Sunce će iz njegovog tela izvući i poslednje atome vlage; smrt od dehidracije biće isto tako sigurna kao i smrt od metaka ako ga potera iz helikoptera dostigne.

I ponovo je postojao samo jedan odgovor: mora naći skrovište, zaklon koji će ga istovremeno štititi od sunca i od progonitelja ...

Neravnina, udolina, nagomilanih stena bilo je svuda oko njega. Nesreća je bila u tome što će ljudi iz helikoptera svako takvo skrovište pažljivo pretestiti. I njima će biti jasno da je krenuo na zapad, jer ostale strane sveta nisu pružale nikakve mogućnosti da sam

čovjek preživi. Ako bude potrebno, potražiće pomoć putem radija; lako se može dogoditi da do večeri na njegovom tragu bude dvadeset ili trideset ljudi ... i ko zna koliko džipova i helikoptera ...

Mesto je izabrao pažljivo, usred širokog prostora prekrivenog svetlošću tim peskom koji je smrdeo na sumpor, daleko od svakog zaklona koji bi mogao privući gonioce. Stežući zube zario je ispečene ruke u pesak i počeo da kopa, pažljivo slažući gomilice oko sebe. Srećom, nije bilo potrebno suviše vremena za to; jutro će ga zateći u zaklonu koji neće dozvoliti da ga otkriju iz vazduha, ali ...

Ali još uvek nije znao da li će tanki sloj peska biti dovoljan da ga zaštiti od sunca, iako je razum već govorio da neće. Pesak je bio vreo i čitavu stopu ispod površine, prema tome ...

I zaista, još od ranog jutra, temperatura peska neizdržljivo je rasla, izvlačeći i poslednje kapi vlage iz njegovog tela. Čudno, prijatno se osećao jedino tamo gde je krv lagano curila iz rane na ramenu donoseći olakšanje i osveženje. Iako je znao da ga svaka kap krvi dovodi korak bliže smrti ...

Ležao je na leđima, zatvorenih očiju, ali je usijana kugla sunca probijala kapke i pekla mrežnjače. Podizao ih je tek kada bi u blizini začuo zvuk motora helikoptera koji je u širokom pojasu marljivo pretraživao teren, ne propuštajući nijedno mesto koje bi moglo ponuditi bilo kakav zaklon.

»Ipak su suviše samouvereni«, mislio je Lesli u trenucima kada bi ga bol i žeđ vratili svesti. »Nisu hteli da traže pomoć, jer misle da i sami mogu da izađu na kraj sa mnom ... I to ih staje vremena, jer moraju oprezno da pretražuju svaki zaklon između ostataka

aviona i planine... a dotle je još najmanje deset milja...»

Dan je tekao užasno sporo, a teški minuti ispijali su mu snagu koliko i sunce. Ipak, ono je već bilo blizu neravnih stenovitih vrhova, uskoro će zaći, donoseći bar nešto olakšanja...

Oprezno je pomorio otupele udove i iznenadio se koliko sporo reaguje... izgubio je suviše krvi i vlage iz tela...

Čak i kada stigne noć, hoće li imati snage da se probije do vode... do drveća?

Ne. Neće imati...

Suve, ispucale usne otkriše zube u nečemu što je trebalo da bude osmeh.

– U redu, gospodo – promrmlja ninda. – Moraćemo to ranije da okončamo. Potreban mi je vaš helikopter... sem toga, potpuno mi je svejedno hoćete li me ubiti vi ili sunce... ako ne uspem da ga se dokopam...

S mukom se ispravio razbacujući pesak oko sebe, naročito oraj vlažni, tamni, natopljen njegovom krvlju. Nasred ove žute ravnice to je moralo biti upadljivo... sem ako ti ljudi u helikopteru nisu slepi.

Nagnuo se napred, izvukao katana iz korica i strpljivo ga kamuflirao slojem peska na pažljivo odabranom mestu. Korice je gurnuo malo dalje u pesak, tako da iz njega viri samo vrh. Neka pomisle da je katana još uvek u njima...

Onda je ponovo legao na leđa i sklopio oči. Za ono što smjera da učini biće mu potrebni poslednji ostaci snage, svaki preostali atom energije u njegovom telu. Duboko je disao savlađujući bol u plućima od usijanog vazduha...

Ninda je bio spreman za obračun... možda njegov poslednji obračun...

* * *

Farel na trenutak nije poverovao očima. Prenuo ga je tek Homin grleni krik.

Opsovao je kroz stisnute zube. Najzad! Gotovo je poverovao da je taj prokleti ninda propao u pakao, gde mu je i mesto. Tragali su satima, bez uspeha, naprežući oči i gutajući vrela, smrdljivi vazduh, od trenutka kada su u pesku kraj olupina aviona našli krvave tragove koji su svedočili da je ninda preživeo požar i eksploziju aviona...

I sada je bio tu, stotinak stopa pod njima, opušten i nepokretan na vrelom pesku. Nago telo bilo je prekriveno užasnim ranama.

»Kakvu snagu ima taj čovek«, pomisli Farel s poštovanjem, kad je uspeo da se dovuče čak dovdje?»

– Mrtav je – reče promuklim glasom. – Hajde da vidimo...

– Izgleda mrtav – naglasi Homa spuštajući helikopter u sve užoj spirali. – Ne zaboravi, kapetane... to je ninda!

– Neću – isceri se Farel. Teški revolver stvori mu se u ruci i on zadovoljno pogladi topli, čvrsti metal. »Šest metaka u glavu«, mislio je. »Dovoljno, i više nego dovoljno...«

Iskočili su na pesak i krenuli prema telu koje je ležalo tridesetak stopa dalje. Oprezno i veoma, veoma sporo...

Lesli na trenutak malo razdvoji kapke. Dolazili su: visok, vitak čovek sa glavom neobično okrenutom na jednu stranu; kao da na suprotnoj strani nema oka.

Podatak koji treba uzeti u obzir ako želi da pobedi u obračunu koji se približavao...

Drugi je bio Japanac. Nenaoružan, ali je njegovo telo odavalo da mu oružje nije ni potrebno. Sumo-rvač, i to do-

bar. Može biti mnogo opasniji od velikog crnog revolvera u ruci drugog čovjeka...

Farel i Homa zastadoše nekoliko koraka dalje. Zgledali su se.

– Mrtav je – reče Farel, kao da želi samog sebe da ubedi u to.

– Možda...

– Idi do đavola!

Farel hitrim korakom pređe rastojanje do bosih nogu čovjeka, zarivenih u pesak. Revolver u njegovoj ruci lagano se podizao, prst grčio na obaraču.

Jednim snažnim trzajem Leslie podiže obe noge između čijih je tabana čvrsto bila stegnuta drška katane. Čelično sečivo, oštrije od brijača, zviznu kroz vreli vazduh.

Farel ne stiže da vikne, još manje da pritisne obarač. Vrh mača nepogrešivo se zario pod rebra i pogodio srce. Leslie je bio na nogama još pre nego što je njegovo telo dotaklo pesak.

U ruci mu je bio kratki bodež sa izvijenim sečivom.

Skrstivši ruke na ogromnim grudima, Homa mu se pokloni. Na njegovom ravnodušnom licu ne pomeri se nijedna crta.

– Ovi Zapadnjaci su glupi – reče na japanskom. – Kapetan mi nije verovao da si ti toliko opasan.

– A ti?

Homa lagano klimnu glavom.

– I ja sam te potcenio. Zaslužio sam smrt.

– Da – reče Leslie tiho. – Zaslužio si smrt...

Katana se ponovo podiže, kao zvečarka koja se sprema na ujed. Homa je sačekao udarac mirno, otvorenih očiju i još uvek skrštenih ruku na grudima...

Leslie pade na kolena, oslonjen o mač. Morao je da povрати snagu da

pređe put do helikoptera, ali to će sada moći...

Pogled mu još jednom pređe na sunce koje je tonulo iza planinskih vrhova. Zapad... Tamo je Sumiko, voda... život...

I Džefords...

Ninđa steže zube. Nije trebalo gubiti vreme. Njegova borba još nije bila završena...

Dohvatio je korice i vratio katana u njih... ali je osećao da tamo neće dugo ostati...

Čak su i sedišta u helikopteru bila vrela, ali Leslie to više nije osećao. Odmahujući glavom da rastera maglu sa očiju, on dotače prekidač zvučnika radio-stanice.

»...javi se... broj 1 zove broj 2, javi se... broj 1...« – monotono je ponavljao glas iz zvučnika. Leslie podiže pogled, ali se taj drugi helikopter još nije video.

Usne mu se raširiše u prezriv osmeh. Da je on na mestu pukovnika Džefordsa, imao bi više poverenja u Farel, a ne bi mu neprestano lebdeo nad glavom kontrolišući svaki njegov pokret. A naročito ne na ovako opasnom mestu...

– Pogrešio si, pukovniče – reče glasno, isključujući radio-stanicu. – Ovo je suviše vrelo mesto za tvoj ukus.

Iznenada sigurnim rukama on pređe preko komandi helikoptera i snažna mašina strmom putanjom naglo polete uvis. Nije morao daleko: Džefordsov helikopter, potpuno isti kao ovaj, krstarilo je nisko nad pustinjom nekoliko milja dalje.

Oni neće gledati naviše, pomisli Leslie. I zbog čega bi, kada ih sa neba ne očekuje nikakva opasnost...

Sada je bio tri-četiri stotine stopa nad pukovnikovim helikopterom, za-

mišljenim pogledom prelazeći preko kontrolne table za lansiranje raketa. »Suviše lako«, pomisli. »U ovakvom ubijanju nema čak ni uzbuđenja... ovo dugme i dete može da pritisne.«

Odlučnim pokretom uključio je radio-stanicu i dohvatio mikrofona.

– Pukovniče, da li me čujete? – reče razgovetno.

– Ko je to? – izobličen u zvučniku, glas je još uvek odavao ogromno iznenađenje.

– Čovek koga ste hteli da ubijete, pukovniče – krto se nasmeja Lesli. – Ili još bolje ovako: čovek koji će vas uskoro ubiti!

Pukovnikov pilot reagovao je zaista izvanredno i njihova mašina kao odapeta iz luka jurnu nad površinom pustinja.

Prekasno... ostavljajući jedva vid-

ljiv trag za sobom raketa je nepogrešivo prešla svoj kratki put. Lesli dotače komande helikoptera da bi zaobišao ogromnu vatrenu kuglu iz koje su dugim sporim putanjama odleteli delovi helikoptera... i delovi ljudskih tela...

Lesli ponovo pogladi dršku svog mača. »Ne, u ovakvom ubijanju nema nikakvog zadovoljstva, stari moj...«

Ova igra bila je završena, ali je Lesli Eldridž, ninda, već znao njen nastavak. Bilo je i suviše ljudi koji godinama čeznu da zauzmu Pukovnikovo mesto u džinovskoj organizaciji; jedan od njih već koliko sutra počće da izdaje naredbe da nove pošiljke užasnog oružja krenu prema ovom ili onom delu sveta.

»Pa šta«, pomisli. »Ja sam još uvek tu... iako će ponovo proći dosta vremena pre nego što neko od njih shvati da mu je na putu jedan – ninda...«

KRAJ

U julu Ninđa 15

KAD ZVIŽDE ŠURIKENI

– Hajde – s dosadom u glasu reče Kinez – svršimo jednom s tim!

Na licima peterice ljudi oko ninđe ništa se ne promeni. Oni su tu naredbu očekivali već dugo, opušteni u tradicionalnim položajima za napad koje je propisivala njihova škola.

«Pet ljudi», mislio je ninđa. – Na nesreću, ne pet običnih ljudi... ovi ovde znaju svoj posao...»

Da li će i ovoga puta njegovi refleksi biti dovoljni